

ပုဂ္ဂန္တေသန အပ် တိုက်

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ချေ

BURMESE
CLASSIC
.com

ကောင်းကောင်ထောက် ဆင်းသက်သူ

www.burmeseclassic.com

အမှု: (၁)

၃၂ ၃၂ ၃၂

BURMESE
CLASSIC
.com

“အမှု... သမီး ကြောက်တယ်”

“လာစမ်းပါအေး ... ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ...”

လျေကားတစ်ဆဲချို့မှာ ခြေစုရပ်လျက် တွန်ဆုတ် ဆုတ်လေး လုပ်လိုက်မိသော ချွန်းချိုသာ၏ လက်ဖဝါးကလေးကို အမေက ခပ်တင်းတင်းဆပ်ဆွဲကာ လျေကားထစ်တွေကို ခပ် သွက်သွက် နင်းတက်လိုက်သဖြင့် ချွန်းက အမေခြေလုပ်းဆွေကို မိအောင် ကသောကများလေး လိုက်တက်လာခဲ့ပါသည်။

မှာင်မိုက်နှင့်ဖော်နေသော လျေကားထစ်တွေကို ဖြတ်ကျော်တက်လာရင်း ဗိုချင်နေမိသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အမေက ချွန်းကို ထားခဲ့မှာတဲ့ ... ။ ဟင့်အင်း ... ချွန်းမနေချင် ဘူး အမေရယ် ... ။

အမေကတော့ ချွန်းမိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်

၄၂ • ၄၁၁ ၂၅ ၂၀၁၁

• ♠ ပုညာ

ဆိတာမသိဘ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်သော ခြေ
လှမ်းများဖြင့် မဆုံးနိုင်တော့ဘူးဟုထင်ရသည့် တိုက်ခန်းလျေကား
ထစ်တွေကို မမောတမ်း ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည်။

လျေကားထစ်တစ်ခုရဲ့ ထိပ်ဆုံးက နေရာလှုပ်
လျားမှာ အမေက ရုတ်တရက် ရပ်တန်လိုက်သဖြင့် ခွန်းလည်း
ရပ်လိုက်ရသည်။ အဲဒီနေရဟာ တိုက်ခန်းတစ်ခုနဲ့ တော်း
ရွှေမှာဆိတာကို ခွန်း သေချာကြည့်တော့မှ သိရသည်။ မိုးမရှိ၊
အလင်းရောင်မရှိ၊ လေဝင်လေထွက်မကောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အခန်းနဲ့လည်း နီးကပ်လွန်းသဖြင့် ခွန်း အသက်ရှေ့ကြပ်သလို
ခဲ့စားလာရသည်။

ခွန်းတို့နယ်မှာဆို ဒီလောက်အသက်ရှေ့ကြပ်ရသည်
မေရာမျိုးမရှိ...။ ခွန်းတို့ နေခဲ့ရသည် အိမ်ကလေးသည်လည်း
မကြီးကျယ် မခမ်းနားပေမယ့် ပြတင်းပေါက်များများ၊ လေဝင်
လေထွက်ကလည်း ကောင်းတာမို့ ဘယ်တော့မဆို အသက်ရှေ့လို
ဝသည်။

ခွန်းသည် အမေ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ခွန်းရဲ့
လက်ကလေးကို မသီမသာ ရန်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အမေ... ခွန်း ဒီမှာနေရမှာလားဟင်”

“အေး...”

အမေဖြေပုံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ခွန်း ဒီမှာမနေချင်ဘူး အမေရယ်...”

၄ ည့် • ၄ ၈၁ ၁၄ ၂၀၁၈

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၉

“ကလေးကြီးလို ဂိုတိုက်မနေစမ်းပါနဲ့အေး... တိတ်တိတ်
နေစမ်းပါ။ ဒီနေရာက ညည်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံး
နေရာ၊ ဒီမှာနေမှဖြစ်မှာ”

“အမေရယ်... သမီး အမေနဲ့ပဲ နေပါရတေး...”

“နေလိုမဖြစ်ဘူးလို ဘယ်နှေ့ ပြောရမလဲ ခွန်းချို့သာ”

အမေက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဟောက်လိုက်သဖြင့်
ခွန်း ဤမြိမ်ကျပ်သွားသည်။ ထို့ကော်မှာ အမေက အခန်းတံ့ခါးကို
ခပ်ဆဆလေး ခေါက်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းကတော့ အဲဒီတံ့ခါးကြီး ပွင့်မလာပါစေနဲ့ဟု
ကျိုတ်ဆတောင်းလိုက်သည်။ အဲဒီတံ့ခါးကြီးရဲ့ နောက်ကျယ်မှာ
ခွန်း မနေချင်လို့ပင် ...”

ခွန်း ဆတောင်းက မပြည့်။ တံ့ခါးက ချက်ချင်းလို
ပွင့်လာကာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ ...”

“အဆောင်သူ အသစ်လာဖို့တာပါ၊ ဒေါ်စိန့်မြဲ လွှတ်လိုက်
တာ”

“သော်... မမစိန့် ပြောထားတယ်၊ ဇရာဝတီတိုင်းဘက်
က သင်တန်းလာတက်တဲ့ ကလေးမလေးဆို၊ သူလေး
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

၄ ည့် • ၄ ၈၁ ၁၄ ၂၀၁၈

“လာလေ ... လာ၊ အထေဝင်ကြ၊ ရှင်တို့ ကဲကောင်းတယ် သိလား၊ ဒီအခန်းမှာက တစ်နေရာစာပဲ လွှတ်တော့တာ၊ ဒါတော်မှ ဒီနေရာမှာ နေတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့နယ် ကို အပြီးပြန်သွားလို့ ရှင်တို့ ဒီနေရာကိုရတာ၊ ကောင်မလေးက ဒီမှာနေလာတာ ငါးနှစ်လောက်တော် ရှိနေပြီ၊ သင်တန်းတက်တဲ့အချိန်က စံပြီး အလုပ်ဝင်တဲ့အထိ ဒီမှာနေလို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်မှုမပြောင်းဘဲ နေတာ၊ ဒီမှာက ချွားရေး လာရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်လေး၊ မနေ့ကမဲ့ သူ့ထွေတ်သွားတာ၊ ရှင်တို့ အလားရှိုးပေလို့ မနောကြဖြစ်ဆိုရှင်တော် ဒီကိုဝင်ချင်တဲ့သူ့တွေက နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် တန်းစီနေပြီ၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီလှည်းတန်းအဆောင်တွေက၊ အမြိုလျှပြည့်နေတာလေး၊ ရျေးနှီး၊ ကျော်နှီး၊ ကားဂိတ်နှီး၊ သင်တန်းတွေဆိုလည်း ဒီတစ်စိုက်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွှဲပဲ၊ အချက်အချာကျုတဲ့ နေရာဆိုတော့လည်း ဘယ်သူ့မဆို နေချင်ကြတာပေါ်လေး၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်က ကဲလေးမလေးနဲ့ ဘာတော်လဲ ...”

“ဘာမှုမတော်ပါဘူး ...”

အမေအဖြေပြောကြောင့် ခွန်းက အမေကို ဆတ်ခနဲ့လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောရှိ ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း အမေက ခွန်းကို မျက်မှာ်ပြောကြောတ်၍ စုံစုံကြည့်ရင်း၊ မသိမသာ ခေါင်း

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ့ ♠ ၁၁

ယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ခွန်း ြိမ်နေလိုက်ရသည်။ အမေ ဘာလို့ ဒီလိုပြောသလဲဆိုတာ ခွန်း နားမလည်ပါ။

“သူ့မိဘတွေက နယ်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စလွှာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအေးလပ်နိုင်ကြလို့ ကျွန်းမက တာဝန်ယူပြီး လိုက်ရိုးများ ရတာပါ၊ ကျွန်းမက သူတို့အောင်က အလုပ်သမားပါ”

“အမေ ...”

ခွန်း အံသုလွန်းလို့ လွှတ်ခနဲ့ ခေါ်မိသွားချိန်မှာ အမေက သူ့ မလွှတ်တမ်း ဆပ်တိုင်ထားသည် ခွန်းရဲ့ လက်ကလေးကို တအေးပင် ဖျက်ညှစ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းသည် နာကျင်မှုနှင့်အတူ အမေရဲ့ တားဖြစ်မှု ကိုပါ သမောပါက်သွားခဲ့ရသည်။ တော်ရှုံးဆို အမေက ခွန်းကို နာကျင်အောင် လုပ်မယ့်သူ့ပျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ခွန်းက အလင်းရောင်အားနည်းလှသည် အခန်းဝါးမှာ အမေနဲ့အတူရပ်လျက် မျက်ရည်ပဲလာမိသည် ခက္ကမှာ အမျိုးသမီးကြီးက မိုးခလုတ်တစ်ခုကို ထောက်ခနဲ့ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

လင်းသွားသည် အခန်းထဲမှာတော့ ခုတင် ငါးလုံးကို အေားချင်းယဉ်၍ ချထားပါသည်။ ခုတင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကြေား နေရာလေးကလည်း ပောကြုံးကျော်း၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း ြိတ်ညပ်နေသည်။ အေား ပြတင်းပေါက်မရှိသည် အခန်းကလေးထဲမှာ မိုးမထွေးလျှင် ဘာမှုမြင်ရမှာတောင်မဟုတ်ပါ။ ဒါနဲ့မှာ

၁၂ ♠ ပုည်

တောင် တိုက်ခန်းနှစ်နှစ်ထဲက ခုတင်နှစ်လေးတစ်လုံးမှာ နေချင်တဲ့သူက တန်းစီးနေတာတဲ့။ ကြားတာလား၊ တကယ်လား တော့ ခွန်းလည်း မသိပါ ...”

“ကဲ ... ကလေးမ နေရမှာက ဒီခုတင်ပဲ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာက နောက်ဘက်မှာ၊ ထမင်းစားရင် နောက်ဘက် အခန်းထဲမှာ စားလို ရတယ်၊ ဟင် ... ခုမှ သေချာကြည့် မိတယ်၊ ကလေးမလေးက အချောအလုလေးပဲ၊ ခုနှင့်မောင်နေတော့ သေချာမမြင်ရဘူးလေ၊ ကြည့်စမ်း ... ရပ်ကလေးကိုက သန်ပြန်ပြီး သူငွေးသမီးရပ်လေးကို ထွက်နေတာပဲ ... မိဘတွေကလည်း လုပ်ငန်းရှင်ဆို၊ ဘာလို ဒီမှာလာနေမှာလဲ ... မို့ထက်ကောင်းတဲ့ အခန်း ပျိုးမှာ နေနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီလိုရှုပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေက ဘူးသမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းမှာထားတာထက်စာရင် ဒိုလို အများနဲ့ စုပေါင်းနေရတာက ပိုစိတ်ချရမယ်ထင်လို ပါ၊ ပြီးတော့ ... သမီးလေးက မိဘအိမ်မှာ လိုလေသေး မရှိ နေထိုင်လာခဲ့ရတော့ လူ့လောကအကြောင်း၊ ဘဝ အကြောင်း နားမလည်ဘဲ အောက်ခြေလျတ်သွားမှုမျိုးလို အများနဲ့ ရောနောနေရင်း ဘဝအကြောင်း နားလည်စေ ချင်လို ဒီလိုနေရာချိုးမှာ တမင်နေခိုင်းလိုက်တာပါ ...”

၄ ဗုံ • ၄ • ၁ ၁၃ ၃ တိုက်

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၃

“မြှုပ် ... မြှုပ် ... ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာကတော့ တကယ်ကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေရ တာ၊ တစ်ထိုးတစ်နှစ် နေချင်လိုလည်း မရဘူးပဲ ... ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် ညီနေကြရတာ၊ နောင်ကျရင် တဖည်းဖြည်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ သမီး နာမည်က ...”

“ခွန်းချိုးသာပါ”

“အေး ... အေး ... အန်တို့ မှတ်ထားမယ်၊ အန်တို့နာမည် လည်း မှတ်ထား၊ ဒေါက်မေတဲ့ ... အန်တို့က ပထမ ထပ်မှာ နေတယ်၊ ဒီ ခြောက်လွှာအခန်းလည်း အန်တို့ အခန်းပဲ၊ အဆောင်သော့မျိုး ရှားစားလာတာ ၁၀ နှစ် လောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ မမစိန်က အန်တို့အဆောင်တို့ လူခေါ်ပေးတတ်တဲ့ ပွဲစား၊ သမီးတို့ ဒီနေ့ လာမယ်ဆိုလို အန်တို့ ဒီမှာလာဆောင့်နေတာ၊ ကဲ ... ပစ္စည်းတွေတာဘတွေ နေရာချေကြေား၊ အန်တို့လည်း အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းတော့ မယ်၊ ရေကိစ္စ မီးကိစ္စ လိုအပ်တာရှိရင် အန်တို့လာပြာ၊ ပုန်းဆက်ချင်လည်း လာဆက်လို ရတယ်၊ ဒီလို နေ့ခင်း ပိုင်းကတော့ ဒီအခန်းက အဆောင်သူတွေ သင်တန်း သွား၊ အလုပ်သွားနဲ့ဆိုတော့ လူမရှိတတ်ဘူး၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်လာကြမှာ”

၄ ဗုံ • ၄ • ၁ ၁၃ ၃ တိုက်

၁၄ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

ဒေါက္ခင်မေ ပြန်ထွက်သွားတော့ အမေက အခေါ်
တဲ့ ဘို့ အတွင်းမှ ချက်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ခွန်းက
အမေကို မှန်ကုပ်ကုပ်လေးရပ်ကြည့်နေရင်း...
“အမေ... ဘာတွေလျော်ကြပြောနေတာလဲ၊ အမေကို
တော့ ခွန်း လုံးဝနားမလည်တော့ဘူး”

“က... လာစမ်းပါအေ... ဒီမှာထိုင်းပါ၊ အမေပြောတာ
သေချာနားထောင်စစ်းပါ”

အမေက ခွန်းလက်ကိုခွဲကာ ခုတင်အလွတ်ပေါ်
မှာ ထိုင်စစ်လိုက်ပြီး...

“ခုန် အမေ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သမီး သေချာမှတ်ထား၊
ဒီအခန်းထဲက အခန်းဖော်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်... သင်တန်းက
လူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမဆို အဲဒီအတိုင်းပဲ သီစေရ^၁
မယ် သမီး...”

“ခွန်း မညာချင်ပါဘူး အမေရယ်၊ ညာဖို့လည်း လိုမှ
မလိုတာ၊ ခွန်းက အမေသမီးပါ၊ အဲဒါ သူများသီတော့
ရော ဘာဖြစ်မှာဖို့လိုလဲ...”

“အမေပြောတာ နားထောင်စစ်းပါ သမီးရယ်၊ ခုန်
ဒေါက္ခင်မေ ပြောသွားတာလည်း သမီး ကြားသားပါ
မဟုတ်လား၊ သမီးရပ်က တကာယ်ကို သူဇွှေးရပ်ကလေး၊
အမေနဲ့များ တခြားစီ၊ အမေရပ်က ဘယ်လောက် စပ်နှစ်
လိုက်သလဲ...” ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူများအလုပ်သမား

၄ ပဲ ၁၄ ၁၁ ၁၄ ၃ တို့၏

ကောင်းကောင်ထိုက ဆင်သော်ဘူး ♠ ၁၅

သူများအိမ်ဖော်အဆင့်ဆိုတာ သီသာနေတာ... အမေ
သမီးလေးကျမှ တသွေးတမ္မးလေး အလွတွေးနေတာ၊
သမီးကို အိမ်ဖော်သမီးလို့ ဘယ်သူက ထင်ရှက်မလဲ...
ဒီရှုပါဒီရည် ဒီလိုအဆွေးအမွှေးနဲ့ အမေသမီးလေးမှာ
တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှုတယ်၊ တစ်နှေ့ကျ သူဇွှေးနဲ့
ညားပြီး အမေသမီးလေး ကောင်းစားသွားမှာလည်း သေ
ချာတယ်၊ သမီးတက်လမ်းကို အမေက ပိတ်ဆိုမထား
ချင်ပါဘူးအောင်”

“အမေဘာသာ အိမ်ဖော်ဖြစ်တာနဲ့ သမီးတက်လမ်း ပိတ်
ရောလား အမေရဲ့၊ မဆိုင်လိုက်တာ...”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ သီမံဆိုင်တာပေါ့၊ တစ်နှေ့ကျ သမီး
ယူမယ် ယောကျိုးရဲ့ အသိက်အဝန်းမှာ သမီးဟာ အိမ်
ဖော် သမီးဆိုပြီး အထင်သေးကြမှာ၊ သမောမတူကြမှာ
မျိုးကို အမေ မလိုလားဘူး သမီး၊ အမေဘာဝရဲ့ အကြီး
မူးဆုံး မျှေားလင်ချက်က သမီး လင်ကောင်းသားကောင်း
ရရေးပဲ...”

“ဒုက္ခပါပဲ အမေရယ်၊ သမီး နားတောင်ရှက်လာပါပြီ၊
သမီး အခု ဒါမျိုးတွေလည်း စိတ်မကူးသေးပါဘူး”

“အခု စိတ်မကူးလေမယ် တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ စိတ်ကူး
မိမှာပဲလေး၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် သမီး သီလာမှာပါ”

အမေကို အတိုက်အခဲ မပြောလိုသဖြင့်သာ ခွန်း

၄ ပဲ ၁၄ ၁၁ ၁၄ ၃ တို့၏

ခွန်းသည် ခုချိန်ထိ အမေ. ဘာအတွက်ရည်ရွယ်
ပြီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိတာ နားမလည်နိုင်သေး။ အမေကို
မလျှို့သနနိုင်လိုသာ အမေခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ခွန်းကဟော
ခွန်းတို့ရဲ့ မြို့ကလေးမှာသာ နေချင်ခဲ့သူပင်...။ သို့သော်
ဟိမှာက ခွန်း တွယ်မှုရမယ့်သူ မရှိ၊ အမေသည်သာ ခွန်းရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော တွယ်မှုရှာဖြစ်ပါသည်။

ခွန်း သိတတ်စအချေယ်ကတည်းက အဖေဆိုတာ
ကို ခွန်း မသိမမြင်ခဲ့ရပါပေ ... ॥ အမေကလည်း ခွန်းအဖေ
အကြောင်း တစ်ခါမှုမပြောပူးခဲ့ ... ॥ အမေ သေတွောအပောင်း
လေးထဲက စာအုပ်အနှစ်မ်းလေးထဲမှာ ထည့်သွပ်ထားသည့် အဖေ
ရဲ မူန်များများ တတ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ခွန်း ပြင်ဖူးခဲ့သည် ॥ တတ်ပုံ
လေးက ဆေးသား မိန်ဖျော့မူန်ဝါးပေမယ့် အဖေရေးကိုတော့
ပိုပိုပြင်ပြင်မြင်ရသည် ॥ အဖေဟာ လူချောက်စောက်၊ ခွန်းနဲ့
လည်း အင်မတန် ရှုပ်တူလှသူမျိုး အမ မပြောပေမယ့် ဒါဟာ
ခွန်းရဲ အဖေပဲဆိုတာ ခွန်း အလိုလိုသိသည် ॥

“ညည်းအဖေ မချို့အေးက အချုပ်ကြီးလို အမျက်ကြီးသွား
ရှာတာပါအေး... । ညည်းအဖေက တကယ် လူချော့... ।
ခက်တာက ရပ်ကလေးချောသလောက် လူကလည်း
မင်းသားလေးလို နေချင်ပေတာကိုး၊ လက်ကြောမတင်း
ပေါ်ကြောင့်ပျော်းဆိုတော့ ဒီဗျားကမဖြစ်ထွန်းတဲ့အဲပြင်
မမရှိ အမွှေရထားတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ထိုင်ဖြန်းလိုက်
တာ ဤစ်နဲ့ ကုန်ပါရောလား... । မချို့က ရပ်ကလေး
ထည်း မလျှောတော့ သူ့ယောကျိုးကို ချွေမင်းသားလေး
လို အရိပ်ကြည့်ချင်ရှာတာ၊ လောင်းကစားလုပ်ပို့ ပိုက်ဆံ
တောင်းလည်း ပေးလိုက်တာပဲ၊ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ရင်တောင် သူ့နားကပ် ချွေတ်ပေးပြီး နားပေါက်
ဟောင်းလောင်းနဲ့ နေလိုက်တော့တာ။

“လင်တော်မှောင်ကလည်း မိဘ လေကြတ်က^{၁၁}
မသုံးမဟားဘဲနေခဲ့ရသမျှ၊ မယားလက်ထက်ကျမှ သုံး
ကောင်း ဖြုန်းကောင်းနဲ့လေလိုက်တာ မလချိများ ရှိသမျှ
ကုန်ပြီး သူလည်း လောင်းကစားခဲ့၊ အရှက်စွဲနဲ့ နောက်
ဆုံးတော့ ကစားထိုင်းများ ရန်ဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း မားနဲ့
ထိုးလိုး သေပါရောလား ...”

၁၁ ♠ ပုလောင်

“မဲမချို့ ခမျာမှာတော့ ညည်းကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့
ကျွန်ုရှစ်ခဲ့ရရှာတော့ ရှိသွား ပစ္စည်းလည်းကုန်ပြီဆိုတော့
ဒီလိပ် တို့မြို့မှာ ကြော်လုပ်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်လာ
ရတာ”

အမောအဖြစ်ကိုကြားတော့ ခွန်းမှာ မချိုပါ။ အမေ
မပြောချင်သည် အဖောအကြောင်းကိုလည်း ဘာမှာ မမေးဖြစ်
တော့ပါ။

တကယ်တော့ ခွန်းရပ်ရည်ဟာ အဖော်တူလိုသာ
ချောတာဟု ဆိုရမှာပင် ...။ အမောခမျာမှာတော့ မချောမလှ
ရှာပါ ...။ ပြီးတော့ ... ခွန်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်မျိုးစုံ
လုပ်ကာ ပင်ပန်းတကြီး ရန်းကန်လာခဲ့တာမို့ ရပ်က အသက်
ထက် ပိုအိုစာသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လည်း
မနေတတ်တာမို့ ခွန်းနဲ့ အမေဟာ သားအမိန့်တာကို တစိုင်း
တရုဆုံးက မယုံကြည်ကြပါ ...။

အမေက သူသာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြစ်သလို
ဖော်နေမည်။ ခွန်းကိုတော့ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဆင်
ပေးကာ ရွှေမင်းသမီးလေးလို့ နေစေသည်။

ခွန်း လူသွားကြော်စ ၈ တန်းနှစ်လာက်မှာ အမေ
က ခွန်းကို သူ ညီမဝ်းကွဲ ဒေါ်ခုန်းခင်တို့အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့
ကာ မြို့မှာအလုပ်လုပ်မို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

၄ ပု ၁၂၀၁၁၃ နှ ၈

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၉

ခွန်းတို့မြို့ကို မကြာခကာ လာတတ်တဲ့ အိမ်ဖော်
ပွဲစား ဒေါ်ခဲ့ လိုက်သွားတဲ့ အမေဟာ ရန်ကုန်က သူငွေး
တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်မှန်း ခွန်း ၁၀ တန်း
နှစ်ရောက်မှ သိရပါသည်။

အမေကတော့ မြို့ကို ၆ လ တစ်ခေါက်လောက်
ပြန်လာတတ်ပြီး ခွန်းအတွက် ကျောင်းစရိတ် စားစရိတ်လည်း
ဆောက်ပဲရှာပါသည်။

ခွန်းကတော့ အမေ ခွန်းကို ထားခဲ့တာကိုလည်း
အပြစ်မပြော၊ အိမ်ဖော်သွားလုပ်သည်အတွက်လည်း ‘ငါအမေ
ဟာ အိမ်ဖော်’ ဟုတွေးကာ မသိမ်ငယ်ခဲ့မှုးပါ။

ဒေါ်လေးအုန်းကတော့ ခွန်းကို ပြောပြောပြတ်
သည်။

“ညည်းအမေက ညည်းအတွက် ရည်မှန်းချက် တကယ်
ကြီးတာပါအေား သူ အခု ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ
တစ်နောက် ညည်းကို ရန်ကုန် ခေါ်မလိုတဲ့ ညည်းကို
ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းကောင်းကောင်းတက်ခိုင်းပြီး အလုပ်
ကောင်းကောင်း လုပ်ခိုင်းမှာတဲ့ သူ အခု လုပ်လုပ်နေတဲ့
အိမ်ကလည်း အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူတွေ့ဆိုတော့ သူကို
လေကောင်းကောင်းပေးတဲ့အပြင် မကြာခကာ မှန်းပိုးပေး
သတဲ့ အဲဒါတွေ့ စုထားတာတောင် တော်တော်ရနေ့ပြီ
ဆိုပဲ”

၄ ပု ၁၂၀၁၁၃ နှ ၈

၂၀ ♠ ၄၉၁၆

ခွန်းကတော့ အမေလုပ်သမျှ အကောင်းအဆီး
မဆဖန်ပါ။ သို့သော့... ခွန်း အမေနဲ့အတူနေချင်သည်။ အမေပဲ
ခွန်းသီပြန်လာလာ၊ ခွန်းပဲ အမေသီ လိုက်နေနေ၊ အတူနေ၍
လျှင် ခွန်း ကျေန်ပ်သည်။

ကျော် မယူပေမယ့် စာကို ပုံမှန် ပြေားစားတဲ့ ခွန်း
ဟာ ဆယ်တန်းနှစ်များတော့ စာမေးပွဲကျေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေး
အုန်းတို့အိမ်မှာက လူများများ၊ အလုပ်ကုလည်းများများမျိုး အော်
လျော်းရှုံးရှုံးတွေကို ထိန်းကျော်ရင်း အိမ်ဆိုင်ကလေး
မှာလည်း ဓမ္မးထိုင်ရောင်းပေးရင်း စာကျေက်ရတဲ့ ခွန်းဟာ ခုတိယ
နှစ်မှာလည်း ဆယ်တန်းကျေပြင် ကျော်းထွက်လိုက်ရပါသည်။

ထိန်းမှာပဲ အမေက အချိန်ကျေပြီဟုဆိုကာ နယ်
ပြန်လာပြီး ခွန်းနဲ့ အမေတို့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးကို ရုပ်လောက်
ချေးနှင့် ရောင်းပြီး ခွန်းကို ရန်ကုန်းသို့ ဆော်လာခဲ့တာပင်...။

ခွန်းကတော့ အမေနဲ့အတူနေရမယ်ထင်ကာ ဖျော်
ရွင်နေခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်းမှာ မနေချင်ပေမယ့် အမေနဲ့အတူသာ
နေရမယ်ဆို ခွန်း ကျေန်ပ်သည်။

သို့သော်... အမေက ခွန်း သူနဲ့အတူနေလို့မဖြစ်
ဘူးဟုဆိုကာ ခွန်းကို ဒီအဆောင်သို့ ဆော်လာင်လာခဲ့တာပင်။
ခွန်းသည် မျက်ရည်ပဲသော မျက်လုံးကလေးတွေ
ရှင်းရှင်းလည်လျက် အမေကိုမော်ကြည့်ရင်း...။

“အမ... ခွန်း အမေနဲ့ပဲလိုက်နေပါရမေ အမေရယ်နော့”

၄၉၁၆

ကောင်းကိုတက်က ဆင်သော်သူ ♠ ၂၁

ဟု တောင်းပန်တိုးလျှို့မိတော့ အမေက ခွန်းကို
ခိုးတို့လာပဲနှင့်...

“လည်း... ငါနဲ့လိုက်နေတော့ အိမ်ဖော်တန်းလျားမှာပဲ
နေရမှာပါ့၊ အိမ်ဖော်တန်းလျားမှာနေတဲ့ အိမ်ဖော်သမီး
အဆင့်နဲ့ဆို လည်း မျက်နာပန်းလုပ်ဦးမလား၊ လင်
ကောင်းသားကောင်း ရပါဦးမလား၊ ညည်းကို ဒရိုင်ဘာ
သားကပဲ လာရိုမလား၊ မာလိုသားကပဲ လာခလုတ်တိုက်
မလား”

“သူတို့ဘာသာ ခလုတ်တိုက်တိုက် မတိုက်တိုက် သမီး
ပပါရင် ပြီးတာပါပဲ အမေရယ်”

“လည်းမပါလည်း အဲဒီလို လူမျိုးတွေက လာမှန်းရဲတယ်
ဆိုကတည်းက သိက္ခာကျေတာပဲအော့...။ ငါသမီးကို ဒင်း
တို့လို အတန်းအစားက လာမှန်းလိုကတော့ မိခို့နဲ့
အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

အမေက ခိုးတို့ရင်းကောင်းပေမယ့် အပြောလေးက
တော့ ဆိုးရှာသူပင်...။ ဘဝအခြေအနေကြောင့်လားတော့
မသိ၊ အမေဟာ မလျှို့ခြုံစိတ်နှင့် တစ်ဖက်သားကို သံသယဝင်
တတ်သူ၊ အင့်စိတ်ဖြစ် ရန်လိုတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အမေ
ဟာ ခွန်းကို သိပ်ချော်ခဲ့ပေမယ့် ချို့ချို့သာသာ ယုယုယယ်တော့
သိပ်မရှိလှာ။ ရင်ထဲကသာ နှင့်နေအောင် ချုစ်ပြီး နှုတ်ကတော့
ညည်းဟယ် နယ်ဟယ် ငါဟယ် အပြောမျိုးတွေသာ ပြောဆို

၄၉၁၆

တတ်သူပင် ... ။ သို့မောင် အမေ့လေသံ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ အမေ့ခွန်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိတာ ခွန်းသီဆုံးမို့ အမေ့စကား သတိပိုင်းကို ခွန်း နားဝင်ချိသည်။

“အမေရိက်...အိမ်ဖော်ဆိုတာလည်း သမ္မာအာဂိုလ် လုပ်စားတာပဲ၊ အိမ်ဖော်သမီးဖြစ်ရတာ ဂဏ်မင်ယ်ပါဘူး”

“స్వస్తి: వావిల్సిలు...! య్యంత్యామ్రోణిం: స్వస్తి:
వామపాపియు: పిశ్చి:”

“କି ... ତାହିଲନ୍ତେ: ଅମେ ଅଲ୍ୟଦ୍ୟକ୍ଷାନ୍ତିକର୍ତ୍ତବ୍ୟାଃ
ବର୍ଷିତାମେ ଅତ୍ୟନ୍ତକାର୍ଯ୍ୟିଃ: ଅଲ୍ୟଦ୍ୟଅତ୍ୟନ୍ତ ଲ୍ୟାଙ୍କମାନ୍ୟ
ଲେ ... ”

အမေက ဓရာတ္ထူးကာ လေပျောကလေးနှင့်
 “အလုပ်တွက်လိုတော့ မဖြစ်ဘူး သမီးရဲ...” ဒီအလုပ်က
 ဂုဏ်မရှိပေမယ့် အမေအတွက်တော့ အဆင်ပြေတယ်၊
 စားပြီး သောက်ပြီး စရိတ်ပြီးတဲ့အပြင် လေကလည်း
 ရုပ်းတယ်၊ အမွှေအိမ်ရှင်တွေက အရှစ်းချိုးသာကြတာ
 ချမ်းသာသလောက် မာနကြီးကြတယ်၊ သူတို့မျိုးရှိုးက
 ဟိုးတုန်းက ဘုရင့်နှစ်းဆောင်ထဲက ဘာပညာရှိရဲ့ အဆင်
 ဆိုလားအေ ...” ရေရှေရာရာတော့ မသိပါဘူး၊ မဟာသိ
 မဟာသွေးလိုတော့ အဆိုရှိတာပဲ၊ သူတို့အိမ်ထဲက အသုံး
 အဆောင်တွေကလည်း ရှုံးဟောင်းပစ္စည်းတွေလိုပဲ၊
 အစဉ်အဆင် ထိန်းသိမ်းလာရတယ်ဆိုလား ...”

“သူတို့သားအမိက သူတို့စိတ်ပျော်ရှင် ပျော်သလို
မှန်ဖိုးတို့ ဆကြားတို့ ပေးကြတာ၊ လေးငါးသောင်းဆို
လည်း ဘတ်ခနဲပါ၊ အဲဒီ ပိုက်ဆွေ စုစုထားလို့ သမီးကို
ဒီဇော်ဖို့ရော သင်တန်းထားပေးဖို့ရော အဆင်ပြေသွား
တာ”

“သမီးက ဘာသင်တန်း တက်ရမှာလဲ အမေ ...”

“ వ్యాఖ్యాప్తివంటయః ॥ ”

အမှုစကားကြောင့် ခွန်း အဲသိမိသည်။ သင်တန်း
ကျ အများကြီးရှိရှိအထဲကမှ ဒီသင်တန်းကို အမေ ဘာကြောင့်
ရွေးချယ်ပါလိမ့်ဟု အားမလည်ဖြစ်ရဆဲ ...

“အဲဒီသင်တန်းက ညည်းနဲ့လိုက်ဖက်တယ်၊ ညည်းက နဲ့ည့်တယ်၊ စိတ်ရှည်သည်းခဲ့တယ်၊ တစ်ဖက်သားကို စာနာတယ်၊ မအုန်းခင် နေမကောင်းတုန်းကလည်း ညည်းပဲ ပြုစုတာဆို၊ မအုန်းခင်ကလည်း ညည်းကို အဖြစ် ကောင်းလိုပိုပိုး သဘောကျေနေတာ ... !

“ပြီးတော့ သင်တန်းတက်ပြီးရင် အလုပ်ရလွယ်
တယ်တဲ့အော့... । ဆယ်တန်းမအောင်လည်း ဒီသင်တန်း

ဖိုး တက်လိုရတယ်။ ဒါ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ ညည်းက ဒီသင်တန်းတက်ပြီး အထူးကုသေးရှုကြီးတွေ့မှ အလုပ်လုပ်တော့ ဆရာဝန်တွေ့၊ အေးခန်းလာပြတဲ့ သူငွေးတွေက ညည်းကိုကြိုက်ပြီး ညည်းသူငွေးနဲ့ ရမှာပဲ့၊ ညည်းရပ်ကလေး ဒီလောက်ချောတာကို ဘယ်သူက မကြိုက်ဘဲ နေနိုင်မလဲ၊ သူငွေးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံး အခွင့်အငြေးရှုပါပဲ အရေးကြီးတာ၊ နယ်မှုဆုံးရင် ညည်းလင် ကောင်းသားကောင်း ရနိုးမလွယ်ဘူး၊ အမေတိုး အမြဲအဖောက် တစ်မြို့လုံးကလည်း သီထားတော့ သူငွေးသားနဲ့ ကြိုက်တော် သူတို့မိဘက လိုက်ခွဲ့ပါမှာ၊ သာမန် တရေးစာချိုလေးလောက်နဲ့တော့ အမေသမီးနဲ့ မပေးစားနိုင်ပေါင် အေး... ၁

“ဒီရန်ကုန်ဖြူကြီးမှာက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကယာနှေသိပို့ခက်တယ်အေး... ၁ ညည်းရှုပ်ရည်လေး အားကိုပြီး ပံ့တည်တည်သာနေ့၊ ညည်းကို ဘယ်သူကမှ အီမံဖော်သမီးလို့မထင်ဘူး...”

အမေက အားတက်သရော အဆက်မပြတ်ပြော နေရင်းက ချွန်းရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း...

“ညည်းလက်ကလေးတွေဆို ကြည့်စ်း... ောင်းပြည့်ပြီး ထိပ်များလေးကို ရှုံးချွန်သွားတာ ဘယ်လောက်လှ လိုက်သလဲ၊ ဒီလို့ လက်နိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲ့

နဲ့ ညာ ၁၄၁၇ အား ၁၇၁၈

ဘူး၊ ပြီးတော့ ညည်းက ရာစာဘား၊ တစ်နေ့ကျားသူငွေးကတော် ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ...”

“အော်လောက်လည်း မမျှော်မှန်းထားပါနဲ့ အမေရယ်၊ ချွန်းကတော့ မချမှုံးသာလည်း အမေနဲ့အတူ အေးတေားချွမ်းချွမ်း နေခွင့်ရရင် ပြီးတာပါပဲ ...”

“ကျော်ကတော့ ညည်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အကြီးကြီး ပုန်းတာပော့ကဲ ၏ ၂၄၈ကဲ ... အကြီးကြီးမှုန်းပို့ အထုပ်အကြီးကြီး ဖွင့်လိုက်ရအောင် ...”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲလာသည် ကျွော်ကျွော်အိတ်အထပ်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်သို့ မှောက်သွေ့ချွဲလိုက်ပါသည်။

ပိုက်ဆံတွေ့...

ခွဲ့သည် ခုတင်ပေါ် ပုံကျော်သည် ပိုက်ဆံတွေ့ကိုကြည့်ရင်း အုပ်သွားရပါသည်။

အမေပိုက်ဆံတွေက အထပ်လိုက် သေချာစည်းထားတာတွေလည်း ပါးပေမယ့် မဖြည့်ရသေးတဲ့ အခြောက်ကလေးတွေကတော့ အလွှဲပုံးထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ကြီးယူ ထည့်လာသလို ပုံစံကြောင်သည်။

“အမေ ... ဒါ ... ဒါတွေက ...”

“ညည်းမျက်လုံးကြီးပြုဗြို့မြို့ အလန်တကြား မေးမနေးစ်းပါနဲ့အေး ... ဒါ ဘယ်ကမှ နီးနှုန်းလုယက်လာခဲ့

ତା ଉଦ୍‌ବନ୍ଧିତ ପିତ୍ତୁଙ୍କୁ ଆମେ ରତ୍ନେ ଲାଭର୍ଯ୍ୟ ଆପିଷ୍ଟଭକ୍ତି ଦେଖର୍ଯ୍ୟିବାକୁ

“ဟိုအခေါက်လေးတွေကရာ ...

“କ୍ଲେବ୍ ... ଆୟିଗ ବୈଁ ଯଦିରିଣି: ବିତ୍ତ ବିଗନ୍ତେଟେ ... ।
 ଆଗ୍ରେବିରିଣ ଯୁଦ୍ଧିକ୍ଷାଦ୍ୱୀପ୍ରାଚ୍ୟାଃଦ୍ୱୀପୀ ବିଶ୍ୱାସ ତଥା
 ତଥାବିତରିକାଲେ:ତେବେବିରିଣ କ୍ଲୋରିନ୍ଗେନିପ୍ରିୟ: ରଦ୍ଦତା
 ଯ ଯିଃଯିଃଯଦ୍ୱୟାଃପ୍ରିୟ: ଅ କ୍ଲେବ୍ରିପ୍ରିୟାନ୍ତିର୍ଯ୍ୟାଃ ଯଦ୍ୱୟାଃ
 ଦ୍ୱୀପିକାରୀ ମାତ୍ରାଃକୁଣ୍ଡଳୀ ପରିପ୍ରକାଶିତାପି ... ।

“အိဒီပိုက်ဆံလျှန် အိမ်ရောင်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
ပေါင်းပြီး သမီး သင်တန်းကြေးပေးပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ...
သမီးအတွက် အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ပေးပေးမယ်၊
နယ်ကယူလာတာတွေ ဝတ်မနေ့နဲ့ဆော့၊ တောကျတယ်”
“သမီး အဝတ်အစားတွေက ကောင်းပါသေးတယ် အေမျ
ရဲ၊ မဝတ်ဘဲထားလိုက်ရမှာ နဲ့မေစရာကိုး ...”

“କୁଳମୁଖଫକ୍ତ । ଚିଲେ:ଲିଙ୍କ । ଚିକ୍କାତ୍ତାଲ୍ପରିଲ୍ପିତ୍ତ
ମଂଦ:ରିଗ୍ନ ଲୋକାଣ୍ପିତ୍ତ । ପ୍ରକ୍ରିଯାର୍ଥ:ଲିଙ୍କମାତ୍ର । ବ୍ୟାକ୍ରିଯ୍ୟ
ଦିଃଗ ବ୍ୟାକ୍ରିଯ୍ୟ:ତ୍ତ । ମତିତିତ:ମାତ୍ରିତିତ:ପି”

အမေက အဆက်မှပြတ် စီမံခန့်ခွဲသူးသည်။

အမေ ခွန်းကို ရန်ကုန်၏လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို
မကြိုက်ပေမယ့် သင်တန်းတက်ခွဲ့ရမှာကိုမေး ခွန်း သမာာကျ
ပါသည်။ ခွန်း အလုပ်လည်းလုပ်ချင်သည်။ အမေနဲ့ နဲ့နဲ့နားနား

မှာ နေခွင့်ရတာကိုလည်း ကြိုက်သည်။ အမေနဲ့အတူ နေခွင့်
မရပေမယ့် တစ်မြို့တည်း နေခွင့်ရတာပဲလေဟု ပြုလိုရသေး
သည်။ ဒီလို အခန်းကျော်ကလေးထဲမှာ တစ်မီးများနှင့်အတူ
နေရမှာကိုသာ ခွဲနဲ့ စိတ်ပျက်စိတာ ...။

ခွန်းက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ခေါင်းကလေး
လည်အောင် လိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီအခန်းထဲမှာ နေရတာ အသက်ရှုမပလိုက်တာ အမေရှယ်”

ଆମେରିକାରୁ ର୍ଯ୍ୟାଲ୍‌ପ୍ରିଂଟର୍‌ସେଲ୍‌ସିଟି ଯାତିଃଆର୍ଗ୍‌ଯାନ୍‌କ
ଅନୋନ୍‌ସିପିଃ ପ୍ରିଂଟର୍‌ରେଭିନ୍‌ଟା ଫେରାକାର ଅପ୍ରିଲ୍..."

ခွန်းက အမောက် အားနာသွားကာ ...
 “သမီးအတွက် အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး အမေရယ်!
 ခွန်းက ဒိုလိုတိုက်ခန်းပျိုးမှာ မနေ့ဖူးလို စိတ်ကျဉ်းကြပ်
 နေတာပါ၊ နောက်တော့လည်း အသားကျေသွားမှာပါ”

အမေမျက်နှာက ချက်ချင်း ရှင်လန်းလာကာ ...
“အေး ... ဟတ်တယ်၊ အကျင့်မရိဘာ့လည်း တိုက်ခန်း

၂၈ ပုဂ္ဂန်

မှာနေရတာ တစ်ဖိုးကြီးဖြစ်နေတာပါ ... နောက်တော့
ညည်း ပြောသလို အသားကျေသားမှာပဲ နောက်ဆို ပျော်
တောင် ပျော်လာ၍မှာ ... ”

ခွန်းက စိတ်ညွှန်တာတွေကို ပုံးကွယ်ကာ အဖောက်
ပြီးပြုလိုက်မီသည်။ ခွန်းအပြီးကြောင့် အမေလည်း စိတ်ကျေနှင့်
သွားပုံရသည်။

ခေါက္ခာတော့ အမေက ခွန်းကို ခေါ်ပြီး အပြင်
ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အမေက ခွန်းကို ရွေးဝယ်စင်တာကြီးတစ်ခုသို့
ခေါ်သွားကာ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးသည်။ လိုအပ်သည့်
အသုံးအဆောင်အချို့ပါ ဝယ်ကြသည်။

ပြီးတော့ အမေက ခွန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်
ပြီး ရွေးဝယ်စင်တာထဲက မှန်ချပ်ကြီးကို လေက်ညိုးထိုးပြကာ ...

“ခွန်းချိသာ ... ညည်းရပ်ကို ညည်း မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်
စတ်း ... ”

ဟု ပြောတာမို့ ခွန်းက မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်ဖို့
ရင်း ...

“ခွန်းပုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင် ... ”

“တော့ပုံကြီး ... ”

“ဟင် ... အမေကလည်း ”

၁၉၁၀၆၀၇ နိုဝင်ဘာ

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသာ်။ ♠ ၂၉

ဒေါ်ချိုးအေးက ရှုက်သွားပုံရသည့် သမီးချော
ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်မုတ်စွာသော ကြည့်စွင်းဖြင့် ကြည့်
အလိုက်မိပါသည်။

သမီးကလေး ခွန်းရဲ့ ဖြောင့်စင်းထူထဲနက်မောင်
နေသည် ဆံပင်တွေ ကျောလထ်မှာ အိတ္ထစင်းကျေနေပုံက ခေါင်း
လျှော့ရည်ကြည့်တွေရှိရိုက်လို့လောင် ရသည်။ ရှေ့ဆံပင် မတို့မရှုည်
လေးကို တားခွဲခဲ့ဖြီးကာ ဆံပင်မှားသည့်ဘက်ခြစ်းမှာ ပန်းရောင်
ဆည်အသေးလေးလေးဖြင့် သီမံးညုပ်ထားသဖြင့် သမီးလေးရဲ့ နှုံး
ပြင် ဝင်းဝင်းလေးက ထင်းပနေကာ နှုံးစပ်မှာ မွေးသုင်းနှာ
ကလေးတွေ ဖြောနေတာကိုပင် မြင်ရသည်။ ဖြူဝင်းနှစ်နောက်
အသားအရည်ပေါ်မှာ မျက်ခုံးနှင့်နက်နှင့် မျက်တောင်ရှုည်စင်း
စင်းလေးက မည်းခက်တင်းပနေသည်။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော
နှာတဲ့ရဲ့အဆုံးသို့က နှာသီးများကလေး လုံးချွှန်နေပုံက အသည်း
ယားစွာ ဆွဲညွှန်ပစ်ချင်စရာ ... ။ စိုကြောနေသည့် နှုတ်ခေါ်းအိအိ
လေးတွေရဲ့ အလုကလည်း ဒေါ်ချိုးအေး စာသာဖွဲ့မပြတတ်ပေး
မယ့် လူတော်ကောင်း အလုထူးတော့နဲ့ အမှန်ပင် ... ။

၅ ပေ ၅ လက်မမြှင့်သော အရပ်၊ အချိုးအစား
ကျော်လှပလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကြောင့် သမီးရဲ့ အလုဟာ
ဘယ်နေရာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိဟု ဆိုရမှာပင် ... ။ အထူး
မြားဆုံးကလော့ သမီးရဲ့ ရှိုးသားစင်ကြယ်သော မျက်ဝန်းကလေး
များပါပဲ ... ။

၁၉၁၀၆၀၇ နိုဝင်ဘာ

သို့သော်... သမီးက နယ်သူ့မှု ဆန်းဆန်းပြားပြားမပြင်တတ်ရှာ... ။ ဇွဲကြေးမပြည့်စုံသူမှု ပြည်တွင်းဖြစ် ချေးပါ ပါ ရယ်ဒီမိတ် တို့ပုံအဝါကလေးနှင့်... အနက်ပေါ်မှာ အဝါလုံးကလေးတွေပါသည့် လုံချည်ကို ခပ်ရှည်ရှည်ဝတ်ကာ ကတ္တိပါကြီးတပ် သားရေ့ဖိနပ်ပါးကလေးကို စီးထားသဖြင့် ခပ်တုံးတုံးပုံစံလေးတွေ့ဗျာ ပေါက်နေရှာပါသည်။

အင်း... ဒီပုံစံမျိုးနဲ့တွေ့ဗျာ ဘယ်လောက်လှလှ လူတကာရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုရရှိ မလွှာယ်သေးဘူး။ သိပ်မလွှာယ်မယ် ပိုက်ဆုံးရရှိ ပြင်တတ်ဆင်တတ်တဲ့ စိန်းကလေးတွေနဲ့ သူမသာကိုယ်မသာ ပုံစံမျိုးတွေ့ဗျာ မဖြစ်စေချင်။

“ကဲ... လာ... သမီး၊ ညည်းကို အမေ ပုံစံပြောင်းပေးမယ်”

“အမေ... ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ အမေရဲ့၊ ချွန်း ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ကြိုက်ပါတယ်၊ ပုံမပြောင်းချင်ပါဘူး”

“စကားမရှည်စစ်ပါနဲ့အေား၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးတော့သာ လိုက်ခဲစမ်းပါ၊ ညည်းဟာ လွှာကိုရှည်လိုက်ရမှ...”

အမေက ချွန်း လက်ကိုခွဲကာ ပြုတိဆလွန်းတစ်ခု သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတွေ့ဗျာ... ချွန်း ဆပင်လေးတွေကို အဖျားကလေးတွေ တိုးပြီး ရှုံးဆပင်လေးတွေကို အမျှင်လိုက်ကလေးတွေ ကပိုကရိုကျနေအောင် ညျပ်နိုင်းလိုက်သည်။

အမေ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတာကို ခွန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ဤမံခိုခံနေလိုက်တော့သည်။

အမေ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ခွန်းကို ပုံသွင်းပြုပြင်ပါစေတော့... ခွန်းဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက အမေ စိတ်ရွှေမ်းသာ ပိုတစ်ခုသာပင်။

အစိုး(၂)

၁၁၁

“ခွန်းက အရှစ်းလှုတာပဲဟယ်။ မိန်းမချင်းတောင် ငင်းယူ ရတယ် ...”

ခွန်းသည် ခွန်းရဲ့ ဆံပင်တွေကို ပြီးနေရင်းက အခိုးဖော် မွန်မွန်ရှိ စကားကြောင့် ခွန်းတစ်ယောက်သာ အမိုးယ်ဖော်လို့ရသည် အပြီးမျိုးလေး ပြီးလိုက်ပါသည်။

ခုတော့ ... ခွန်းဟာ ဒီအဆောင်ခုန်းလေးထဲမှာ star တစ်ယောက်ပေါ့ ... ။ အမေ ဝတ်ပေးသည် ကော် chenal အကျိုပါးပါး ပုံလှုလေးတွေနှင့် လုံချည် အိတ္ထူတွဲလေးကို ဝတ်ကာ ဒေါက်ပိုနပ်မြင့်မြင့်လေး စီးလိုက်ရှုနှင့် ခွန်းရဲ့အလှက ပေါ်လွင်သွားသည်။ စက်၏ ဂါဝန်၊ သောင်းသီရှည်ဝတ် မိန်းကလေးတွေအလယ်မှာ မိန်းမဖို့သော မရှိုးမဆန်း ခွန်း ပုံစံလေးက ပို့ခြုံသတိပြုချင်စရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတတ်သည်။

၄ ၂၉ ၂၀၁၁ အု ၃၇ ကို

သို့သော် ... ခွန်းကဖြင့် မဖျော်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှန် ကို ဖုံးကွယ်ပြီးနေရသူမျို့ လူအများနဲ့ စကားများများတောင် မပေါ်ရ ... ။ ခွန်းအကျင့်က အမှန်ကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော တတ်သူမျို့ မတော်တဆ စကားထဲမှာ ရှုံးနောက်မည်တော့ ပါသွားမှာ စီးရသည်။

မွန်မွန်က နတ်ပေါ်မှာ ပက်လက်လျှောကာ စာဖတ် နေရာက ခေါင်းပြီးနေသည် ခွန်း လက်ချောင်းကလေးတွေကို လုမ်းကြည့်ရင်း ...

“ခွန်းက လက်ချောင်းလေးတွေကအစ လူတော်နော်၊ အေး ပေါ့လေ ... သူငွေးသမီးဆိုတော့လည်း ဘာအလုပ်မှ လက် ကြောတင်းတင်း မလုပ်ရတော့ လက်လေးတွေက အမြဲ သန့်ပြန့်လှပနေတာပေါ့၊ မွန်မွန်တို့များတော့ သိတတ် ပါပြီဆိုကတည်းက တစ်နှုံးတစ်နှုံး အိမ်မှာ အဝတ် လျှော်းပန်းကန်ဆေး၊ ကြမ်းတိုက်လုပ်လိုက်ရတာ လက် သည်းတွေ ပဲတောကပဲ့၊ လက်တွေလည်း အသားမာတက် နဲ့၊ မွန်းဘဝက ခွန်းဘဝနဲ့ တဗြားစီးပါပဲဟယ် ...”

မွန်မွန်က ခွန်းကို သူငွေးသမီးလို့ထင်လေ ခွန်းက လိပ်ပြာမလုံလေး ... ။ လက်တွေ လူချင်လို့သာ လူနေပေမယ့် ခွန်းလည်း မွန်းလိုလုပ်ခဲ့ရတာပါပဲဟု ပြောပြနှစ်သိမ်းပေးချင့်သည်။ သို့သော် ... ခွန်း အဲဒီလို့ပြောလိုက်ရင် အမေ ခွန်းကို သတ် မလေးတောင်မသိ။

၄ ၂၉ ၂၀၁၁ အု ၃၇ ကို

၃၄ ♠ များ

“ဒါနဲ့... ခွန်းအိမ်က မိဘတွေလည်း ခွန်းဆီ တစ်ခါမှ
လေတာမတွေဘူးနော်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးလေးကို
ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားရမှား...”

“ဟိုလေ... အိမ်မှာက ခွန်းအဖောက် ကောင်းကောင်း
မကျွန်းမာဘူး မွန်ရဲ့၊ အမေကလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ
စီမံရတာနဲ့ အိမ်မှာကိစ္စ ခွန်းရတာနဲ့ဆိတ်ဘဲ မအားကြ
ဘူးလေ”

“သော်... ဒါကြောင့် ခွန်း ဝေယူစာစွေတွေလုပ်ရှိ ဟို
အအောကြီးကို လွှတ်ပေးထားတာထင်တယ်”

“ဘယ်... ဘယ်အအောကြီးလဲ”

“ခွန်းဆီလာလာနဲတဲ့ ခွန်းတို့အလုပ်သမား အအောကြီး
လေ...”

“သူက ခွန်းတို့ အလုပ်သမား မဟုတ်ပါဘူး”

“အယ်... ခွန်းကလည်း ဟိုတစ်ခါ ခွန်း သင်တန်းက
ပြန်မလာခင် အော်အအောကြီး ရောက်လာလို့ မွန်ပဲ အော်ခဲ့
စကားပြောနေရသေးတယ်၊ အော်တန်းက အအောကြီးကိုယ်
တိုင်ပဲပြောတာ၊ သူက ခွန်းတို့အိမ်က အလုပ်သမားတဲ့
ခွန်းလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ လွှာထားလို့လာလာနေရ^၁
တာတဲ့”

ခွန်းသည် ရင်ထဲ နှင့်နေရကာ...

၄ ၂၀၄၀၁ ၁၃၆၈

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၃၅

“အလုပ်သမားဆိုပေမယ် အွေးမျိုးလိုပါပဲ မွန်ရယ်၊ ခွန်းကို
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းပေးလာတာဆိုတော့
အမေလိုပဲ သဘောထားရတဲ့သူပါ”

“အဲဒါကြောင့် ထင်တယ်နော်၊ သူကြည့်ရတာ ခွန်းအပေါ်
အရမ်း ချုပ်ခေါင်စေတန်ချိန်သလိုပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူက ခွန်းအပေါ် သို့
သံယောဇ် ရှိရှာတာ မွန်ရဲ့...”

ခွန်းမှာ မွန်ကို လိုမ်းညာပြောရသည့်အတွက် ကိုယ်
ကိုယ်ကိုတော် မှန်းလာသည်။ အဲဒါ ခွန်းအမေပါလို့ ပြောပြခွင့်
ရှုချင်လိုက်တာ အမေရယ်။

ခွန်းသည် မွန်မွန်နှင့် စကားစပြတ်ချင်လှပြီဖြစ်၍
အနားက ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းရင်း အလုပ်စွဲပျော်လောင်
ဆောင်သော်လည်း မွန်က စကားဆက်လာပြန်သည်။

“ခွန်းက ဘာတိတ်ကူးနဲ့ သူနာပြုသင်တန်း တက်နေရ^၁
တာလဲ၊ တက်ပါလား... ကွန်ပျူးတာတို့ ပေါက်တို့...”

“သူနာပြုသင်တန်းက ခွန်း ဝါသနာပါလိုပါ၊ အရာဝန်
လောက် မဟုတ်ပေမယ် အေးပညာကို နည်းနည်းပါးပါး
နားလည်ရင် အိမ်ကအဖူးကိုလည်း ပြုစွာစောင့်ရှေ့က်လဲ
နိုင်တာပေါ့”

“သော်... ဒါဆို ခွန်းက ဒီသင်တန်းပြီးရင် နယ်ပြန်မှာ
လား...”

၄ ၂၀၄၀၁ ၁၃၆၈

၃၆ ♠ ပုည်

“မပြန်ပါဘူး”

“ခုန်ပြောတော့ အဖောက် ပြုစုစုပို့...”

“အိမ်က ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အတွေ့အကြံလေး ဘာ လေး ရှစ်ချင်လိုပါ”

“သော်... သိပြီး ကော် ခွန်မိဘတွေက နယ်မှာ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်း ဖွင့်ချင်လို့ ခွန်းကို ဒီက ဆေးခန်းကြီးတွေမှ အတွေ့အကြံယူခိုင်းလိုက်တာထင်တယ်”

ခွန်းမှာ ပြုးသာနေလိုက်ရတော့သည်။

“ခွန်းရေး... ပုန်းလာတယ်တဲ့ဟေး...”

အောက်ထပ်က တက်လာသည့် အခန်းဖော်ပြောက လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ခွန်းက မွန်ရှုံးမှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရာချားသည်။

ခွန်းသည် အမေနဲ့ ပုန်းမပြောရတာ တစ်ပတ်ရှိပြီး မို့ အဓိကရွေ့လျှော့ဖြစ်ရာ အောက်ထပ် အောက်မှ အခန်းသို့ သွက်သွက်လေး ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းက တံခါးဖွင့်ထားသည့် အောက်မှေးအခန်းဝါး မှာ ရပ်လိုက်ရင်း...”

“အန်တို့ ပုန်းလာတယ်ဆိုလို့...”

“သော်... အေး... အေး... လား ဝင်ခဲ့လေး တံခါးလည်း ပြန်ပိတ်ခဲ့”

၄ ပု ၄ ၈ ၁၁ ၁၃ ၈၈

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၃၇

ခွန်းက အခန်းဝါးမှာ ပိန်ပေးလေးချေတဲ့ပြီး ၀၈၇တာ ဘက် အခန်းထောင့်မှာ ရှိသည့် ပုန်းစင်လေးဆီသို့ ခပ်ရှိရှိလေး လျောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ အန်တို့ အောက်မှေးအောက်တွေက ခွန်းကို လှမ်းပြောပြီးတာနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ တိပိုက်ကြည့်နေသည်။ ခွန်းက ပုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း...”

“ဟဲလို့... အမေလား”

“ခွန်းချိသာ... ညည်းတော့ ဘယ်နာခါပြောပြော မမှတ်ပါလား၊ ပုန်းပြောရင် အမေဆိုတာ ထည့်မပြောလို့ မှာ ထားရတာလည်း အာပေါက်တော့မယ်၊ အဲဒီအိမ်က အောက်မှေးအောက် ပပ်စပ်စုစုရယ်၊ ကြားသွားတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ...”

အမေက ဆီးဆောက်လိုက်သဖြင့် ခွန်းက အသံကို နှိမ့်ကာ...”

“မကြားပါဘူး အမေရဲ့၊ အန်တို့က သူ့ဘာသာ တိပိုက်တော်လမ်းထဲမှာ မျော့နေတာပါ၊ ကြားလည်း သမီးအမေနဲ့ ပုန်းပြောတယ်ပဲ ထင်မှာပေါ့”

“ဟဲ... တိုးတိုးပြောစမ်း၊ ပုန်းအော်စိုင်းတာက ငါလေး ငါကို အမေလို့အောက်လို့ပဲ ထင်ပြီး သံသယတွေ ဝင်ကုန်မှာပေါ့၊ ကဲပါ... ညည်းပါးစပ်ကလေးပိတ်ထားပြီး”

၄ ပု ၄ ၈ ၁၁ ၁၃ ၈၈

ငါပြောတာပဲ နားထောင်နေ့၊ မနက်ဖြန့်ကျရင် ငါမိတ်ဆွဲ
တစ်ယောက်ကို ညည်းသီလျတ်လိုက်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် ...”

“ပြောပါမယ်အော့၊ စောင့်နားထောင်မှပေါ့ ... । သူနှာမည်
ကို အောက်သီချိုလိုပဲ မှတ်ထား၊ သူ့ပုံစံက ခန့်ခွဲ
သန့်သန့် သူငွေးကတော်ရုပ်ပျိုး၊ ငါမှာ ဒီရုပ်ပျိုးရုံး
မနည်းရှာထားရတာ၊ စော်သေးတယ် ... ပိုတ်ဟန်း
လုပ်စားနေတဲ့ ပွဲစားမကြီးကို ရှာဖွေ့လို့၊ သူက ညည်းသီ
လာပြီး ညည်းအမေနေရာက ခဏ ဝင်သရှုပ်ဆောင်ပဲး
လိမ့်မယ် ...”

“မလုပ် ... မလုပ်ပါဘူး ...”

“မလုပ်လို့ မရထော့ဘူးလဲ၊ အခုခိုရင်ပဲ ညည်းရန်ကို
ရောက်တာ နှစ်လကျော် သုံးလထဲရောက်နေပြီ၊ မိဘရှိ
တယ်၊ မီဘက ပိုက်ဆုံးရှိတယ်ဆိုပြီး လိုက်လည်းမပို့
စုထိလည်း ပေါ်မလောဆိုစေဘူး ယူလွှာမရှိစေဘူးဘူး၊ ညည်း
ကို သူများတွေ့လည်း မေးလှုတော်မယ်၊ အောက်ဖြုံး
ဆုံးပို့တောင်မေးဦးမယ်၊ အဲဒါတော့ တစ်ခေါက်တလေး
တော့ မီဘလိုက်လာမြောင်း ပြရမယ်၊ ဒါမှ လူ ပိုလေး
စားမယ်၊ ညည်းအလိုက်သင့်လေးနေ့၊ အောက်သီချိုပဲ
ကြည့်ကျက်လွှဲပြုရားသွားလိမ့်မယ်၊ ကြားလား၊ ညည်းရန်

ကိုလည်း ကျိုးကော်မြောင်း ဖြစ်မင့်စေနဲ့၊ အောက်သီချိုက
အဆင်ပြုပြီး ညည်းက အုတိအုကြောင်းဖြစ်နေရင် အား
လုံးလွှဲကုန်မယ်”

“မလာဘူးလား ...”

“ဘာလဲ ...”

“မလာဘူးလားလို့ ...”

“မနက်ဖြန့် အောက်သီချို လာမယ်လေ ...”

“သူကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဖုန်းပြောနေတဲ့သူကို
ပြောတာ၊ သူပဲ ... ထည့်မပြောဖို့ ပြောထားပြီး ထည့်
မပြောပြန်တော့လည်း နားမလည်ဘူး”

ခွန်းအပြောကြောင့် တစ်ဦးက အဆောက တော့ား
ဟား အော်ရယ်နေလိုက်သည်။ ခွန်းလည်း ပြီးမိန့်သည်။

“ခွန်းချိုသာတို့က မဆော့၊ ဒီအမေ့ စကားအမှားကို
စောင့်နေတာ၊ အမောက မနက်ဖြန့် မလာအားဘူး သမီး
ရဲ့၊ ခုတလော အောင်မျှေးနည်းနည်းရွှေ့ချုပ်နေတယ်၊
အောင်က သူငွေးမကြီးက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အောက်
တစ်ပိုင်းမျေသလို ဖြစ်နေတာနဲ့ သူကို ပြုစေစောင့်ရောက်
ပေးနေရသေးတယ်၊ ညည်းမို့ ငါးပါးကြော်တစ်ဘူး၊ မန်
ကျည်းသီးထောင်း တစ်ဘူး ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ တော့
ဘာလိုသေးလဲ”

“မလုပ်ပါဘူး”

၄၀ ♠ ပုလောင်

“နှောက်အပတ်ကျမှ အမေ လာခဲ့မယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့...”
“ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ဖုန်းက ခိုးဆက်ရတာ
အော့၊ ကြာကြာပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အမေ ဖုန်းချသွားတော့ ခွန်းက ဖုန်းချက်လေးကို
ပြန်ချေရင်၊ အော်ကျင်မေကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“အန်တိ၊ ဖုန်းပြောလိုပြီးပါပြီ”

“မြော် ... အေး အေး ...”

အော်ကျင်မေက ဖုန်းနားသို့ ထလာပြီး မိန်းကြည့်
ကာ ...

“၃၀၀ ကျေတယ်၊ မှတ်ထားမယ်လေ၊ တစ်ထောင်ပြည့်မှ
ပေါင်းလေးပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါဘူးမယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ သမီးမိဘတွေက သမီးဆီ ဖုန်းတွေဘာတွေ မဆက်
ကြဘူးလား”

“ရှင် ...”

“သမီးဆီ ဖုန်းလာလိုက်ရင် အော်ချို့အေးဆီကချည်းပါ့
လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဟို... အမေတို့က အော်ချို့အေးကို ဖုန်းအော်ခြင်းပြီး သမီး
လာကိုင်တော့မှ သမီးနဲ့ ပြောတာပါ”

၄ ၉၁ ၁၂၁ ၁၃၁ ၁၄၁

ကောင်းကောင်းကောင်းသမီးသော်ဘူး ♠ ၄၁

“မြော် ... မြော် ... သမီးဆီမြိုက်ကရော သမီးဆီ လိုက်
မလာကြဘူးလား”
“မန်ကိုဖြန် အမေ လာမယ် အန်တိ ...”
ဒီတစ်ခါတော့ ခွန်းက ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်
ဖြဖိုက်နိုင်သည်။ အမေကျေးဇူးပေါ့။

“ဟုတ်လား ... အမေရောက်ရင် အန်တိနဲ့လည်း ပိတ်
ဆက်ပေးဦးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တိ ...”
“ခွန်းတို့လို မိဘက အုပ်အုပ်စီးစီးရှိတဲ့ မိန်းကလေးများ
ကျေတော့ အန်တိတို့ အုပ်ထိန်းရတာ မပင်ပန်းတော့ဘူး
ပါကျော်၊ တရာ့ဆို ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သူ့အထောက်
အပဲနဲ့ နေမှန်းလည်းမသိ၊ စော်မြော်က ဘာမှန်းမသိတဲ့
မိန်းကလေးများကျေတော့ အန်တိက လက်မခံချင်ဘူးလေ၊
ခွန်းတို့အခွန်းက မွန်မွန်းဆို အန်တိ အဆောင်ရောက်
ကတည်းက တစ်ခါမှ နယ်ပြန်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိပူး
ဘူး၊ သူ့အိမ်က အဆက်အစွယ် အသိအကျိမ်းဆိုတာ
လည်း မလာနဲ့၊ သင်တန်းသာတက်နေတယ် ဘယ်သူက
ထောက်ပဲမှန်းလည်း သိရတာမဟုတ်ဘူး”

“မွန်မွန်းက ရိုးပါတယ် အန်တိရယ်၊ ဘာမှလည်း ရွှေပူရွှေပူဘူး”

၄ ၉၁ ၁၂၁ ၁၃၁ ၁၄၁ ၁၅၁

၄၂ ♠ ပူည်

“မပြောနိုင်ဘူး ခွန်းရဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာက ပင်လယ်ပြီး လိုပဲ၊ မြစ်ပါင်းစုံ စီးဝင်လာတာ၊ ဒီမြစ်တွေထဲမှာ ကိုယ့် လျှေ ကိုယ့်သားမှာ သက်သက်သာသာ စုန်ဆင်းလာသူ လည်းရှိ၊ ရေမျှောကမ်းတင် အခြေအမြစ်မရှိတွေလည်း ပါ ...”

ဒေါက်ငြမ် စကားတွေက နားမခံသာစုရာ ...”

ဒီလို့ တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်သေး သံသယဝင်တတ်တဲ့ ချုံးတွေရှိခွန်း သိလို့လည်း အမောများ လုပ်ကြောတ်လမ်းခင် ဖို့ စိစောင့်ရှာတာပဲဟု ခွန်း သော်သာပါက်လာသည်။ ခွန်းရဲ့စ်မြဲ့ အမျှန်ကိုသာ ဒေါက်ငြမ်သိရင် ခွန်းကို ဘယ်လောက်အထောင် သေးလိုက်မည်မသိ။ ခုတောင်မှ တစ်ခါတင်လ ခွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို မသိမသာ မေးမြန်းစပ်စုတတ်တာပင်။

“ဟိုလေး အန်တိ မွန်မွန်က သူအဖော်ရဲ့ အထောက် အဖဲ့စဲ့ သင်တန်းတက်နေတာပါ၊ သူ နယ်မပြန်တာက သူနဲ့ မတည်တဲ့ သူမိတ္ထုးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လိုပါ”

“သူပြော သူစကားပေါ့ ခွန်းရယ်၊ တချို့က ဒီလိုပဲ ယုံလောက်အောင် လုပ်အတ်တွေ အမျိုးမျိုးခင်းတတ်ကြပါတယ်၊ အန်တိတို့လည်း ကြေားရပါများလို့ ဖတ်ပြီးသာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြန်ဖတ်နေရသလို ရှိုးလွန်းနေပါပြီ၊ တချို့ကလည်း မိတ္ထုးဆိုးတဲ့အတ်၊ တချို့က ပထွေး ဆိုးတဲ့အတ်၊ တချို့ကသော့လည်း ဦးလေးက ထောက်ပဲ

၄ ပုံ ၁၃၀၈ ၁၃၁၃ ၁၃၁၄

ကောင်းကောင်ထက်က သင်သက်သူ ♠ ၄၃

ပါတယ်ဆိုပြီး မှာက်ဆုံးကျ ဦးလေးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စပုန်ဆာပြစ်လို့ဖြစ်နဲ့၊ နောက်ဆို သီလာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... က ... သွားတော့၊ အန်တို့လည်း စာတ်လမ်းတွဲ လေး ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အန်တို့အဆောင်မှာ နေရ တာ အဆင်မပြေတာရှိလည်း ပြောနော် ... ခွန်း”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အန်တိ”

ဒေါက်ငြမ်က သူတို့ပါအတ်လမ်းဘက် အာရုံပြန်ရောက်သွားသော့မှ ခွန်းက သက်ပြင်းချမှတ် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

မနက်ဖြစ် အမေ ဘယ်လို့အတ်ခင်းမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ထိုညာ ခွန်း အိပ်မပျော်ပါ ...”

၄ ပုံ ၁၃၀၈ ၁၃၁၃ ၁၃၁၄

အန်း (၃)

၂၅ ၂၅ ၂၅

မှာက်တစ်နေ့မှာတော့ ဖြာဖြူဝဝ ခန့်ခန့် အအိ
ကြီး တစ်ယောက်က အကယ်ခမီရှေ့ဖြင့် ခွန်းတို့အဆောင်သုံး
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အအိကြီးက သူငွေးရိုက်ဆိုကတော့
အပြည့်...။ ဝတ်ထားလိုက်တာတော့ကလည်း အတူလား၊ အစ်
လား မသိပေမယ့် လက်ကောက်တွေက တံ့ဆောင်ဆစ်ကျာက်လှ
မတတ်။ ရွှေခွဲကြိုးကြီးကလည်း ကြိုးမှုကြိုး...။ စကားက
လည်း ကြွယ်မှုကြွယ်...။

ထိုနောက ခွန်း သင်တန်းကအပြန် တိုက်ခန်းပေါ်
တက်ခါနီးမှာ တက္ကာဆိတ်စိုး ခွန်းတို့တိုက်ရှေ့မှာ ရှုပ်လာသည်။
ခွန်းက တိုက်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဒေါကျင်မေကို
နှုတ်ဆက်ပြီး လျေကားဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ်မှာ...။

“သမီး... ခွန်းချိုသာ ...”

၄ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဟူသော လိုက်လှုဝမ်းမြောက်သည်။ ခေါ်သံနှင့်
အတူ အအိကြီးက ခွန်းကို ပြေးဖက်လိုက်ပါသည်။ ခွန်းသည်
အအိကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အင့်ခနဲနှစ်ကာ အသက်ရှုမေဝယလို
ပြစ်သွားရသဲမှာ အအိကြီးက ခွန်းနားနားကပ်ကာ ဘေးလူ
မကြားအောင် အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ညည်းက ခွန်းချိုသာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ...”

“အအိကဗောက်သီချို့ ညည်းအမေ မချိုအေး လွှတ်
လိုက်တာ၊ မှင်သာပစေနော် ကြားလား”

“ဟုတ်...”

“အမလေး... သမီးရယ် ပိန်သွားလိုက်တာကျယ်၊ အိမ်က
အမေလောက်ရာမှ ဖြိန်ရောယ်ကျ စားချင်ရှာတဲ့ သမီးလေး
ဒီမှာဖြစ်သလို ကြားသလို စားနေရရှာတော့ စားမဖြိန်ဘူး
ထင်ပါရဲ့၊ အမေမှာလည်း လုပ်ငန်းတွေ တစ်ယက္နဲ့မို့လို့
သာ မလာဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ သမီးဆီမှာပါပဲကျယ်၊
မချိုအေးကို လွှတ်လွှတ်ပေးပြီး သမီးအတွက် လိုဘာလေး
တွေ လုပ်နိုင်းနေရပေမယ့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရတာ
လောက်တော့ ဘယ်အားရပါမလဲ သမီးရယ်၊ မချိုအေး
ပြောတာတော့ သမီးတို့ အဆောင်ရှင်ကလည်း သဘော
ကောင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်”

၄ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ခွန်မှာ ခဏာကြောင်နေဖြီးမှ ကမန်းကတန်း ခေါင်း
ညီတိရသည်။ အဒေါကြီးကတော့ လုံးဝ အကယ်ဒမီရှားပင်။
ခွန်းကို ရင်ခွင့်ထဲက ခွာလိုက်ဖြီး ပခုံးဖက်လိုက်၊ ကျောက်န်းလေး
သပ်ပေးလိုက်၊ သပ်စလေး သပ်တင်ပေးလိုက်၊ ခွန်းမျက်နှာကို
လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ညုပ်ကာ ချစ်စနီး လျှပ်ယမ်းပြလိုက်ဖြုံး
သမီးကို သည်းသည်းလျှပ် ချစ်သည့် အမေပုံမျိုး ...။ ခွန်း
မျက်နှာကိုလည်း ခွန်းလုံးသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ချစ်ရည်ခွန်း
စွာ ပြီး၍ ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ အမေ ဘယ်လိုရှာတွေ၊
လာသလဲမသီ။ ဒီအရည်အချင်းနဲ့ဆို ရှုပ်ရှင်ထဲ တတ်ပို့ တတ်ရုံ
လောက်တော့ လျှပ်လို့ရမှာပဲဟု ခွန်းကတွေးသည်။

ထိစ်မှာ အော်ကျင့်မောကလည်း ခွန်းတို့ကို စိတ်
ဝင်တစားနှင့် ကြည့်ရင်း အနားသို့လျောက်လာနေသည်။

“ခွန်းချိသာ ... သူက သမီးအမေလား”

အော်ကျင့်မေ လှမ်းမေးတော့ ခွန်းကတော် မဖြေ
ရသေး အဒေါကြီးကပဲ ပျော်ရှုံးသာစွာဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရင် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်းမက ခွန်းချိ
သာရဲ့ အမေပါး သမီးရဲ့ အဆောင်ရှင်ထင်ပါရဲ့နော်”
“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“မချိသေး ပြောပြောပြလို့ အစ်မကြီးရဲ့ ကောင်းသတင်း
ကိုတော့ ကြားထားပါတယ်ရင်း၊ ဒီမှာ အစ်မကြီးစို့ လက်
ဆောင် ငါးခြားကြွေးလေး ပူးလဲသပါတယ်”

“ဒါ ... မဟုတ်တာကျယ်း ရပါတယ် ...”

“ယူပါ အစ်မကြီးရှယ်၊ စေတနာပါ၊ ကျွန်းမ သမီးလေး
ကိုလည်း အစ်မကြီးလက်ကို အပ်ပါတယ်၊ တတ်နိုင်
သလောက်လေး ကုည်းအောင်ရှောက်ပေးပါ၊ ကျွန်းမမှာတာ
လည်း လျှပ်ငန်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သမီးသီး ခဏာခဏာ
မလာနိုင်ဘူးလေး မချိအေးကို လျှပ်နေရပေမယ့် မချိအေး
ကလည်း စိတ်ရင်းသာ၊ ကောင်းတာ၊ အပြောအဆိုက
မတတ်ဆိုတော့ စိတ်မအေးဘူးပေါ့ အစ်မကြီးရှယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ မိဘဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲကျယ်၊
သမီးအတွက်တော့ စိတ်ချုပါး၊ သမီးက စိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိုးလေးပါ၊ မိဘကောင်းဖစ် သမီးလေးမှန်း မြင်ရို့
သိပါတယ်”

“ဒါဆို ... အစ်မကြီးသီမှာပဲ စိတ်ချုလက်ချု ထားခဲ့ဆော့
မယ်နော်”

“စိတ်ချုပါ ... စိတ်ချုပါ၊ အပေါ်တက်းလေး အအေး
လေး ဘာလေး သောက်ပြီး ခဏနားပါ့ဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးရင် သမီး အခန်းကို လိုက်ကြည့်ပါ
ဦးမယ်”

“ကြည့်ပါ ... ကြည့်ပါ”

ခွန်းသည် အဒေါကြီးရဲ့ မှင်သေပါရိုပုံကို အံ့အား
သင့်ကာနေသည်။ အဒေါကြီးက လျောကားပေါ်တက်တာတော်

၄၀ ♠ ပုညာင်

ခွန်းလက်ကလေးကို ကြိုင်ကြိုင်နာမာတဲ့ပြီး တက်သည်။ အမောင်တော့ ကျာလုပါသည်။ အမောများမှာတော့ ခွန်းကိုချုပ်ပေမယ့် တယ့်တယ်လည်း မလုပ်တတ်။ ရလို အော်ကျင်မေ အထောက်း အောင် ရည်ရည်မွန်မွန်စကားလည်း မဆိတ်တတ်ရာပါ။

အအောက်းက အော်ကျင်မေတို့ တိုက်ခန်းထဲငင်ကာ အလွှာပါသည့် စကားဆိုနေရင်းက တိုက်ခန်းထဲကို ဖော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီက တိုက်ခန်းတွေက ကျော်းပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး နေတတ်တော့လည်း နေပျော်စရာပဲနော်၊ ကျွန်ုတ်မျိုး အမြဲမှာတော့ အိမ်ကြိုးပြီး ပစ္စည်းတွေကများတော့ သိမ်းလိုက်ရှိနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာဆို ခွန်းလေးက နည်းနည်းဆိုလိုကို မနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာဆို ခွန်းလေးက နည်းနည်းဆိုလိုက်ရှိနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကိုစွဲဆို ဘာမှုကူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာတယ် လောက်းကျော်းသူတွေးသမီးကလေးလိုနေတာ၊ ဒီမှာ ခုလို အများနဲ့အဆင်ပြေအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်ပါ မလားလို့ မိတ်ပူနေရတာ”

အအောက်းက ပညာသားပါပါပြင် နယ်မှာ အိမ်ကြိုးရခိုင်နှင့်နေရကြောင်း ကြားပြန်သည်။ အော်ကျင်မေက အိမ်နောက်ဘက် ခကေဝင်သွားတော့ အအောက်းက ခွန်းနားက် ကာ...

“ခွန်းချိသာ...သည်မျှက်နှာက အမော်တွေ့လို့ ဝမ်းသာ နေတဲ့ပဲ မပေါ်ဘဲ မိတ်နှုပ်နေတဲ့ပဲ ပြစ်နေတယ်၊ မျက်နှာ

ကောင်းကိုယ်တက်က ဆင်ဆုက်သူ ♠ ၄၉

ကို ပြီးထားပြီး ကိုယ့်အမော်နားကပ်ပြီး ခွဲနေမယ်၊ အေား ဒါမှ သဘာဝကျမှာယ်၊ ဟော... ဟော... ဟိုမှာ အော်ကျင်မေ ထွက်လာပြီး”

ခွန်းမှာ တအားပင် ပြီးထားရင်း အအောက်းခါးကို မမြတ်မီ လှမ်းပက်ကာ သူ့ပခုံးအိအိကြိုးကို မိုပစ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်တွေဖြစ်သွားသလားတော့ မသိ၊ အအောက်းက ခွန်းကို မသိမသာ တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း...”

“ငါခါးကို မကိုယ့်နဲ့ဟဲ၊ ယားတယ်”

ဟုပြောကာ ခါးက မသိမသာတွေနဲ့လိမ့်သွားသည်။ အော်ကျင်မေက ခွန်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...”

“ဒီသမီးက အမော်ကို ခွဲတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ပါ အစ်မကြိုးရေး”

“အအေး သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

အအောက်းက အော်ကျင်မေနှင့် စကားမမြည်ပြောပြီးတော့ ခွန်းနေသည်အခန်းသို့ တက်လာပြန်ကာ ခွန်းရဲ့ အခန်းသို့တွေ့ကို ပြီးကြည့်ရင်း...”

“သမီးတို့ရေး... အန်တိုက ခွန်းချိသာရဲ့ အမေပါကျယ်၊ ဒီမှာ သမီးတို့အားလုံးပါ စားရအောင် လက်ပက်အကြော်စုထုပ်တွေ အများကြီးယူလာတယ်၊ အားမနာနဲ့နော်...၊ ခွန်းသိုက ကြိုက်သလာ်ကျွေားကြား၊ အန်တို့သမီးလေးကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းကြပါကျယ်၊ သမီးက

နယ်မှာဆို အပေါင်းအသင်း များများမထော်သူ့၊ သူ့ဘာသုံးသို့သုန်းလေး နေတတ်တော်ဆိုတော့ လူမှုရေးကမကျောက်သူ့လေး၊ သမီးများ အမှားပိုရင်လည်း ခွင့်လွယ်ပေးကြပါနော်....”

အခါးကြီးက တကယ်ပဲ အမြောက်းလွှာဖြင့်
ခွန်းရဲ အခန်းဖော်တွေကို စည်းရုံးသွားသည်။ အခန်းဖော်တွေ
အားလုံးကလည်း ခွန်းအမေတ္တာပဲ ယုံကြည်သွားမှုရသည်။

“ଗୁ... ଯତିଃ... ଲା... ଅମେକୁ ଅପ୍ରିଣ୍ଟିଗ୍ରେନ୍ଡିଃ । ଶୀର୍ଷ
ଗୋଟିଏଗୋଟିଏନ୍ଦିଃ ମୁହଁ ଯତନିଃସ୍ଵାରାହାରାନ୍ତେନ୍ଦିଃ”

အခြေခံက ခွန်းကို ခေါ်ထွက်လေသာ်။

ଆମେହାନ୍ତିକ ଦିନିରି ଦିନିରି ଲୁଗୁଣିରି ଯତ୍ନି ଆମେହାନ୍ତିକ
ଗଲେବାରୁ ଫିରିଲିଗୁଣେବାରୁ ଆମେହାନ୍ତିକ ଯୁଗରୁପୁରୁଷିର
କ୍ରିଃଗ୍ରୀବାରୁ ପୁରୁଷିର ବୁଦ୍ଧିରୁକୁଳାବାବାରୁ

“အမဲလေး ... မောင့်ကိုတာဟာယို ညည်းအမေနယ် ငါ
ကိုမှ ဒါမျိုး အကျအညီတောင်းရှာယ်လို့ ... । ငါမှ
သူ့သမားလိုသာ ကုည်းရတာ၊ ခြောက်လွှာအထိ တက်ရ
တာ သေခါင်တော်တော် နဲ့တယ်”

“ଶ୍ରୀଗୀରମଣ୍ଡପିକୁରାଯ୍ୟ, କୁଣ୍ଡର୍ମ ଯାଃଅମିଳ ତର୍ତ୍ତ୍ତ୍ଵେ

କୋଡ଼ିକୋଡ଼ିଯାଗିରି ଖଣ୍ଡଯାଗିରିୟୁଁ ♠ ୧୦

ତତ୍ତ୍ଵଃପା ବ୍ୟତ୍ତଃାମେଗଲତ୍ତଃ ଦ୍ୱିଦ୍ୱପତିକ ବ୍ୟଥିଦ୍ୱଃ ଉପତି
ଶ୍ଚପିଃ ପ୍ରକାରଫିର୍ଦିନଃ ଧିରତା ॥

“ତାଙ୍କୁଠାର୍ଥୀ: ଯୁଦ୍ଧରେ ଉପକାରୀ ପିଲା ଆହେ ତୁ ରାଜ୍ୟ”

“ဒါပေမယ့် အဒေါ် ဥပမာရပ်က သန့်တော့ အတွေ့တော့ တယ်လို့ မထင်ရပါဘူး အဒေါ်ရယ်”

“အေးပါ... အေးပါ... ညည်းလေးက တော်တော်အမြောက်တောင်း”

ଅତେକ୍ଷିତିର ବ୍ୟକ୍ତିଶୈଳୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା.

“အင်: ... မရှိအေး သဲသဲလှပ်မယ်ဆိုလည်း သဲသဲလှပ်
စရာ၊ သမီးက အချေအလှလေးကိုး၊ ညည်းအမေက
ဓာတ်ပုံပြတားလို လှမ်န်းသီပေမယ် အပြင်မှာက စိုလှ
တာပဲ။”

“ଆହୋ ... ଆହୋଟ ଆମେବେ ଏଣିତାଲୁହାଗାନ୍”

“အယ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ဒါမိက အဆင်ပြောလားဟင်”

၃၂ ♠ ပုဂ္ဂန်

“ပြေတယ်၊ ပြေတယ်၊ အဲဒါကတော့ သမီးအမေ က ကောင်းတယ်၊ အိမ်ရှင်တွေက ရှင်မောက်ပေမယ့် အသေး အကမ်း သိပ်ရက်ရောတယ်၊ သူတို့ကျော်ရင် ကျော် သလို ခေါ်ခဲ့အား ခုချေတာကွယ့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေလည်း ပြောတော့ပြောပါတယ်၊ ခွင့် က အမေများ ခွင့်းအတွက် သိပ်ပင်ပန်းနေမလားလိုပါ”

“အိမ်ဝယ်ရာဝစ္စတော့ လုပ်ရတာပေါ်အော့၊ ဒါပေမယ့် အရိပ်အောက်မှာ နေရတာပဲ၊ တအားတော့ ဘယ်ပင်ပန်းပါမလ”

“အဲဒီအိမ်လိပ်စာ အဒေါ်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သို့ ... အဲ ... ဒါပေမယ့် ညည်းကိုယ်းလို့တော့ မဖြုံးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ညည်းအမေက မှာထားတယ်၊ လိပ်စာ လုံးဝ ပြောမဖြုံးပါနဲ့တဲ့ ...”

ခွင့်းက သက်ပြင်းလေးချမှတ်ရင်း ...”

“ခက်တာပဲ အဒေါ်ရယ် ... ခွင့်းမှာလေ အမေ ခွင့်းသီးမလာတာကြောရင် နေမကောင်းများ ဖြစ်နေလို့လား၊ ဘဲ များဖြစ်နေလဲဆိုပြီး အမြဲ စိတ်ပုံရတယ်၊ ခွင့်းမှာ အသေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စပေါ်ရင်တောင် အမေရှိတဲ့နေရက် ဘယ်လို့အကြောင်းကြားရမှန်း မသိဘူး”

၄ ဥ ၁၀၈ ၁၇၃ နှင့်

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်းသက်ဘူး ♠ ၅၃

“ဒါတော့ ဒါလို သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းအမေက သူ နိမ့်နိမ့်ပါးပါး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နားကို ညည်းလာမှာ အရမ်းစီးရိမ်ရှာတာ၊ ညည်းကို သူက သူဘဝနဲ့ မဆိုင်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ တသီးတသနဲ့လေး ရှိနေ စေချင်တာ”

“ခွင့်း ... အမေသီးလိုက်မသွားပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ဒါလ မယ့် ကိုယ့်အမေရှိတဲ့နေရာလေးကိုတော့ သိထားချင်ပါတယ်”

“ခက်တော့တာပဲဟယ် ...”

“လိပ်စာလေး ပြောပြေးခဲ့ပါ အဒေါ်ရယ် ... နော်”

“ငါကို ကတိပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လားအော့ ...”

“အဒေါ် ပြောပြေတယ်ဆိုတာ မသိစေရပါဘူး၊ ပေးခဲ့ပါ အဒေါ်ရယ် ... နော်”

ခွင့်းက အဒေါ်ကြီးခါးကိုဖက်ကာ ခွဲ့ခဲ့ တောင်းပန် လိုက်တာနဲ့ အဒေါ်ကြီးက စိတ်ပျော်လာကာ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောပါမယ်အော့၊ သေချာလိုက်မှတ်ထား”

အဒေါ်ကြီးပြောပြုသည့် လိပ်စာကို ခွင့်းက အသေးအချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။”

“ညည်းအမေက ညည်းအတွက်ဆို တကယ့်ကို အသေးစိတ် စဉ်းစားပေးရှာတဲ့ အမေပဲ၊ သူ့သမီးလေး အဆောင် မှာ မျက်နှာမျက်နှာယ်ရအောင် သူ စဉ်းစားတတ်သလောက်

၄ ဥ ၁၀၈ ၁၇၃ နှင့်

၁၄ ♠ ပုလ္လာ။

လော်နဲ့ ကြဖန် အကာအကွယ်ပေးရှာတော်၊ ရှာမှရှာတဲ့
အမေချို့ပေးအေး...၊ ကဲ... ကဲ... အအော်လည်း ပြန်လိုက်
ဦးမယ် ခွန်းရေး...”

အအော်ဗြို့ ပြန်သွားတော် ခွန်းက အဆောင်တိုက်
ခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခွန်း အခန်းထဲဝင်လော်တော် ရေချို့ပြီး အဝတ်လျော်
နေသော မွန်မွန်က ခွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း...”

“ခွန်းအမေက ခွန်းကို သိပ်ကရှိတိုက်တာပဲဖော်၊ မိဘက
ဒီလိုလေး မျက်နှာလိုက်ပြဆော့လည်း သူများအထင်သေး
မခဲ့ရဘူးပေါ့ ခွန်းရယ်၊ မွန်ဆိုရင် အပ်ထိန်းသူရယ်လို့
ပြစရာမရှိတော် အော်ကျင်ဆကြးကာအ ယုန်ထင်ကြော်
ထင် အထင်သေးချင်တယ်လေ...”

အားထော်သလိုလေး မြှောလာသည် မွန်းကို အော်
ကြည့်ရင်း ခွန်းက အမော်ကို ကျော်ဇူးတွေ အများကြီးတင်လိုက်
ပီပါသည်။

၂၉၁၆၀၁၁၃၈၈၈

အခန်း(၄)

၂၅ ၃၄ ၂၄

“မမချို့ရေး... မမချို့...”

အများရှိနိုင်ပြင် မော်လိုက်နေသော အော်ချို့အေးက
အိမ်ရှေ့သီက မဝင်းရှိရှိ အော်ခြေကြောင့် တက္ကာတ်ကျွတ် စုတ်သပ်
၍ ထထိုင်လိုက်ရင်း...”

“လာလေး... မမဝင်းရှိ ဝင်ခဲ့...”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

မဝင်းရှိ အော်ချို့အေးနှင့် အရှိင်ဘာ မိသားစုက
‘လောင်စံအိမ်’ ဟု အမည်ရသော ဒီခြော်ရှုံး မောက်ဘက်နား
ကျကျမှာ ဆောက်ထားသည် သုံးခန်းတွဲ အလုပ်သမားတန်းလျား
မှာ တစ်အိမ်ထောင် တစ်ခန်းလျာကာ နေထိုင်ခွင့်ရကြပါသည်။

အိမ်ထောင်ဆိုပေမယ့် အရှိင်ဘာ ကိုသန်းအန်းမှာ
အနီးမယားနှင့် သမီးတစ်ထောက်၊ လူပျို့ပေါက်အရွယ်

၂၉၁၆၀၁၁၃၈၈၈

တုတစ်ယောက် ရှိတာမို့ မိသားစုရယ်လို့ စုစုဝေးဝေး နှေးနှေး တွေးတွေး ရှိကြပေမယ့် ဒေါ်ချို့အေးနှင့် မဝင်းရှိတို့ကတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားတွေပင် ... ။ ထိုကြောင်ပင် နှစ်ယောက် သားမှာ တစ်ယောက်ကိုတာစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် သေးပေးမမ ရှိကြပါသည်။

သူတို့ နေခွင့်ရကြတဲ့နေရာဟာ အလုပ်သမား တန်းလျားလို့သာ ဆိုရပေမယ့် သာမန်လူလတ်တန်းစားတွေ နေနိုင်သည့် အိမ်တစ်လုံးလိုပင်။ တိုက်ခန်းတွဲလေးလို့ အခန်း မျိုးမိုး မိုးလုံးလေလုံး အခိုင်အခန်း၊ ရေမီးလည်း မပုပင်ရ။ ကိုယ့် ဘာသာဆိုရင်တောင် ဒါမျိုးနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ... ။

“မမရှိ ... အိပ်နေတာလား”

“အိပ်တော့မပျော်ပါဘူး မဝင်းရှိရယ်၊ ခက္ခလားနေတာပါ”

“နေမကောင်းသေးဘူးလားဟင် ...”

မဝင်းရှိက ဒေါ်ချို့အေးနားမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ချို့အေး နှုံးကို လုမ်းစစ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ကိုယ်ရည်းနည်းပုန်းပုန်တွေန်းပါလား၊ ဒါတောင်မှ မနက်က အလုပ်လာလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သေးတယ် နေမကောင်းသေးလည်း နားရောပေါ့၊ မမအလုပ်တွေ ကျွန်းမ လုပ်ထားပေးမှာပေါ့ ...”

“ဒီလောက်ဖျားရှုနဲ့တော့ အလုပ်က မနားနှင့်ပေါင်အောင်ကြာ မေမဇ္ဈိုးက ကျူပ် အလုပ် ခက္ခခဏာပျက်

မှန်းသိရင် မှန်းဖိုးမပေးဘဲနေပါပြီးမယ်၊ မနက်ပိုင်းလုပ်ပြီး ခုလို့ နေ့လယ်ဘက် အလုပ်ပါးတုန်း အိမ်ပြန်နားနေလို့ ရတာပဲဟာ ...”

“မမရှိတို့ကတော့ လောဘကြိုးတာပါ ... ။ အလုပ် ဆိုရင် သူပဲကြုးလုပ်ချင်၊ မှန်းဖိုးဆိုလည်း သူပဲကြုးယူချင်၊ ဘယ်သူ့အတွက် ဒီလောက်ရှာနေမှန်းကိုမသိပါဘူး၊ သူ ဖို့ကျတော့ သူ ကုပ်ကပ်ဆွဲတာသုံးနေတာ ...”

“ဒီလိုပဲ ... ရှေ့ရေးအတွက် စုရတာပေါ့အော့၊ ကျူပ်က အသက်ကြိုးပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်မင်းစာလေး ခုကတည်း က ရှာထားရတာပါ”

“မဝင်းရှိတို့ကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းသမားပါပဲ၊ ဒါပေ မယ် မမရှိကြိုးလိုတော့ ရှေ့ရေး နောက်ရေး အိပ်တွေး မပုလုပ်ပါဘူး”

“သြော် ... ညည်းက အရွယ်ရှိသေးတာကိုး၊ ညည်း အိမ် ထောင်ပြုရင် ညည်းလင်က ရှာကျွေးလိမ့်မပေါ့”

“တော်ပါ တန်ပါ၊ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစား ချင်တော့ပါဘူး”

“ညည်းက ပါးစပ်ကသာ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စား ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ... ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိုသန်းဆုံး တဲ့ လူပျို့လေး ကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက်ပြီး သွားဘွားကျွေးနေတာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား ...”

၅၀ ♠ ပုည်သုတေသန

“မမချိုကြီးနော်... သွား၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

မဝင်းရိက ဒေါ်ချိုအေးပုံးကို တွန်းလိုက်တာမို့ ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရိရဲ့ ရှုက်နှစ်းမျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး တောားဟား အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

မဝင်းရိဟာ ဒေါ်ချိုအေးထက် ၈ နှစ်လောက်ငှါး သည် ရုပ်နှီးဆိုး အပျိုကြီးတစ်ပေါ်ပင်... ။ ပေါ်တော့တော့ လိုလိုနဲ့ အလုပ်အဆို သိပ်မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ မဝင်းရိကို ၈,၈၅၁ အပျင်းပြေရသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရိကို ခင်ပဲမယ့်လည်း ကိုယ့်မှာ သမီးပျို့ ချောချောလေး ရှိတာကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါ သည်။ ဒေါ်ချိုအေးတိုက သမီးကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထား သလဲဆို နိမ့်ကျသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ သတ်မှတ်ထားသည့် ကိုယ့်ဘဝထက ဘဝဝှုံ အသိအကျမ်းတွေကိုတောင်မှ သမီးနဲ့ မပတ်သက်စေချင်။ သမီးအကြောင်း၊ သမီးနာမည်ကာအစ ပေါ်ရှိမသိစေချင်။ ဒီကမ္မာပေါ်မှာ ခွန်းချိုသာ ဆိုတဲ့ မိန့်မဆော လေး တည်ရှိနေပြောင်းကို မြင့်မားကြယ်ဝသည့် အသိကိုအဝန်းက လူတွေသာ သီကြပေစေတော့... ။ ကိုယ်လို့ မဝင်းရိလို့ ကိုသို့ အုန်းတို့လို့ လူတာန်းစားတွေ့ မသိလေကောင်းလေး... ။ ဒီလို့ အတန်းအစားထဲက ယောက်ဘားတစ်ယောက်ယောက်က များ သမီးလေးဟို ရည်းစားစကား ပြောမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ချိုအေးတို့ တက်ချက်သွားမလေား မသိပါ။

၄ ပု ၁၃ ၁၁ ၁၃ ၈၇

ကောင်ကောင်စက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၅၉

တကယ်ဟော သမီးလေး ခွန်းချိုသာဟာ တော်ဝင်နှစ်းလိုက်တဲ့ ပန်းမကိုင်လေးပဲ မဟုတ်လား... ။

“ဒါနဲ့... မဝင်းရိ ပည့်းငါးဆိုလေတာ အနဲ့ကြောင်းကိုစုံပါသေးလား... ။

“မမမေကြီးက သူ့ပဝါတွေ စုပြီး လျှော့ခိုင်းတို့ မမချိုကို ဒေါ်ခိုင်းလိုက်တာ... ။ မမချို့ နေမကောင်းသေးရင် နေလေ၊ ရောကိုင်ရင် အအေးပတ်သွားဦးမယ်၊ ကျွန်းမပဲ လျှော့ပေးလိုက်မယ်”

“နေပါ... နေပါ၊ ကျော်ဘာသာပဲ လျှော့ပါမယ်၊ မေမေကြီးက ကျော်လျှော့မှ သာမောကျတာ၊ သူ့ပဝါလေးတွေ က နေနာနဲ့၊ သေချာဖွူးလေးကိုင်လျှော့မှ ရတာ၊ ညည်းက အကိုင်အတွယ်ကြမ်းပါဘီသနဲ့၊ မတော် စုတ်ပြီနေပါ ဦးမယ်”

“အဲမယ်... မမချိုကြီးနော်၊ မသိရင်ခက်မယ်၊ သူ မှန်ပို့ လိုချုပ်တိုင်း အလုပ်ဆို သူချည်း အပ်စီးပြီး လုပ်ချင်နေတာ ဟွန်း... ။”

မဝင်းရိက ဒေါ်ချိုအေး အထာကိုသိသူမျို့ မျက် အောင်းကလေး ထိုးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီ ဒေါ်ချိုကြီးဟာ အမြဲ အဲဒီလိုချည်းပင်... ။ နေမကောင်းလည်း အနားယူနိမစဉ်းစား၊ သူ့အလုပ်တွေကို မဝင်းရိတို့ လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုရင်တောင် လက်

၄ ပု ၁၃ ၁၁ ၁၃ ၈၇

ခံတာမဟုတ်။ သူ မန်းဖိုးတွေမက်နေတာများ ဒီက မသိဘူး မှတ်နေလားမသိပါ။

ဒီအိမ်မှာက မေမေကြီးရော သူ.သား ကိုကိုကြီးပါ ရက်ရောလက်ဖြာကြသူများမှာ သူတို့အကြောင်းသီသည် အလုပ် သမားတွေ အားလုံးဟာ အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကြပါ သည်။ သူတို့ စိတ်ကျေနှပ်လျှင် တစ်သိန်းအုပ်ထဲက တစ်ဝက် လောက် ဆွဲထဲတဲ့ပြီး အနေမြားမရှိ ပေးကမ်းဆုချတတ်တာ မို့ပင် ...။ အဲဒီလို့ပေးမည့် မန်းဖိုးကို အော်ချို့အော် အလွန်မက် ပါသည်။ ဒါကြောင့် နေမကောင်းလည်း မနားဘဲ ဘာအလုပ် မဆို သူချည်း ကြီးလုပ်တော့တာပင်။ ဝင်းရိတို့ကတော့ နား ကတည်းက ပျင်းရှိသူမှာ သူ.လောက်လည်း မလုပ်နိုင်၊ မန်းဖိုး မရုပ်လည်း သိပ်တော့ကိုစွာမရှိ။ ဒီမှာက စားဖို့နေဖို့ မပူရ၊ လခက လည်းရ၊ တစ်ကိုယ်တည်း အပျို့ကြီးမှာ ကြောင့်ကြစရာလည်း မရှိလှပါ။

“ဝင်းရိရယ် ... ညည်းက တစ်ကိုယ်တည်းသမားပဲဟာ၊ မန်းဖိုးမရုပ်လည်း ဘာအရေးလဲ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“သူကျတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား မဟုတ်တာကျနေ တာပဲ”

“အင် ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟား ဟား ... । ကဲက အချိန်ရှိရိုက် လုံလေလေး သွားစိုက်လိုက်းမယ်အေး ...”

အော်ချို့အော် အမြန်စကားဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ လူက နေမကောင်းလေမယ့် စိတ်ဆောင်လိုပဲလား မသိ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ တက်ကြနေပါသည်။

ဒီနေ့ဆို သမီးဆီ မသွားနိုင်တာ နှစ်ပတ်တောင် ရှိပြီ။ အိမ်က ဖုန်းကို နီးဆက်ဖို့လည်း အခွင့်မသာ၊ အပြင်ထွက် ပြီးတော့လည်း ဖုန်းမဆက်နိုင်တာမှာ သမီးနဲ့ အဆက်သွယ်ပြုတ် တောက်နေရပါသည်။ အပြင် ခကာခကာထွက်နေရင် အိမ်က မေမေကြီးတို့ ပြုပြင်မှာလည်း နီးရတာမို့ပင် ...။

အော်ချို့အော် မေမေကြီး အော်ခိုးမိုးရဲ့ ပဝါ လေးတွေကို လက်နဲ့ သေချာဖွေလေး လျှော်ပေးပြီး စနစ်တကျ လှမ်းထားလိုက်သည်။ ဝင်းရိတို့က လျှပ်ပလာမှာ တစ်ခါ ပဝါ လျှော်စဉ်မှာ ပဝါပေါ်က ပုလဲလုံးလေးတွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်သဖြင့် ခုခို့ အော်ချို့အော်ပဲ လျှော်ပေးရတော့သည်။

မေမေကြီးက ပဝါကို အလွန်နှစ်သက်ပုံရသည်။ ဘယ်သွားသွား ပဝါမခြေားသွားတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ အလွှာမကဲ့သောအင် စတဲ့ ပွဲလမ်းသာင်ဖိုးသွားလျှင် ပုလဲလုံး ကလေးတွေ၊ ကျောက်ကလေးတွေ စီခြေယ်ထားသည် ပဝါပါး လေးတွေ၊ နီးပဝါလေးတွေကို ခြေသွားတတ်သည်။ ညစာထွက် စား တာမျိုး၊ ဆေးခန်းသွားတာမျိုး၊ စသည့်အချိန်တွေနှင့် ခုလို အိမ်မှာနေရင်း အချိန်တွေမှာနေတာ့ ပဝါထူထူလေးတွေ ခြေလွှမ်း ထားတတ်ဖြေပင်။

မေမေကြီးက ခေါ်လျှင် ဒီအိမ်ကလူအားလုံးက
 'ဘုရား'ဟု ထူးရသည်။ သူ့သား မင်းထင်မိုး တောင် ဘုရားထူး
 မှတော့ အော်ချီအေးတိုက ဘုရားမထူးဘဲ ဘယ်နေရမှာတော်း ...
 လောလောဆယ်မှာ ကားအက်ဆီးအင့်ဖြစ်ထား
 သဖြင့်သာ အောက်တစ်ပိုင်းမလူပိုနိုင်သေးဘဲ စိုးခဲ့ပေါ်မှာ နေဖော်
 ရှုတယ်ဆိုပေမယ့် မေမေကြီးက မန်ကျေညားထော်ခြင်းမရှိ။ မှတ်
 အကုအညီဖြင့် မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ရေမိုးချိုးကာ အမွှားနဲ့သာ

କୋଣିକଣିଯାଙ୍କର ଅଣିମାଙ୍କୁ ୪

ထဲမှုနဲ့ပြီးပြီး၊ ဆံတဲ့အက်အက် ထဲ့ပြီးသွားပြီး ပတါတူတဲ့ လွှာ့
လေး ခြုံသားကာ နိုးချဲပေါ်မှာ အခန်းသားထိုင်၍ လန်းလှော့
ဆန်းဆန်း ထွက်လာတတ်မြှုံး။ သွားကို ခေါကာ အဆုပ်
ကိစ္စတွေ ညွှန်ကြားခြယ်လှယ်တဲ့တိမြိုပင်။

“ତେବେଳି...ତେବେଳି”

“ହାନି କେବେଳେ କିମ୍ବା କାଳେ”

ပတိတွေ ဖြောက်မပြောက် ကိုင်ကြည့်နေသော
ဒေါ်ချိုအေးအနီးသို့ မဖောက် လက်တို့လက်တော် ခိုင်းသည့်
ကော်မလေး ရောက်လာတာမို့ ဒေါ်ချိုအေးက လုပ်းကြည့်ရင်း
မေးလိုက်ပါသည်။

“ແລ້ວ **ຕົກະ** ວຸ.ບອນໄສແລ້ວ ໝົງປຸ່ມປຸ່ມລາ. ເມ:ຊື່ດີ: ດີກົນລີ. . .”

“ଖର୍ବ୍ୟ”

“ဟဲ... ရိရိသေသာ ပြောနော်၊ နှင်ပြန်ပြောတဲ့ စကားက
မယဉ်ကျေးရင် တော်ကြာ ငါမှာလိုက်တာ အဲဒီအတိုင်း
ပဲထိ ထင်သွားတယ်”

“အင်းပါ၊ ဒေါ်ချိုကြီးတိုကတော့ ပိုကိုပိုတယ်၊ ဒါအိမ်မှာ
မေးမကြီးကို အော်ချိုကြီးလောက် ဘယ်သူမှ မဟုးနိုင်ဘူး၊
ဒေါ်ချိုကြီးလောက်လည်း ဘယ်သူမှ မနဲ့ဖိုးမရဘူး။”

“စကားမရှည်ပါနဲ့အေ၊ သွားမှာဖြင့် မြန်မြန်သွားမြှေပါ၊
တော်ကြာ... ညည်း ချက်ချင်းပြန်မလာလို့ မေမေကြီး
နိတ်တို့နေပါညိုးမယ်၊ သွား... သွား...”

မိမိ တွက်သွားတော့ အေချို့အေးက မဝင်းရှိ
ရှုပ်ဖွဲ့ထားသည့် မီးပို့ချောင်ထဲဝင်ကာ အမြန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊
နွားနှီးအိုးကို ပူဇော်ပြန်နေး။ ပြီးတော့... ပဝါ ခြောက်
မခြောက် အမြန်ပြန်ပြီးကြည့်...။ ခြောက်သွားသည့် ပဝါးပါး
ကလေးတွေက မီးပူတို့ကို မလိုတာမို့ သေချာ ပြန်နေအောင်
ပြီးသွားသွားလေး ခေါက်ပြီး စည်ဗျာလက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ဖွဲ့ဖွဲ့လေး
ထည့်ပို့က်သည်။ ထိုနောက် အိတ်ကို တဲ့ထောင်ကျွေးမှာ ချိပ်၍
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နွားနှီးဖန်ခွက်တင်ထားသည့် ယွန်းဗန်းကလေး
ကို ကိုင်ကာ မေမေကြီးအခန်းရှိရာသို့ ခြေသံဖွဲ့ဖြင့် လျှောက်
သွားလိုက်ပါသည်။

အေချို့အေးက မေမေကြီး အခန်းရှိမှာ ရှုပ်လိုက်
ပြီး...

“မေမေကြီး... မိချို့ ရောက်ပါပြီ...”

ဟု လုမ်းပြောတော့ မေမေကြီးရှိ နှစ်က တဲ့
လာဖွင့်ပေးသည်။

အေချို့အေးက ခါးကိုညှတ်ကိုင်း၍ ခေါင်းကိုင့်ကာ
အခန်းထဲသို့ ပံ့ဖြည့်ပြည့်ဝင်လာပြီး နွားနှီးဖန်ခွက်ကို မေမေ
ကြီး ခုတင်းကာ စားပွဲပြောမှာ တင်ပေးလိုက်သည်။

နိုးချွဲပြောမှာ ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသာ မေမေကြီး

က သူမကို လုမ်းကြည့်ရင်း...

“မိချို့...”

“ဘုရား...”

“ပဝါတွေကော်...”

“ဒီမှာပါ မေမေကြီး၊ အပါးလေးတွေတော့ ခြောက်ပါပြီ၊
အထူတွေကတော့ မနက်မှပဲ ခြောက်မယ်ထင်ပါတယ်”

အေချို့အေးက ပဝါထည့်ထားသည့် အိတ်ကို တရို
တသေ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အေး... အေး... ဒါနဲ့ စားပွဲပြောတင်လိုက်တာ ဘာ
တန်း”

“နွားနှီးပူပူလေး ယူလာတာပါ မေမေကြီး၊ နောင်းဘက်
နွားနှီးပူပူလေးသောက်ပြီး တရေးအိပ်ရင် အားရှိတယ်လို့
ကြားမူးလိုပါ”

မေမေကြီးက ခေါင်းတည်းတည်းတည်းလုပ်လိုက်ရင်း...

“မိချို့... ညည်းကို မနိုင်းရဘဲ့ အဲဒီလို အလိုက်သိတာ
မျိုးကို ငါသောက်ကျေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ချက်တဲ့ ငါရဲ့
ခေါင်း ချုပ်ရည်ဟင်းက ညည်းလက်ရာလား၊ မဝင်းရှိ
လက်ရာလား...”

“မိချို့လက်ရာပါ မေမေကြီး...”

“အေး... အေး... စားကောင်းတယ်၊ ကြက် ဝက်

၆၆ ♠ ပုည်။

ပုစ္န်ဆီပြန်ဟင်းဆွဲချည်း စားနေရတာ အီတယ်၊ တစ်ခါ
တလေ အဲဒီလို ချို့ရည်ဟင်းလေး စားလိုက်ရတော့
ခံတွင်းမြန်တယ်”

မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ဗိုးရှိုးက အေခါ်အေး ပေးထား
သည့် အီတယ်ထက် ပဝါတွောကို ထုတ်ယူကာ နမ်းကြည့်လိုက်ရင်း
“အလို ... နဲ့သာဖြူနဲ့လေး သင်းသင်းမွေးလိုပါလား
ညည်း ဘယ်လိုအောင်လာခဲ့သလဲ မိခို့ ...”

“မေမေကြီး နဲ့သာဖြူနဲ့ ကြိုက်မှန်းသိလို့ နောက်ဆုံး
တစ်ရောလျှော်တဲ့အထကို နဲ့သာဖြူရည်လေး သွေးထည့်
လိုက်တာပါ”

“မိခို့တို့ ဒီလောက်အလိုက်သိတော့လည်း မှန်ဗိုးမလေးလို့
မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ မိမ့်ရော့ ... မေမေကြီး ပိုက်ဆံအီတယ်
ယူခဲ့ပါကျယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေကြီး၊ ဒီမှာပါ”

မိမ့်ရော့ ပိုက်ဆံအီတယ်ယူလာပေးရင်း ဒေါ်ချိုးအေးကို
ကြည့်ကာ ‘သူချည်းယူနေတာပဲ’ ဟု ပါးစပ်လျှပ်ရုံး လှမ်းမြှေ
လိုက်သည်”

မေမေကြီးက ပိုက်ဆံအီတယ်ထက် တစ်ထောင်တဲ့
တစ်အုပ် ခွဲထဲတ်ကာ ဘယ်လောက်မှန်းမသိ မှန်းဆွဲထဲတဲ့
လိုက်ပြီး ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ... မိခို့ ဒါ ညည်းအတွက် မှန်ဗိုး”

၄ ပုံ • ၄၀၁ ၁၄ ၃ တိ ၏

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်ဆက်သူ ♠ ၆၇

“ကျေးမှုးကြီးလုပါတယ် မေမေကြီး ...”

“အေခါ်အေးက ခေါင်းငှါးချွဲတ်ကာ မေမေကြီး
သေသည့် ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်သည်”

“က ... သွားတော့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး ...”

ဒေါ်ချိုးအေးက မေမေကြီးရှေ့မှ ခေါင်းငှါးလှုက်ပင်
မာက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် အခန်းပြင်သို့ထွက်လာသည်။
အခန်းပြင်ရောက်၍ တဲ့ခါးပြုနိုင်ပြီးသည်နှင့် တဲ့ခါးကျော့
ကပ်ကာ ကိုယ့်ရှင်ဘတ် ကိုယ် လက်ဖဝါးလေးနှင့် အသာဖို့
ဟံနာရုံရင်း ပိုက်ဆံတွောကို ရောက်ကြည့်တော့ ဆယ့်ခြောက်
ရွှေ့တိတိ ...” ဟိုဟို ... သောင်းခြောက်ထောင်ကြီးများတောင်
ပေါ့ ...”

ဒေါ်ချိုးအေးက ကျောပ်ပျော်ရွှေ့သွားကာ ပိုက်ဆံ
ကို ကျွမ်းကျွမ်းပါအောင်ဆောင်ရွက်ပြီး အတွင်းခဲ့အကိုးကြားထဲ ထိုး
ထည့်လျက် မေမေကြီးအခန်းရှေ့မှ ထွက်လာချို့တွင် အပေါ်
ထပ် လွှေကားထိပ်မှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာနေပြုဖြစ်သော
ကိုကြိုး မင်းထင်ဗိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီအိမ်မှာက မေမေကြီးရဲ့ သား မင်းထင်ဗိုးကို
ပြုးယော မဟု ‘ကိုကိုကြိုး’ ဟုသာ ခေါ်ကြရပါသည်။

ကိုကိုကြိုးသည်လည်း လူရှိနိစရာ ပုစ္န်းပိုးပင် ...”
ကိုကိုကြိုးရဲ့ အသာက်ဟာ ၃၁ ပင် မပြုသွာ်တတ်သေးဟု ခုန်းမှန်း

၄ ပုံ • ၄၀၁ ၁၄ ၃ တိ ၏

၆၈ ♠ ပုည်။

ရသေးလည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ပုစ်က လူကြီးဆန်စွာ ထည်ဝါသည်။ မျက်နှာထားက အပြီးအရယ်မရှိ... အမြဲ တည်တင်းနေသည်။ ဘုရားစုံရပါစေရဲ့... ဒေါ်ချို့အေး ဒီအိမ်ကိုရောက်ကတည်းက ခုချိန်ထိ မင်းထင်မိုး အသံထွက်ရယ်အောဘကို တစ်ခါမှ မမြင်ပူးပါ။ သူနှင့် အဆင့်အတန်းတူ တစ်ယောက်ကို ပြုဗြု့ပြန်တောင် ထိအပြီးက နှီးည့်မနေ... ။ အပြီးကတောင်မှ လျှို့စရာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ အသားရောင်က သူ၊ အမေလိုင်းပြု ဝင်းစိမ့်ဖန်နေတယ်လိုပဲ တင်စားရမလား မသိ။ ထိုအသား အရောင်ပေါ်မှာ မျက်ခုံးက မည်းနက်ထူထုင်းနေရတဲ့ကြားထဲ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ထားသေး။ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့်လာ တော့ မသိ ကိုကိုကြီးပုစ်က ခန့်ခန့်ကြီးနှင့် သန့်သန့်ကြီးပြု နေသည်။

ထိုလူရှိနိုင်ရာ ကိုကိုကြီးဟာ ဆောင်းသိရည် တို့ရှုပ် စသည် ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်တော့မှ မဝတ်... ။ ကော်လဲကတဲ့ ရှုပ်အကျိုလက်ရှည်အဖြူနှင့် ပိုးပုဆိုလေးတွေကိုသာ တွေ့ဝှက်လျက် ကဲ့ပါမိန်ကိုသာ အမြစ်းပါသည်။ ရှုပ်ကော်လဲဖျေားမှာတော့ စိန်တစ်ပွဲင့် တွဲလောင်းကျမ်းသည် ရွှေကြယ်သီးကြီးကလေး အမြဲတပ်ဆင်ကာ ရှုပ်လက်ဖျော်ကြယ်သီးကလေးတွေဟာလည်း စိန်ကြယ်သီးကလေးစေပ်... ။

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၆၉

သူ၊ ကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် အရိုန်အစောက်ကြီးသည် သူတစ်ယောက်ဆိုတာကို အဝတ်အစား၊ မျက်နှာထား၊ လမ်း လျောက်ပဲ့၊ တစ်ပက်လျက် ကြည့်သည်အကြည့်နှင့် လူပ်ရှား ပြုမှုပုံတွေက ပြသနေသလိုပင်။

ဒေါ်ချို့အေးသည် ကိုကိုကြီးကိုမြင်သည့်နှင့် အိမ်ရှေ့ ပို့န်းစင်ကလေးသီးပြုဗြု့သွားကာ ကိုကိုကြီး စီးမည့် ကဲ့ပါမိန်ကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ကိုကိုကြီး ဝတ်စားတဲ့ ပိုးပုဆိုးက နိုင်းရောင်ဆိုတော့ ပို့န်းစင်ပေါ်။ (ကိုကိုကြီးက ပိုးပုဆိုးနှင့်အရောင်တူ့ ကဲ့ပါမိန်ကို အမြစ်းလေ ရှိပါသည်။) “ဟော... တွေ့ပြုဗြု့ ဒီပို့န်းပဲ...”

ဒေါ်ချို့အေးက ပို့န်းကို ဘူးထဲက အမြန်ထုတ်ပြီး ပို့န်းတိုက်သည် ဘဝပို့စားနှင့် ပို့န်းသဲ့ကြီးရော ပို့န်းခုံကိုပါ ပွဲတိုက်ပေးနေချိန်တွင် ...

ထင်သည်အတိုင်း ကိုကိုကြီးက အနားရောက်လာကာ ...

“ဒေါ်ချို့...”

“ဘုရား...”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ပို့န်းတိုက်ပေးနေတာပါ ကိုကိုကြီး၊ ဒီမှာ ပို့န်း အဆင် သင့် ဖြစ်ပါပြီ”

“ကျွန်တော် ဖိန်ပ်တွေကို ဒေါ်ချို့ပဲ အမြဲတိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကြိုး... ဖုန်တစ်စက်မှမတင်အောင် ဒေါ်ချို့ အမြဲ ရရန်ပါတယ်”

ဒေါ်ချို့အေးက ဒေါင်းငှါးရှုံးလျက် လက်နှစ်က်ရိုး
ရှုံးမှာယ့်ကော်သားရှင်း တာရိုးတော် ဖြဖော်တော် ကိုကိုကြိုးက
သူနောက်က တပည့်ကို လှစ်းဒေါ်လိုက်သည်။

“မိုးကျော်...”

“ဘုရား...”

“ဒေါ်ချို့ကို မှန်မိုးပေးလိုက်ပါ၌း”

“ဟုတ်ကဲ့တဲ့ ကိုကိုကြိုး”

မိုးကျော်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးရာတန် ဆယ်
ရွက် ရောွက်ပြီး ဒေါ်ချို့ကိုလှစ်းပေးလိုက်သည်။ အသေးသုံး
ပိုက်ဆံလေးတွေကို မိုးကျော်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်၍ ပေးပိုင်းချုံ
ရှိတာမိုး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟု မိုးကျော်က မမေးပါ။

ဒေါ်ချို့အေးက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘုရားမွှေလှည့်မှ
သော ခဲ့စားချက်ဖြင့် ပိုက်ဆံကို လှစ်းယူပြီး နောက်သို့ ဖြေ
တစ်လှမ်း ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုကိုကြိုးက ဒေါ်ချို့အေးသား
သည် ဖိန်ပ်ကို စီးလိုက်ပြီး ဆိုမျှသူ့တွေကိုချာသွားသည်။

အသင့်ရှုပ်ထားသော ကားဆီသို့ တပည့်ကျော်
မိုးကျော်က ရှေ့ကအရင်ကြိုသွားနှင့်ပြီး ကားနောက်ခန်း တဲ့ခါး
ကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။

ကိုကိုကြိုး ကားပေါ်လှစ်းတက်သွားခုပ္ပါယာ ဘယ်လို့
ဆိုတာကို ဒေါ်ချို့အေး ပြောမပြတတ်ပေမယ့် မင်းသားဆန်ဆန်
ကြည့်ကောင်းလှန်းသည်ဟုတော့ မှတ်ချက်ချရသည်။

ကိုကိုကြိုး ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်မိတ္တာမှ
ပိုးကျော်က ကားတဲ့ခါးကို ပော်ဆောင်းလေး ပိုတ်ပေးလိုက်ပြီး
ကားရှေ့ခန်း ဒုရိုင်ဘာအား ခုရို့ရှုပုံး ပေါ်မြန်မြန် လျောက်သွား
ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာ မာစီးဆိုလား ဘာလား
ပြောသံကြားမွှေးသည် ကားနောက်ကြီးက ပြီ့မှုခဲ့ ထွက်ခွာသွား
သည်။

ဒေါ်ချို့အေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို နေ့တိုင်း ထွေ့ထွေ့
ရပေမယ့်လည်း မရှိနိုင်ဘူး ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်
မေမိပြီး ကားထွက်သွားတော့မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုနှင့်က မှန်နို့မျက်နှာကြော့ပဲ ကိုယ့်အွေး ကိုယ်
မေကာ အလျှပ်တွေကို အားကြိုးမာန်တက် ကြံးရန်းလုပ်ခဲ့သော
ဒေါ်ချို့အေးသည် နောက်တစ်နာရီ မနောက်မှာတော့ ဒေါင်းမထုနိုင်
အောင် ဖျားလေသည်။

ဒိန္ဒုဆို အဖွဲ့ ခွန်း အသက်အသွယ်ပြတ်မေတာ
နှစ်ပတ်တောင်ရှိပြီ...။ အမေက လူကိုယ်တိုင်လည်း ပါဌမလာ
ဖုန်းလည်းမသက်။ အထေ ဘာများဖြစ်လိုပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း
ညည်ဆို အိပ်လိုတောင်မပျော်ပါ။

ခွန်း ဆန္ဒအတိုင်းဆို လွှန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်
ကတည်းက ဒေါက်သီချို့သီက တောင်းထားသည့် လိပ်စာ
အတိုင်း အမေား လိုက်သွားမိမှာပင်။

သို့သော်... အမေက ...

“ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါရိုတဲ့နေရာကို
ညည်း မလာရဘူး၊ ညည်းကို မလာစေချင်လို့ အမေား
လိပ်စာ ပေးမထားတာပေါ့ ...”

ဟု ပြောထားခဲ့တာမို့ ခွန်း လိုက်သွားလျှင် အထေ
မိတ်ဆိုးမှာ သေချာသည်။

ခွန်းသည် ညာတိုင်း အမေရိုင်သည့် နေရပ်လိပ်စာ
တွေ့ကြေားရှိ ထုတ်ထုတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသာချေမှုခဲ့ရ
သည်။ မနက်မိုးလင်းလာတိုင်း အမေား လိုက်သွားချင်မိတ်ဖြင့်
မီးလာရမြဲဖြစ်သည်။

ခွန်းက အမေားကို မိတ်ကောက်ပစ်လိုက်မှာပဲဟု
တွေးကာ ဒေါကျင်မေ့ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်မိ
ပါသည်။

အခန်း(၅)
၂၅ ၂၆ ၂၇

“ခွန်းရေ... ဖုန်းလာတယ်”

ခွန်း ဖုန်းလျှော့နေဆော်မှာ ဖုန်းလာတာမို့ ခွန်းက
အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သွာ်သွာက်လေး ပြေားဆင်းလာမိပါသည်။
လျေကားတစ်စင်ရောက်မှ အလျင်စလို စီးလာခဲ့မိတဲ့ ပိုန်းဟာ
ခွန်းမိန်က တစ်ဖက်၊ မွန်း ပိုန်းက တစ်ဖက်၊ ကွဲတစ်ဖက်
နွားတစ်ဖက် ဖြစ်နေမှန်း သိသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ခွန်း... ။ ဖြည့်ဖြည့်းဆင်းပါဟဲ့၊ ချော်
ကျေနေပါဦးမယ်”

လျေကားထောင့်တစ်ကွဲမှာ အခန်းထဲ့ သီသိနှင့်
တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သီသိက ခွန်းကို သတိပေးသွားသည်။
ခွန်းကတော့ အမေနှင့် ဖုန်းပြောချင်တောက်ကာ
ဒေါကျင်မေအခန်းသို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်နေတာပင်။

၄ ၂၀၁၀၁ ၁၃၃ တို့၏

၁၂၁၀၁၁၁၃၃ တို့၏

၇၄ ♠ ပုည်

“ဟဲလို့... အမလေး...”

“ဟဲ... ခွန်း... ဝါပါဟဲ... ယုပါ”

“ညော်... ယုံ ပြောလေ...”

သင်တန်းက ချုင်ယ်ချင်း ယူအသံကြောင့် ခွန်း

နှစ်ညွှန်သွားမိကာ အသလေးပင် တိုးတိမ်သွားရပါသည်။

“အမလေးဟယ်... အသက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သူ

အမေမ မဟုတ်ရင် စကားမပြောချင်တော့အတိုင်းပဲ”

“အမေမန်းကို ဖျော်နှောမို့လိုပါ ယုရယ်၊ ပြော... ဘာ ကိစ္စလဲ”

“သင်တန်းကို ပြောမလို့၊ ငါ ဒီသင်တန်းပြီးရင် ခေ

နားပြီး အချက်အပြုတ်သင်တန်း တက်မလို့၊ အဲဒါ နိုင်း

အဖော်စပ်မလို့၊ တက်မယ်ဆိုရင် ခုကတည်းက ဖြုံး

စာင်းပေးထားရမှာ၊ မနက်ဖြစ် သင်တန်းရောက်မဖြော

ရင် နောက်ကျသွားမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ၊ ငါ

နှင့်အာမည်ပါ ဗာရှင်းထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ သင်တန်း

က လူဆယ်ပေါ်ပဲ လက်ခံတာ”

“သူနာပြုသင်တန်းနဲ့ အချက်အပြုတ်သင်တန်းနဲ့ ဘာဆို

လို့လဲ ယုရယ်...” ဒီသင်တန်းပြီးရင် ငါက အေးရှု

တန်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်မှာလေး၊ နှင့်ရော် အလုပ်ဝင်မှာ

မဟုတ်ဘူးလား”

“ချက်ချင်း မဝင်ချင်သေးဘူး၊ ဒီသင်တန်းလေးကော်

ကောင်ကောင်ထက် ဆင်သက်သွား ♠ ၇၅

တက်လိုက်ရှိုးမယ်၊ အချက်အပြုတ်က ငါ အစ်းဝါသနာ ပါတာ၊ ဟိုပို့... ယောကျားရရင် ကောင်းကောင်းချက် ကျွေးနိုင်အောင်ပေါ့၊ နှင့်လည်း တက်ပါလား ခွန်းရယ်၊ တိုနှစ်ယောက် အဖော်ရအောင်လေး...”

“ငါ ချက်တတ်ပါတယ်ဟာ...”

“နင် ချက်တတ်တာက သမားရှိုးကျေဟင်းထွေပဲ နေမှာ ပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင်က ဟင်းမျိုးမှုမဟုတ်တာ၊ တက် လိုက်ပါလား ခွန်းရယ်၊ အလုပ်မဝင်ခင် ခက္ခနားတုန်း တက်ရမှာပဲဟာ၊ ငါ သင်တန်းကြုံး စိုက်ပေးလိုက်မယ်”

“နင်စိုက်ပေးလည်း ငါကတော့ မဆပ်ဘူးနော်၊ နင် ပိုက်ဆဲ ဆုံးသွားမှာ”

“ဆုံးလည်း ဆုံးပဒေ၊ ဒါပဲ... ဒါပဲ... ငါ စာရင်းပေး လိုက်တော့မယ်”

ယာက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချုသွားသည်။ ယုတ္တိက စီးပွားရေး ပြုလည်ပုံရတာမျိုး သင်တန်းကြုံးကို အနုမြောမရှိ ဖုန့်နိုင်သည်။

ခွန်းက သက်ပြင်းလေးချမိုင်း ဖုန်းချက်ကို ချ လိုက်မိသော်လည်း ဖုန်းနားမှာ ဆက်ရပ်နှေ့မိသည်။ ခုနောက် အမေ ဆိုက ဖုန်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ခွန်းစိတ်က အမေဆိုမှာ ရောက်နေတာမျိုး ယူ ပြောသွားတာတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်အားပါး

၇၆ ♠ ပုညာ

ခွန်းက မျက်နှာလေး ဉီးညိုနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့
ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီညာက တစ်ညုလုံးလိုလို ခွန်း အိပ်မပျော်နိုင်
ခဲ့ပါ။ အမေ့အကြောင်း၊ အမေ့ အတွေးအခေါ်တွေ့အကြောင်း
တွေးနေခဲ့မိပါသည်။ အမော် အစွန်းရောက်လွန်းသည်ဟု
ခွန်းထင်မီသည်။ သူ့စိတ်မှာ တစ်ယူသန့်ဆုံးပြတ်ထားသည့်
ကိစ္စဆို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပြစ်ပြစ် နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်ကုံး
မရှိသူပင်...။

အမေ့နေ့ရပ်လိပ်စာ မသိ၊ ဆက်သွယ်ရမည့် ဖုန်း
နံပါတ်မရှိ၊ အမေ့ လာမှုပဲ တွေ့ခြင့်ရပြီး အမေ့ မလာလျှင်
ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှုန်းမသိတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ခွန်း ဘယ်လောက်
စိတ်ဆင်းရရမယ်ဆိုတာ အမေ့ မထွေးဘူးလား အမေ့ရယ်...။

တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သော
ခွန်းသည် မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ အမေ့ဆီ လိုက်သွားတော့မည်
ဟု ဆုံးပြတ်လိုက်တော့မှုပဲ စိတ်သက်သာရာရာကာ အိပ်ပျော်
သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၆)

၃၈ ၃၉ ၄၀

အဲဒီနှောက် ခွန်းဘဝအတွက် အလွန်ထူးခြားဆန်း
သစ်သော နေ့တစ်နေ့ ပြစ်ခဲ့လေသည်။

အဲဒီနှောက် ခွန်းဘဝအတွက် အပို့အနှစ်
ထိုက်တန်လှသော မြားတစ်စင်းက ခွန်းရဲ့ နှစ်ယုံလှသော နှလုံး
သားထဲသို့ ပပ်နက်နက် စိုက်ဝင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခွန်းသည် အောက်သိခြင်းကိုထုတ်ပေးသည့် လိပ်စာ
အတိုင်း အမေ့ ရှိနေမည့် ခြို့စိုး ကိုခေါ်ခဲ့ခဲ့ရှာဖွေလာခဲ့ရ
သည်။

ဘတ်စိုကား အတန်တန်စီးလာခဲ့ပြီးမှ လမ်းသွယ်
ကလေးရှိရာသို့ ခြေကျင်လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။
“လိပ်စာထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီခြို့ပဲ...”

၄၉ ၅၀ ၅၁ ၅၂ ၅၃ ၅၄

၄၉ ၅၀ ၅၁ ၅၂ ၅၃ ၅၄

ခွန်းသည် မြို့တည်းရှိုးအတ်တိုင်မှာ 'တော်ဝင်အိမ်'
ဟု ကြေးနိပ်းပြင် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြောင်ပြောင်လေး
ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

ခြန်းအကြောက်တော့ ဒီခြေတစ်စိုက်မှာ အသာလေး
ဧည့်ငွောင်းမြောင်းအောင်ဆိုင်းကာ အမူအရိပ်အယောင်ကို ရှာဖွေ
ကြည့်စိုးပင် ..."

အမေက 'မလာနဲ့' ဟု တားမြစ်ထားသော နေရာ
ကို ခြုံး ဝင်သားဖို့ မရဲ့ပါ။

အမှုအရို့အလောင်ကို လုံးဝမတွေ့လျင်တော်
ဒီခြိတ်ခါးရဲ့နောက် ကင်းစောင့် အိမ်လေးထဲမှာ ဦးကြိုးမြော်းနော်
သည် ဦးလေးကြီးကိုပဲ စုစုပေါင်းကြည့်ရမလား ... နဲ့ ဒီနားတာပိုက်
မျေးဆိတ်လေးတွေက လွှဲစာချို့ကိုပဲ သွားမေးကြည့်ရမလား ... ။

ခွန်းသည် ဘာမှမဆုံးပြတ်နိုင်သေးဘဲ မြှေရှေ့မှာ
ယောင်လည်လည် လုပ်နေမိသည်။

ခွန်းက ဒီနေ့မှာတော့ အဝတ်အစားကို ပေါ်စွမ်းစွမ်း
ပဲ ဝတ်လာခဲ့သည့်အပြင် ဆံပင်တွေကိုလည်း မျက်နှာတေား
တစ်ယက်တစ်ချိက်မီမှာ အပ်ကျယ်ထားပြီး မျက်နှာပါ့မှာ သနပ်
ခါးထွေထဲ လိမ်းလေခဲ့သည်။

အမေက ခွန်း လှတာကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က^{၁၁၁} လှတွေ မပြင်ဆင်ဘူးဟု ပြောထားခဲ့လိုပင် ... ။ ခွန်းကို^{၁၁၂} အရိုင်ဘာကုပ္ပါဒ် လာရိမ်လား၊ မာလိုကုပ္ပါဒ် လာရိမ်လားဟာ အမေက

ଫି:ରିଫିଲ୍ରେ:ରେଯନ୍॥ ଆତିଲ୍ଲି ଲ୍ଲାମ୍ପି:ଟେଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧ:ଗ୍ରୀ ଲାଭଦ୍ଵାରା
ଜାବାକର୍ମବ୍ୟାପି:ଲାପତ୍ତିମ୍ବ୍ୟାପିତାରିତିରେ କ୍ରେ:କେନ୍ଦ୍ରିଯା:ଯାପ୍ରିଦି ଶ୍ରଦ୍ଧ:କ
ରୁକ୍ଷିତମ୍ଭା ଆତିଲ୍ଲିଲ୍ଲାଟେଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧ:ଗ୍ରୀଟେ, ଯାହା:ରିତିରେବାନ୍ ମୁକ୍ତିକ୍ରମିତିରୁ
ଯାହା:ଅବ୍ୟାପି ଗ୍ରୀଯୁଗ୍ମିତିରେ ଗ୍ରୀଯୁଗ୍ମିତି ରାଜ୍ୟରେ ଲୋ:ପୁଣିକର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ
ଦିନରେ:ପ୍ରିଦିପଦିଲ୍ଲାପିତାରିତିରେ ॥

କ୍ଷିଃଲୟଃକ୍ଷିଃଗ ଶ୍ରୀପଞ୍ଚଃ୦ଷ୍ଟି ଲ୍ୟାଗନ୍ତଲାଗା

“କଲେଃତ୍ର ବାଗିତ୍ତଲ୍”

“ဟို... ဟိုဟာလေ ... ဒါ ... ဒီမြိုက အော်ချိုအေးနဲ့ ထွေး
လင်လို့ ”

“ଗମନିଃଶାର୍କ ଶଶିଲିଙ୍ଗ ଶିଖନ୍ତିରାହା”

“ମନ୍ଦିର ବନ୍ଦିରଙ୍ଗା”

“ဘင်္ဂ မလိမ့် ဘာမောင်ဘဲ”

“ບຸກິດລຸ ... ຊົຍງ່າ ແລະ ອະນິພິ, ຊົຍງ່າ ປຸກິດລຸ ຊົຍງ່າ ອົງກິດ
ຫວາມຸງກິດ: ດັລຸ
ດັລຸ”

ဦးလေးကြီးက ခွန်းကို ခြေဆုံးဆောင်းဆုံး တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“က ... က ... လာ၊ ဒီကဝင်သွားပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ ဆင်ဝင်
ရှုံးကို ဖြတ်သွားပြီးရင် ဟိုဘက်ခြေထောင့် နောက်ဘက်
နားမှာ သုံးခန်းတဲ့ ဝန်ထမ်းအဆောင်ရှုတယ်၊ အလယ်
ခန်းက မချိန်တဲ့ အခန်းပဲ၊ ဟိုဘလောကတော့ သူ
တော်တော်ဖျားနေတယ်၊ ခုတော့ ကောင်းစပြုနေပါပြီ”

ခြေထောင့်ကြီးက လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ သတ်ခါ
တစ်ချုပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ ခွန်းက ခြေထဲသို့ မရဲ့တရဲ့ လုမ်း
ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းသည် လူပခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီးကို မေ့
ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်သပ်ရှေ့မော ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အိမ်းနှရောင် မြက်စင်းပြင်ကြီးဟာလည်း နင်း
ရက်စရာမရှိ။ ခြုံဝန်းထဲမှာ အလုဆင်ထားသည့် ရေတံခွန်းအတွေ့
ရေကူးကန်း၊ ပန်းခင်းနှင့် စိမ်းစိုးလုပ်သည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကေးလေး
ဆွဲကလည်း ဒီတန်းညီညာလုပ္ပာဖြင့် ခြို့အလုကျေက်သရော့
သောင်နေသည်။

ခွန်းသည် ဒီအိမ်နှင့် ခြိုးကို အရှိန်အဝါကြော်
စိတ်အားငယ်ကာ မပံ့မရဲ့ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ခွန်းတို့နယ်မှာ
ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် နေရာမျိုးမရှိ၊ ခုလောင်း
သယ် ခွန်းကျင်လည်နေရသည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒီလောက်

ထည်ဝါခြင်းမရှိ။ ဒီလိုင်ရောမျိုးကို မရောက်ပွဲ့တာမို့ ခွန်းအနိုင်
ဖြင့်သွား တွေ့သမျှဟာ အုံသုတေသနချည်းသာ ဖြစ်လို့နေသည်။

ခွန်းသည် မျက်စီသူငွေယ် နားသုင်ယုံပုစ်ဖြင့် အိမ်
ကြီးဘက်သို့ မဝဲမရဲ့ လျှောက်လာနေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပေါ်တီ
ကိုအောက်ကို ဖြတ်ပြီးရင် အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြေားက အမေနေတဲ့
မေးစားရောက်မည်ဟု ခြေထောင့်ကြီးက မှာလိုက်သည်။ ခွန်းက
ပေါ်တီကိုဘက်သို့ မရဲ့တရဲ့ လျှောက်လာနေခဲ့မှာ ကားတစ်စီး
က ခွန်းသားမှဖြတ်လောင်းသွားပြီး ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရှင်သွား
လေသည်။

ခွန်းသည် ပေါ်တီကိုနှင့် မလုမ်းမကမ်းက ထင်းရှုံး
ဝင် အပ်အပ်လေးနားမှာ ကွယ်၍ရှုံးရင်း ထိုကားကြီးကို လုမ်း
ကြည့်နေခဲ့သည်။

ခွန်း ကြည့်နေခဲ့မှာ အမည်းရောင် ရွှေပြောင်နေ
သာ ကားကြီးလှို့မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ကားတဲ့ခါးကို
ချွေးပေးလိုက်ပြီးမှ ပျောယာခတ်လျက် ကားနောက်ပိုင်းခုံး
လျှောက်သွားပြီး နောက်မှာကိုဆွဲနေကာ ပစ္စည်းတရီးကို ထုတ်ချေနေ
ခဲ့သည်။

ခွန်းသည် အဆင်သင့် တဲ့ခါးဖွင့်ထားသော ကား
ပေါ်မှ ဘယ်လိုလုပ်းမျိုး ဆင်းလာမှာပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား
ရုံးရိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်း မြင်ကွင်းတဲ့သို့ ယောက်း

၁၂ ♠ ပုည၏

တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပုံမှာ အရောင်အဝါတစ်ခု ပြီးပြီး
လိုက်သလိုမျိုး တောက်ပလင်းပြာသွားခဲ့ရသည်။

ယောက်းတစ်ယောက် ... ။

အခိုလိုပြောလိုလည်း ပြည့်စုံမှုမဟုတ် ... ။

အထူး ... အထူး ... ယောက်းတစ်ယောက်လိုပုံ
ပြောရမှာလား။ အရှင်အဝါကြီးသော အဆင့်အတန်းမြင့်သော
မဟာသန်သော ယောက်းတစ်ယောက်လိုပုံပဲ ပြောရမလားမသိ။

ချွန်းဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့သော
တွေ့စရာလည်း အခွင့်အရေးမရှိနိုင်သော ယောက်းတစ်ယောက်
လိုပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။

သူ့အသားအရောင်ဟာ ရှင်ရှင်မင်းသားတွေ့
အသားအရောင်ထက် လုပ်မည်ထင်သည်။ ဖြူသည်။ သန်သည်
ပြီးတော့ တစ်မျိုးလေး ရှိန်းစိစိမ်းဖော်နေသည်။ ဖြူချောသန်ပြီး
သော မျက်နှာကို ထူးထဲသော မျက်ခုံးတစ်စုံနှင့် နှုတ်ခေါ်များ
ခဲ့သော် လူကြီးသန်အောင် ထိန်းထားသလိုပင် ... ။ နှုတ်ခေါ်
များနဲ့ လူနေတာဆိုလို ရှင်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးတစ်ယောက်၏
ချွန်း မြှင့်ဖူးတာ၊ သူ့ကတော့ ဝင်းဦးထက်တောင် ပိုကြည့်ကော်
နေသေး ... ။

ကြွေရောင်တောက်နေသော ကော်လံကတဲ့ ရှု
လက်ရှည်ကို လက်ကြယ်သီးတပ်၍ ဝတ်ထားကာ ကော်လံမှာ
ဖြူလှုနေသော စိန်ပွင့်လေးတစ်လုံး နိုတွဲလျက် ... ။ စု

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်ယောက်သူ ♠ ၈၃

တော်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာ လက်ဖျားက စိန်ကြယ်သီး
ကလေးကလည်း လက်ခနဲ ... ။

ကားအောက် မြေပြင်သို့ ပထမဆုံးကျလာတဲ့ ဖြူ
သန်ရှည်သွယ်သည်။ ခြေတစ်ဖက်သည်။ ကလွှာပါ ပိုစပ်နှင့် ပန်ရ^၁
လွန်းသည်။ ဖြူဝင်းသော ခြေဖို့ပေါ်မှာ ဝါဖန်ပန်းအရောင်
ပိုးပုံးစလေး ဝဲနေ့ပုံးကလည်း ကရှာဆန်သလိုလိုတောင် ထင်
ရလေသည်။

ချွန်းက ထိုယောက်းရဲ့ ခဲ့သေားထည်ဝါပုံကိုပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမျှေးကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကားအောက်မြေ
ပြင်မှာ ရုပ်ပိုပြီဖြစ်သော သူက ကားတံ့ခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရာ
သူ့ပုံးအောက်နားစက ကားတံ့ခါးနှင့် ညပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ချွန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ
ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားချိန်မရလိုက်ဘဲ ...

“ရပ်းမလျှပ်နဲ့ ...”

ဟု ရှုတ်တရက် အော်လိုက်မိုးလေသည်။

သူ့ ... ရပ်သွားခဲ့၏။ အံအားသင့်သလို ပြီးမြတ်သက်
တဲ့ဆိုင်းနေချိန်မှာပဲ ချွန်းက လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ကားသီသီပြီး
သွားကာ ပုံးစည်းနေသည်။ ကားတံ့ခါးကို ပြန်ခွဲဖွင့်ပေး
လိုက်မိုးလေသည်။

ထိုနောက် ... ချွန်းဘဝမှာ မကြားဖူးသော နောင်
အမြေကြားချင်သော ချွန်းကြားဖူးသွား အသံတွေထဲမှာ ချွန်းကို

၁၄ ♠ ပုည်

ခွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိရွှေနှင့်သော သူ့၏ စကားသံကို ကြားရလေ
သည်။

“မင်း... ဘာလုပ်တောလဲ”

သူအသက မန္တာည့်သော်လည်း ခွန်းက ထိအသ
ကို ကြားခွင့်ရသည့်အတွက် ကျေနှစ်သည်။ ခွန်းသည် သူ့ကို
လုံးဝ မေ့မကြည့်ရဘဲ ခေါင်းင့်ထားလျက်ကပင် ...

“ပုဆိုး... ပုဆိုးစ ညပ်နေလိုပါ”

ဟု တန်လုပ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“မေ့မှု... ဒီလိုလား၊ Thank you...”

သူက တည်ြှိမ်စွာ ပြောပြီးနောက် ...

“မိုးကျော်...”

“ဘုရား...”

“ပိုက်ဆံအီတ် ပေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာပါ ဘရာ”

မိုးကျော်ဆုံသူက ပိုက်ဆံအီတ် ယူလာပေးတော်
သူက ပိုက်ဆံအီတ်ကို လုမ်းယူ၍ မွင့်လိုက်ပြီး တစ်ထောင်တော်
ဆယ်ရွက်ခန့် ဆွဲထုတ်ကာ ခွန်းကို လုမ်းပေးလာလေသည်။

ခွန်းသည် ခွန်းကို ဘူးကြောင်းပိုက်ဆံပေးမှုနှင့်သို့
တာမိုးကြောင်တောင်လေး ကြည့်နေဆဲ ...

“ယူလေ... ဒါ မင်းအတွက်၊ ခွန်းမိုးပေးတာ”

ကောင်းကိုထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၅

“ဟဲ... ကောင်းမလေး ယူလိုက်လေး၊ ဆရာတာ သူ့ကို
ကုလ္ပါတဲ့သူဆို ဒီလိုပဲ မှန်ဖိုးပေးနေကျား၊ နင်္ဂုံး စေတနာ
ရှိလို့ သူကိုယ်တိုင် ပေးတာ ...”

သူ့တပည့်ဖြစ်ဟန်တွဲသူက ဝင်ပြောတော့မှ ခွန်း
က သူ ကမ်းပေးနေသည် ပိုက်ဆံကို မရှုတဲ့မေးလေး၊ လုပ်းယူလိုက်
မြေသည်။ သူ ခွန်းအမားက လုည်းထွက်သွားတော့မှ ခွန်း ခေါင်း
ပြန်မေ့ကြည့်ရသည်။

ခွန်းသည် အိမ်တဲ့ခါးဝင်း လျှောက်သွားနေသာ
သူကျောပြင်ကို တမေ့တမေးအေးရင်း မိန့်းမောပြုခဲ့သက် ကျော်
ရှုံးခဲ့ရလေသည်။

ခွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မြား
တစ်စင်း နိုက်ဝင်ကျော်ခဲ့သလို နင်္ဂုံးခဲ့ ဖြစ်တွန်ခဲ့ရသည်မှာ
ဘာကြောင်းမှန်း ခွန်း မသိခဲ့ချော်။ ခွန်းဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်
မှန်းတမ်းတလို့ မရှိနိုင်သာ ယောကျားတစ်ယောက်ရဲ့ သွင်ပြင်
နင်္ဂုံးတာ၍ တည်ြှိမ်လွှာရှိသောအသက ခွန်းရဲ့ အာရုံတစ်ခု
လုံးကို လွမ်းခြေရစ်သိုင်း၍ ကျော်ရှုံးခဲ့သည်။

ဒီလောက်ပါပဲလေ ...”

ဒါထက်ပိုပြီး ခွန်း ဘာကိုမှ စိတ်ကုးရည်ရွယ်ခြင်း
မရှိခဲ့တာကတော့ အမှန်ပင် ...”

ခွန်းဟာ စိတ်ကုးယဉ်တတ်သွေ့လည်း မဟုတ် ...”

ပိုက်မဲ့ရွေးသွေ့သွေ့လည်း မဟုတ် ...”

တိပိဋ္ဌမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်
ကို ၃၈:မောသဘာကျမြတဲ့ သာမန် တောသူမလေးတစ်ယောက်
လိုပဲ ခွန်းဟာလည်း သဘာကျရုံကလွှဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့
ဘာမှ မမျှော်လင့်တဲ့ သာမန် ဒိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပင်။

ခွန်းသည် သူ့ပေးသွားသည့် ပိုက်ဆံထပ်ကလေး
ကိုတော့ ကျော်ကျော်ပါအောင် လိပ်ကာ ခွန်းဝတ်လာသည် ရှုံး
အကြိုအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရှုပ်အကြိုအိတ်ဟာ ခွန်းရဲ့
ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ...။ ခွန်းက ပိုက်ဆံထပ်ထားသည်
ထိနေရာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာဖိလိုက်မိတော့ ပိုက်ဆံကို
လည်း စမ်းမိသည်။ ရင်ခုန်သံကိုလည်း မှန်းမိသည်။

အိုး ... ခွန်းတောင် ရင်ခုန်တတ်ပါပေကာ ...။

ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ရင်ခုန်မိတယ်ဆိုတော့ ခွန်းရဲ့နှင့်
သားဟာ တော်တော် ဘဝင်ဖြင့်တာပဲပါ ...။

“ဟိတ် ... ဟိုကောင်မလေး ... နှင့်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာ
လုပ်တာလဲ”

ခွန်းက ပေါ်တိကိုအောက်မှာ ကြောင်တော်
တောင် ရှုပ်နေဆဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခွန်းကို လှမ်းမေး
ရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

ခွန်းက ဖြုပ်လို့ ပါးစပ်ဟဆဲ ...

“မဝင်းရှိ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ...”

ဟူသော အမောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အမေက
ထိုအမျိုးသမီးနောက်မှာ ရပ်လာလေသည်။

“ဟင် ... အ ...”

ခွန်းက အမေဟု လွတ်ခနဲ့ ခေါ်မိတော့မလိုဖြစ်
သူးချိန်မှာ အမေက ခွန်းကိုမြင်သွားပြီး ခွန်းကို မျက်မှားင်
ကြော်ပြုကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြုရင်း ဘာမှမပြောဖို့ တားမြစ်လိုက်
သည်။

“ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူး မမချို့ရယ်၊ ကျပ်ချောင်းချောင်း
နဲ့ ဒီရွှေမှာ လာရပ်နေလို့ ... မမချို့ အညွှေသည်တော့
မဟုတ်ဘူးမှတ်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးအေး ... ကဲ ... ကဲ ... ညျည်း နောက်အေး
ချောက်ဘက် သွားပြီး ဟင်းအိုးကြည့်လိုက်ဦးဗီး၊ ငါ သူကို
မေးစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

မဝင်းရှိဆိုသူက အိမ်ထဲဘက် လှည့်ဝင်သွားတော့
မှ အမေက ခွန်းအနားသို့ လွတ်ခနဲ့ ကပ်လာကာ လေသံတိုးတိုး
ပြုး ...

“မိခွန်း ... ညျည်း တော်တော်နိုက်ပါလား၊ ငါ အတန်တန်
မှာထားရက်သားနဲ့ ဒီကိုလိုက်လာရသလား၊ ညျည်းရပ်
ကရော ဘာလို့ စုတ်ပြတ်နေတာလဲ၊ သွား ... သွား ...
ပြန်တော့၊ မနက်ဖြန် မနက်၊ ငါ ညျည်းသီဆက်ဆက်
လာခဲ့မယ်”

ခွန်းသည် အမေကို မျက်ရည်အပဲသားဖြင့် ၁၁
ကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ တော်ကြာ ညျည်းနဲ့ဝါး
ပတ်သက်တာ သူများတွေ ရိုးမြို့သွားဦးမယ်၊ မြန်မြို့
သွားဘေး...”

ခွန်းသည် အမေကို ဘာမှပြန့်မပြောရတော့ဘဲ
ခြုထက ခံပျက်သွက် ပြန့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ခြုံး ခိုင်း။
လူရှင်းသည်နေရာရောက်တော့မှ ခွန်းက စိုက်ကာ စိုက်ကာ
စိုလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အဖေကို တွေ့ရက်နဲ့ စကားပြောချင့်လဲ၊
တောင် မရခဲ့တဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။

သို့သော်... အမေကို တွေ့ရသည့်အတွက်တော်
ခွန်း ကျေနှုပ်ပါသည်။

အမိန့် (၇)

၁၁ ၁၂ ၁၃

“အမေကို စိတ်မဆိုပါနဲ့ သမီးရယ်... နော်၊ အမေက
အမေသမီးလဲးကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ အမေလို အိမ်လဲ
ရဲ့ သမီးအဖြစ် လူသီမခဲ့ချင်တာပါ၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေ
အမေ မလားတာလဲသော်... နေမကောင်းဖြစ်နေလိုပါပဲ၊ ပုန်း
ဆက်စိုလည်း အဆင်မဖြစ်လိုပါ”

မျက်နှာလဲး စုပ်ပြု တစ်ပတ်သို့လှည့်ကာ စိတ်
ကောက်နေသော ခွန်းကို အမေက တတ္တတ်တွတ် ချောမော
လျက်ရှိသည်။ ခွန်းက တော်တော်နဲ့ စိတ်ကောက်မပြုခိုင်ဘဲ
ပြီးသက်နေခဲ့သည်။

“အမေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် နော်၊ အမေကို
ခွင့်လွှာတ်ပါရော်...”

၉၀ ♠ ပုည်

အမေက တိုးလျှိုးအောက်ကျို့စွာ ပြောလာတာမို့
ခွန်းက ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်လာကာ အမေကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ရင်း ...

“အမေနဲ့ အသက်အသွယ် ပြတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခွန်း
ဘယ်လောက် စိတ်ပူရတယ်မှတ်လဲ ... । အမေ ဘာများ
ဖြစ်လို့လို့ အချိန်တိုင်း ထွေးပြီး ညာဆို အိပ်လို့လည်း
မပျော်နိုင်ဘူး၊ အမေက ခွန်းကို လိပ်စာလေးတောင်
ပေးမထားတော့ အမေပေါ်မလာရင် သမီးက ဘယ်လိုက်
ရှာရမှန်းမသိဘူး၊ အရှုံးမီးစိုင်း ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ ... ”
“ခုကော ဘယ်ကလိပ်စာရလို့ လိုက်လာတာလဲ ... ”
“အမေ လွှတ်လိုက်တဲ့ သမီးမဲ့ အမေအတူကြီးကို တောင်း
ပန် အသနားခံရပြီး တောင်းထားရတာပေါ့ ... ”
“မအေးရွှေ တစ်ယောက်ဟာ နှုတ်မလုံဘူး”
“ဘယ်က မအေးရွှေလဲ ... ”
“ညည်းဆီ လွှတ်လိုက်တဲ့ အမေတူဟာ မအေးရွှေပေါ့”
“အောက်သီချို့ဆို ... ”
“ဒါကတော့အေ ညည်းနာမည်က ခွန်းချို့သာဆိုမှတော့
ညည်းအမေနာမည်က ဒေါ်အေးရွှေ မဖြစ်သူ့ဘူးထင်က
နဲ့ ကေသီချို့ လိုက်ရတာပေါ့၊ အရပ်ထဲက ပွဲစားမရဲ့
နာမည်ရင်းက ကေသီချို့ ဖြစ်နိုင်ပါမလား”
“အမေပဲ တတ်နိုင်လွန်းတယ်”

၄ ၉၀ ၄၁၁ ၂၅၃

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၉၁

“ကပါအေ ... မျက်ရည်ထွေး ဘာတွေ ပမနေပါနဲ့ ညည်း
ရပ်က စိမ့်လို့ဖြစ်နေတော့ အမေလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်း
ပါမလဲ”

အမေက ခွန်းပခုံးကို ဆွဲဖက်ပြီး ခွန်းရဲ့ မျက်လုံး
ထောင်က မျက်ရည်ထွေးကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ပုတ်သုတ်
လေးလိုက်သည်။ အမေ အပြုအမှာက မနှုံးညွှေ့သောလည်း ခွန်း
စိတ်မှာ အားရှိသွားသလို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ခွန်းအမေ
ကို စိတ်ကောက်ပြောသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ... မနေက ညည်းရပ်က သနပ်ခါးပိန်းရိန်းနဲ့ ဘာ
ရှုပ်ကြီး ဖြစ်လာတာလဲ ... ”

“အမေပဲ အမေမှာ သမီးလှလှလေးရှိတာ သူများမသိ
စေချင်ဘူးဆိုလို့ သမီးက ရှုပ်မျက်လာရတာပေါ့ ... ”

“ခြိထဲမှာ ညည်း ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လဲ ... ”

“ခြိစောင့်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်လေး ပြီးတော့ ... ဟိုရှုပ်ချော
ချော လူကြီးနဲ့လည်း တွေ့တယ် ... ”

“ဟဲ့ ... ကိုကိုကြီးကို ပြောတာလား၊ ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့
တာလား”

“အမေက ကိုကိုကြီး အော်ရှုလာက်အောင်တော့ အသက်
မကြီးပါဘူး၊ နှုတ်ခေါ်မွေးနဲ့ ပိုးပုံဆိုးနဲ့ ရှုပ်အကိုဗြို့ဖြား”

“အဲဒါ ကိုကိုကြီးပါအော့ ... । အသက်သိပ်မကြီးပေမယ့်
အိမ်ကလူထွေအားလုံးက သူ့ကို ကိုကိုကြီးပဲ ဒေါ်ရတာ့

၄ ၉၀ ၄၁၁ ၂၅၃

၅ ♠ ပူဇာ်

သူနာမည်က မင်းထင်မိုး တဲ့ ... । အမေတို့ သူငွေးပါ
ညည်း သူရှုပ်အကျိုးမှာ တပ်ထားတဲ့ ကြယ်သီးကြီးကို
တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ စိန်အစစ်တဲ့အေး ... ।
လက်ဖျားက ကြယ်သီးတွေကာလည်း စိန်အစစ်တွေချည်း
ပဲ၊ အမေလည်း အစက စိန်မှန်းကျောက်မှန်း မသိပါဘူး၊
မျာက်မှ သူတဲ့ပည့်ပိုးကြောင်းများကိုရတာ ... + သူတဲ့
က အရမ်းချမ်းသာကြတာ၊ ပြောပါဦး ... ကိုကိုကြီးနဲ့
ငါသမီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တယ်ဆိုတာ ... ”

“သမီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေတုန်း သူကားဝင်လာတာလေ၊
သူကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ပုံစံးစည်ပေါ်လို့ သမီးက
တဲ့ခါးပြေးဖွင့်ပေးလိုက်တာ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ကြိုကြိုဖန်ဖန်အေး
ရပ်ရှင်ဆွေထဲက အတ်ဝင်ခန်းကျေနှေတာပဲ ... । အဲဒါတော့
ကိုကိုကြီးက ညည်းကို ဘာပြောသွားလဲ ... ”

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မှန်နိုးပေးသွားတာလေ”

“ဟယ် ... တကယ် ! ဘယ်လောက်တောင် ပေးသွားလဲ”

“တစ်သောင်းကျိုးထောင် ... ”

“သူတဲ့ပည့်ပိုးကြောင်းကို ပေးခိုင်းဘာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... । သူကိုယ်တိုင် ပေးတာ ... ”

“ဟယ် ... ထူးဆန်းပါမေ့တော် ... အမေတို့ကို ပေးရင်
တော့ သူတဲ့ပည့်ကို ပေးပေးခိုင်းတာ၊ သူကိုယ်တိုင်

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်နဲ့ ပဲ ပဲ

ပိုက်ဆိုင်ပြီး တစ်ခါမှ သေးဖူးတာမဟုတ်ဘူးနှင့်ည်းကို
ဆတာနာ တော်တော်ရှိဘူးလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုကိုကြီးက
ရှုတဲ့ည်းပေမယ် စေတနာတော့ ကောင်းတယ်အေး၊ ချို့
သာပေမယ် အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်တော့နဲ့
ချို့နို့မပြောဘူး၊ ရပ်ကလည်း ရော၊ ချို့ရှိုးကလည်း
ကောင်း၊ ချို့မဲည်းချို့သာတော့ ကိုကိုကြီးကိုဆို လို့
ချင်တဲ့ စိန်းမတွေမှ အများကြီး အများကြီးပဲ၊ သူအမေ
အောင်းခြားမှုးကလည်း ဘယ်မိန်းမမှ သူသားနဲ့ တွေတန်
တယ် ထင်ပုံမရပါဘူးအေး ... ”

“မြတ် ... ဒါနဲ့ အမေကို ပြောခို့မေတော့မလို့ ... । ရှုံး
အပတ်ထဲကျရင် သမီး သင်တန်းဆင်းတော့မှာ အမေ၊
သင်တန်းပြီးရင် အလုပ်ဝင်တော့မယ်၊ ပုဂ္ဂလိုက ဆေးရှု
တစ်ရုံမှာ အလုပ်လျောက်ကြည့်ရမှာပဲ ... ”

“လျောက် ... လျောက်၊ ကောင်းတယ်၊ ငါသမီး အလုပ်
လျောက်ရင် မရဘာ မနေဘူး၊ ငါသမီးရပ်ကလေးက
မြင်သာတာကာ စိတ်ချမ်းသာမယ် ရပ်ကလေးပဲဟာ ... ।
အလုပ်ဝင်ရင် သေခြား လုလှပပဲလေး ပြင်သွားရမယ်အော်
ဒါမှ ဆေးရှုကိုလုပြတဲ့ သူငွေးတွေ့နဲ့ တွေ့ပြီး ... ”

“တော်ပါတော့ အမေရရှုံး၊ ခွန်း ဆောင်းထဲမှာ ဒါမျိုးတွေ
မရှိပါဘူး၊ ခွန်း အလုပ်ကြီးစားလုပ်၊ ငွေ့စုံပြီး အမေနဲ့
အတူဇာနို့ စိတ်ကူးပဲရှိတယ်”

၉၅ ♠ ပုညာ

“ငါကတော့ ညည်းကို သူတွေးကတော်ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်
ကုံးပဲ ရှိတယ်”

“အမေတို့ကတော့ ပြောလေကဲလေပေါ်...”

ခွန်းက အမောက် မျက်စောင်းစွေးစွေးလေးထိုးရင်း
ပြောမိတော့ အမောက သူ့အကျင့်အတိုင်း အော်ရယ်လိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

အမျိုး (၁)

၃၈ ၃၉ ၄၀

“သား...”

“ဘုရား...”

“မယ်မယ် သားကို ပြောစရာရှိတယ်ကျယ်”

“ပြောပါ မယ်မယ်...”

“ကိုမင်းထင်မိုး ဒီမှာထိုင်ပါရှင်”

“ကျေးဇူးပဲ”

မယ်မယ် နှုန်း နောက်စောက် ဆိုဟုခုံပူလေး
တစ်လုံးကို မယ်မယ် ရိုးခဲ့မားသို့ ရွှေ့ပေးတာမျိုး မင်းထင်မိုးက
ခုံပေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မယ်မယ်က သူ့နှုန်းကို တစ်ခုက်နဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ဆရာမရော... အားတော့မှာပါတယ်ကျယ် ... မယ်မယ်

၄၉ • ၃၀၁ ဧ ၁၃၁၅

၄၉ • ၃၀၁ ဧ ၁၃၁၅

ତ୍ରୀ ବ୍ୟାଃଅତିଷ୍ଠିତଃ ଗଗାଃପ୍ରିୟାଶୁଦ୍ଧିଲ୍ଲୀ ଅପ୍ରିଦିତକ ଯୁଗ
ପ୍ରେଷେଶୁଦ୍ଧିତାଯ”

“କେବୁଁ ଏହିତାର୍”

ଫୁଲ ଅପ୍ରିଲଟୁଳିଗର୍ବ୍ଲୁବ୍ରାଇଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇଲେ
ହାର୍ଦିକିଲ୍ଲାର୍ବ୍ଲୁବ୍ରାଇଟ୍ ।

“သားနဲ့ တင်လင်းမေရ့ အခြေအနေကို မယ်မယ် သိင်ရနိုင်မလား သား”

မယ်မယ် မေးခွန်းကို သူ ချက်ချင်းမပြနိုင်ဘူး
တော်မြိုမြိုသက်သွားခဲ့ရပါသည်။

မယ်မယ် စကားက နှုန်းသည်။ သူသိခဲင်တော်
သိခဲင်ရှိမလားဟု အေးခဲ့သာ ...။ စွတ်အတင်း ပြောကိုပြော
မယ်ဆိတ် အမိန့်သုတေသနမျိုး မပါ။

တကေသိတော့ မယ်မယ်ဟာ သားတစ်ယောက်ရဲ
အသည်းနှင့် ကို နှုန်းညွှန်ပေးကျော်များနှင့် ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးတေားနှင့်
ဖြစ်သည်။ အမိန့်မပေးသော်လည်း မယ်မယ်ပြုစာဟာ တည့်၍
သည်။ မယ်မယ်က ဘာမှုမတောာင်းဆိုလည်း သူက မယ်မယ်
လိုအပ်သမှုကို ဖြေသိဆည်းပေးချင်သည်။

အလျှောက်ထက်မြေကိုတဲ့ မယ်မယ်ရဲ့ အရှင်အဝါက
မင်းထင်နှီးကိုရော မင်းထင်နှီး ဦးစီးချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းအား
အားလုံးထဲက လူတွေကိုရော ခုချိန်ထိ လွှမ်းမှုးချုပ်ကိုင်နိုင်သော
ပင်။

ତାଙ୍କଲଙ୍କ:ମେଘିତା ମନ୍ଦ:ଯଦିଭିକ୍ଷା ଆଖି:ପରିପ୍ରେସି
ବନ୍ଦିବାହୀନୀରୁକୁ କିମ୍ବା ଗଲାରେ ବନ୍ଦିତାକ୍ରମ ଉପରୁ ବିନ୍ଦି
ପରିପ୍ରେସି ରାଖିବାକୁ ପରିପ୍ରେସି ରାଖିବାକୁ ପରିପ୍ରେସି

မင်းထင်မိုးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး တင်လင်းမေ
ဟာ ရုပ်ကလေးလည်း ချော ပညာလည်းတတ်၊ မိဘနာက်ခံ
ကလည်း ပြည့်ပြည့်စုစုထကပင် ... ॥ တစ်နေ့သောအခါမှာ
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်နိုင်ပါ အတွေ့အကြုံတဲ့အနေနဲ့
မင်းထင်မိုးထဲမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့တာ ခုခွဲ နှစ်နှစ်နဲ့ပါ:ပင်
ရှိတော့မည်။

တင်လင်းမေက အလိုက်လည်း သို့ အလုပ်ကိစ္စ^{၁၁}
ဖျကိုလည်း မိတ်ချေလက်ချု လွှဲနိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်း
ရှိသူမျိုး သုန္တ္တာ အပေးအယူမျှတကာ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီး
ပြု၍ လော့ရပါသည်။

ခုချိန်မှာထော့ အလုပ်ချိန်မှာရော အလုပ်ချိန်ပြင်ပဲ
များ အတူ ထမ်းထွက်စားရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည်
အနေအထားမှာရှိပြီး တစ်ယောက်စာကြောင်း တစ်ယောက်လည်း
သံကြပြီ ..။ မကြာခင်မှာ တင်လင်းမေကို သူက ပရီပိုစ်လုပ်
ဦး၊ ညျှေးသွယ်စားပြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအခြေအနေကို သူ
မပြောလည်း အီမာတိုင်နေသော မယ်မယ်က မျက်စိုက်း
ရှားကိုးမိုး သိနိုင်ပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်။

“သူက မယ်မယ်ရှုံးမှာ ဝန်ခံသလို ပြီးလိုက်ရင်
“သား သူကို ပရိပိုစ်လုပ်ပို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်
မယ်မယ်”

“ဒါဆို သားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်။
ရွင်ပါတယ်”

“အင်ကာင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ မိသာ: စုရေးရာ အျော့
အထွေးတွေကြောင်ပဲ သား ... । မယ်မယ် စုစ်: သို့
သလောက်ကတော့ တင်လင်းမေရဲ့ အဖော် အကြောင်း
စာရိုက္ခာ မကောင်းလှသူး၊ တင်လင်းမေရဲ့ အမောကျော်
ဒီမိတ်မှာနေပြီး ပေါ်ကျော်: ပြောသမျှ ယုံရတဲ့ နှစ်
အမျိုးသမီးပဲ၊ ဒါကို အခွင့်အကောင်းယူပြီး သူ့ပေါ်ကျော်
က အပြင်မှာ ပွဲရှုပ်တယ်၊ တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ထောက်
အသက် နှစ်ဆဲမကောင်ယူတဲ့ ဒိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကျောကျော်: မှာပြုပြီး တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ရတယ်
အဲဒါ မိန့်ကလေးက မျိုးရှိုးရော စာရိုက္ခာရော နှစ်မျိုးပါ: လုပ်
တယ်၊ အခြားအဲဒါမိန့်ကလေးနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်
တောင် ရန်ပြုတဲ့လေ ... ।

“အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူတို့မိသားစကြံးဟာ တစ်သက်စာ ရှုပ်ထွေးသားခဲ့ပြီ သား၊ တင်လင်းမေတို့ သားအမဲ မသိတဲ့ တွေားတစ်ဖက်မှာ တင်လင်းမေနဲ့ သွေးသားတော်စပ်တဲ့ သားသမီးတွေ ရှိနေဖူလို့ မိထွေး ဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုတစ်ခုလည်း ရှိနေခဲ့တယ်၊ ဒီမိသားစကြံး ကိစ္စတွေဟာ တစ်နှောက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးလာမှာ ပဲ သား ...”

“တင်လင်းမောင့် အဖော်ဘာ သူတွေ့မှုလို ဒီလိုကိစ္စ^၁ မျိုးနဲ့ ဘယ်ကင်းပါမလဲဆိုတဲ့ အယူအဆကို မယ်မယ် တော့ လက်မခဲ့ဘူး၊ အမှုန်တကယ် စိတ်ဓမတ်အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့ ယောက်ဗျားဆိုတာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဒါမျိုးကိစ္စတွေ့ကို ရှောင်ရားနိုင်ရမယ်လေး၊ သား ဖော်ဆိုရင်လည်း ငွေကြေား၊ အရွယ်၊ ရွပ်ရည် ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံပောမယ့် မယ်မယ်နဲ့ သား အပေါ်မှာ သုသည်အထိ သစ္စရှိရှိ စောင့်ရှောက်မြတ် နှီးသားခဲ့တာပဲ ...”

“ଓৰি দেৱু ময় ময় হাতু গৰি বৰা: বৰোৱাৰু
লৰ্ণ পৰি তাৰ্য পৰি রূপ তাৰ্ণ লৰ্ণ: মৰাঃ পৰি পৰি বৰোৱাৰু
গৰি তৈলৰ গৰি পৰি রূপ তাৰ্ণ লৰ্ণ গৰি তৈলৰ গৰি তাৰ্ণ: বৰা
ৰ মৰ্ণ মৰ্ণ বৰা: পৰি রূপ তাৰ্ণ লৰ্ণ: ময় ময় হাতু মৰ্ণ
লৰ্ণ দেৱু বৰা: বৰা: বৰা: গৰি ময় ময় হাতু গৰি মৰ্ণ

၁၀၀ ♠ ပုလောင်

အတင်းအကြပ် အမိန့်မပေးလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲပါ မယ်မယ်၊ သား ကိုယ်တိုင် သူချာစွဲးစား ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်ဖြေရှင်းလိုက်ပါ မယ်”

“မျှော် ... ဒီမှာ သား၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေက တင်လင်းမေးအဖွဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေပါ၊ သားကို နိုင်ဆုံးလုလု ပြချင်လို့ မယ်မယ် ရိုက်ခိုင်းထားတာပါ”

မင်းထင်မိုးက မယ်မယ် လှမ်းပေးသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ တောင်းမေ ဖခ်ငံ့၊ အနီးအင်ယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ တွေ့ခြား မိန့်ကလေးများနှင့် ပျော်ရွှင်မြှုံးတူးနေပုံများ ...”

သူက ဓာတ်ပုံတွေကို မယ်မယ်ထဲ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒီလောက်ဆို နိုင်လုပါတယ် မယ်မယ်၊ ဒါနဲ့ မယ်မယ် ခြေထောက် အခြေအနေကရော ဘယ်လိုများနေပါသလဲ မယ်မယ်”

“လမ်းစမ်းလျောက်ကြည့်တာ မဆိုးပါဘူး သား၊ အဆင့် ပြော ပြုလာပါတယ်”

“ရှေ့လထဲကျ မယ်မယ် မျက်လုံး ရေတိမ် လေဆာင် နိုးလည်း ရှိပါတယ်”

၄ ပုံ • ၄ • ၁၁၃ နှင့်

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသက်ဘူး ♠ ၁၀၁

“ဒါက ကိုစွမ်းပါဘူး သား၊ ခက္ခနဲ့ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စပါ၊ မယ်မယ် နှုန်းက အားလုံးစိစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မယ်မယ် စိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒီကိန္ဒကို သားဘာမှမယ့်ပါနဲ့”

“နှုန်းကိုရော မယ်မယ် စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား ...”

“စိတ်တိုင်းကျတယ် သား၊ ဒါပေမယ့် နော်စေးဟောက ရှေ့လထဲဆို ခုံအတိကို ပြန်ရမယ်ပြောတယ်၊ သူ့အမေ နေ့ကောင်းလို့ ပြန်ကြည့်ပေးရမှာတဲ့”

“ဒါဆို နှုန်းသား ရှာရတာပေါ့ မယ်မယ်၊ လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ရေးပြီး သတင်းစာထဲက ကြော်ကြာ ခေါ်လိုက်ပြီး မယ်မယ် ကြိုက်တာရွေးပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် အသိ ဆရာဝန်ကြီးကတစ်ဆင့် ခေါ်ပေးပို့ပြောလည်း ရှုနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... မယ်မယ် စဉ်းစားလိုက်ပါ၍းမယ်၊ သား သွားချင်သွားတော့လေ၊ အလျှပ်ကအပြန် ပင်ပန်းလာမှာပေါ့၊ သွားနားတော့ ...၊ မပ်မယ်လည်း ဆေးသောက်ပြီးရင် ခက္ခမှုံးလိုက်၍းမယ်”

“ဟုတ်ကဲပါ မယ်မယ်”

မင်းထင်မိုးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်နားမှ လက်အုပ်လေးချိကာ မယ်မယ်ကို ဦးချေတ်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းဝါး နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားပြီး အခန်းဝါ

၄ ပုံ • ၄ • ၁၁၃ နှင့်

၁၀၂ ♠ ပုည်

ရောက်မှ ကျောခိုင်းလူညွှန်တွေ်လာရသည်။ ဒီအပြုအမှုဟာ သူတို့မိသားရုရှိ အစဉ်အလာပင်...။ လူကြီး မိဘကို နှုတ်သက် တဲ့အခါ လက်အပ်ရှိ ဦးဆွဲတရာ့သည်။ လူကြီးမိဘရှေ့က ထွက် ခွာလျှင်လည်း နောက်ဆုတ်သွားပြီးမှ ကျောခိုင်း ရသည်။ ဒီအစဉ်အလာကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျော်သုံးလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ့မို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။

မင်းထင်နိုးက မယ်မယ်အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လျေကားလက်ရန်းမှာ ကျော်ကနှုတ်တွေ ထွင်းထုထားသည် လျေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လျှမ်းချင်း အေးဆေးစွာ တက်လာနေပါသည်။ အခါများစွာကလိုပဲ သူ့ခြေလျမ်းတွေက တည်းကြေားအေးသော်လည်း လျေကားတစ်ထိသို့ လှမ်းတက်လိုက် တိုင်း ဦးပုဆိုးစကေား ခြေများမှ လွှတ်ထွက်လှပ်ဟာသွားပုံက အစ သပ်ရပ် သိမ်းမွှေ့နေသည်။

မင်းထင်နိုးဟာ မဟာသွေးမို့ ငယ်စီးကတည်းက သိမ်းမွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်စိတ်ဆန္ဒအမှန်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်း ပြင်းဟာလည်း မျိုးရှိုးကြီးမြှုတ်သွာတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်း တစ်ခုပင်။

မယ်မယ်ဟား ကုန်းဆောင်ဆက်ရဲ့ အကြွင်းအကျိုး အနှစ်တော်ပိုပါ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကအစား မဟာသွေးသူ...။ မယ်မယ် သား မင်းထင်နိုးဟာလည်း မျိုးရှိုးအစဉ်အလာ ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရမည့်သူ...။ မင်းထင်နိုးရဲ့ အိမ်ကျော်

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၀၃

ဘက်ဟာ ဘယ်ဘက်ကမှ နိမ့်ကျေသီမ်နတ်ခြင်းမရှိဘဲ မျိုးရှိုး အသင့်အတန်း မြင့်မားသူရှိုးသာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော သတ်မှတ် အချက်က သူ့နှစ်လုံးသားကို စည်းကြပ်ဆောင်ကျပ် ထားခဲ့ပြီးသားပင်...။

မင်းထင်နိုးသည် အပေါ်ထပ်သို့ ခြေချမ်းလျင် မွေးမွှေ့ ကော်မားခင်း ကြမ်းပြင်ကို ဖွဲ့စွဲနှင့်လျက် အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ အဆုံးဆိုက ပြတင်းပေါက်ရှုညွှန်ကြီးဆီသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။ ရှည်ပြုင်သော မှန်ပြတင်းကို ဖူးကျယ်ထားသည် ကန္တီပါ ခင်းဆီး စွဲကြီးရဲ့ ကြိုးစကို ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ ညာနေ့ခင်း နေရာင် ခြည် ဝင်းဖော်ဖော်က အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်းဖြာကျလာခဲ့ကာ မှန် ပြတင်းတည့်တည့်ဆိုက မဟော်ကနိုင်ရောင် စန္ဒရားကြီးကို ထင်းလင်းဝင်းပသွားစေသည်။

သူက စန္ဒရားဆီသို့ လျောက်သွားကာ စန္ဒရားရှေ့က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်းထိုင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မွေးညှင်းပါးပါးတို့ဖြင့် စိရိန်းလျက် ရှည်သွယ်ဖြေသနသော မင်းထင်နိုး၏ လက်ချောင်းတွေက စန္ဒရားခလုတ်တွေကို ဖွဲ့စွဲတို့ထော်ကစားသွားလေသည်။

တဖြည့်းဖြည့်း သူ့လက်တို့က သွောက်လက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မင်းထင်နိုးသည် မျက်လုံးမို့တွေ့လျက် တေးသွားတစ်ပုံကို ဖိတ်ပါ လက်ပါ တိုးလျောက်ရှိလေသည်။

ထို့သံဃားနှင့်အတူ သူ့ခံစားချက်များကို အင်း

၁၀၄ ♠ ပုည်။

သို့ လွင်တွက်စီးမျှားသွားအောင် မင်းထင်စီးက ကြီးစားနေ့သည်။ သူနဲ့ တင်လင်းမေတ္တာ ရင်းနှီးပြီတွယ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အတူသွားလာ စားသောက်ခဲ့ပုံများ၊ သူ၌ပြုတွယ်မီခဲ့သော တင်လင်းများ၊ အကြည့်များ...၊ သိမ်းများတုံးသော စကားလုံးများ၊ အားလုံး အားလုံးကို သေစွဲပုံများနှင့်အတူ အထောင် သို့ လွင်မျှားသွားအောင် သူ ကြီးစားမောင်းထုတ်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ကြီးသိကလွင်လာသည့် စွဲရားသံကြောင့် ကားရိုက်ပေါ်ထပ် အခန်းထဲမှာ ရှာနာဖို့တိုင် ဖတ်နေသော ပိုးကျော်က ခဏြိမ်ကာ နားစွင့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မီလေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းအုန်းက အေးလိပ်ဖွာနာရင်းက ပိုးကျော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...၊

“ပိုးကျော်ရေး... မင်းဆရာတော့ အရေးကြီးပြန်ပြီယင် တယ်ဟဲ...”

“ခက်တာပါပဲပျား... + ကိုကိုအကြီးအတွက်လည်း ကျွဲ့တော် တကယ် စိတ်သွေ့ပါတယ်”

ပိုးကျော်က ရှာနာဖို့ကို ဆက်ဖတ်ဖြစ်တော့တဲ့ ကိုကိုကြီးအတွက် စိတ်မော်ကွဲ့စွာ ညည်းတွားမီသည်။

ကိုကိုကြီး ခုလို စွဲရားကို စိတ်ပါလက်ပါ တီးပြီ ဆိုရင် ဒါဟာ ကိုကိုကြီးရည်ရွယ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်မည့် လက္ခဏာတစ်ရပ်၊ ဒါမှမဟုတ်

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၀၅

မမော်ကြီး စိတ်မျိုးသာစေပို့ တစ်ခုခုကို လိုက်လျော့ရမည့် လက္ခဏာဆိုတာကို ဆရာတားမှာ အမြဲ တတ္တံတွေနဲ့ခဲ့သော ပိုးကျော်က ရိုပ်မိပါသည်။

ကိုသန်းအုန်းက အေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေကို မူတ်ထုတ်ရင်း...၊

“လေဘက်ကြီးမှာ ဂုဏ်တွေ ငွေ့တွေရှိပြီး စိတ်မျိုးသာ ရတဲ့သူတွေ အပုံကြီးပျော်ရေးနှာ... နော်၊ ကိုယ်တို့ပဲ အေးတယ်၊ ခုလို အလုပ်နားချိန်လေးမှာ အကျိုကိုယ်လုံးတီး ချွဲတော် ပက်လက်ကုလားတိုင် အဟောင်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်၊ ခုလို အေးလိပ်ကလေးပွာနာရတဲ့ အချိန်မှာ ဘာ ပူပ်သောကမှုမရှိဘူး၊ အတွေးအဆော်ကလည်း ခံနိမ့်နိမ့်ပဲဆိုတော့ ငွေ့လိုကာလို ရှည်ရည်ဝေးဝေးတွေလည်း မရေးဆော်တတ်တော့ အေးတာပါကျား၊ စိတ်မရှုပ်ရတော့ ဘူးပေါ့”

“ကိုကိုကြီးက မယ်မယ်ကြီးကို အရမ်း ကိုးကွယ်လွန်း တော့ မယ်မယ်ကြီးက မှားတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ကိုစွဲ ဆိုရင် သူ မှန်တယ်ထင်လည်း ဆက်မလုပ်တော့ဘူးပျော်ရေးအုန်းရ...”

“မယ်မယ်ကြီး တစ်မျက်နှာတည်းကြောင့်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပေါင်ကွား၊ သူကိုယ်တိုင်ကိုကာ ဂုဏ်သိက္ခာကို အရမ်းကြီး တန်ဖိုးထား ကိုးကွယ်လွန်းတာ...” တော်ရု

၁၀၆ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

မန်းမဆိုလည်း သူနဲ့ တန်းတူရည်တူလို့ မထင်ဘဲ ခပ်နှစ်
နှစ် အာမြင်လေးရှိတာပါ။ ယောကျားပဲဘာ ကိုယ်တောက်
ချစ်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် မိဘက သဘောမတူတာတစ်ခုနဲ့
အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်ချေရက်ပါမလား၊ တစ်ခါတလေကျလော့
ငွေတို့ ဂုဏ်တို့ရှိတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့မှာရှိတဲ့ ငွေတို့
ဂုဏ်တို့နဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခြေထဲပြီး အဲဒီခြေထဲမှာပဲ
တစ်သက်လုံး အကျိုးကျသွားကြရတာကွဲ... အဲဒီလို့
လူမျိုးတွေဟာ လူဘဝရဲ့ အရသာဆိုတာကို ခံစားမသွား
ကြရတဲ့သူတွေပေါကြား၊ ဟဲ ဟဲ ... ငါအတွေးအခေါက
ခုလုတော့လည်း မဖြင့်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးဆီ သွားလိုက်ပါးမယ်ပူး”

ပိုးကျော်က ကိုကိုကြီးတို့ အီမိုကြီးဘက်သို့ ခံ
သွက်သွက်လေးခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် ကိုကိုကြီး
ရှိနေသည် စွာရားထားရာ အပေါ်ထပ် ခန်းမကျယ်သို့ တက်
လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စွာရားပေါ်မှ မင်းထင်မိုး၏ လက်
အနဲ့က တဖြည့်ဖြည့် ဖြိမ်သက်သွားပြီးနောက် သူ့စိတ်အား
တွေ့လည်း ရှင်းလင်းသွားခဲ့ကာ မေ့မိတ်ထားသော မျက်လုံး
အစုံတို့ ညွင်သာစွာ ပွင့်ဟလာကြသည်။

သူနှင့်အမြင်းနှီးခဲ့သော ပိုးကျော်၏ ခြေထဲ ရှင်းရှုံး
ကို ကြားသည်။

၄ ၂၀၁၁ ၁၂ ၃၀

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သွား ♠ ၁၀၇

ထိုခြေသံက သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်စေ့

သည်။

သူ သက်ပြင်းဖွံ့ဖြိုးလိုက်ရင်း နောက်သို့ လှည့်

မကြည့်ဘဲ ...

“ပိုးကျော် ...”

“ဘရား ...”

“တင်လင်းမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ပြောစရာရှိလို့
Traders ဟိုတယ်ကို ညွေနေ ဖြစ်နေ နှာရီလောက် လာခဲ့ပါ
လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...”

ပိုးကျော်တို့က ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်လိုက်
လေပြီ ...”

ကိုကိုကြီး စွာရားတီးသည့်နဲ့မျိုးမှာ ကိုကိုကြီးနှင့်
ရှင်းနှီးပတ်သက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ ပိုးကျော်ကို
ပုံနှီးဆက်ချိန်းခိုင်းလျှင် ဒါဟာ ဆက်ဆံရေး ပြတ်ဆောက်မည့်
ပွဲဆိတ်သောသာသည်။ ချစ်သူ ဒါမှုမဟုတ် ချစ်ရေးဆိုအုံဆဲဆဲ
သူ ပြီးတော့ လက်ထပ်ပို့ ရည်ရွယ်မိသည့်သူ ... စသဖြင့်
အမျိုးမျိုးသော ဆက်ဆံရေးရှိသည် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလို့
အုံးနဲ့ပဲ ချိန်းဆိုတွေဆိတ် ယဉ်ကျေးဇာပင် ပြတ်ခဲ့ခဲ့တဲ့
အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း။

၄ ၂၀၁၁ ၁၂ ၃၀

အဲဒီလိုအခိုန်မျိုးမှာ ကိုကိုကြီး၏ ပုစ်က ခံစားချက်
မရှိသလို အေးစက်တည်ပြုမြတ်သည်။

မင်းထင်မိုးသည် ဖိုးကျော်ကို ပြောစရာရှိတာပြော
ပြီးသည်နှင့် စန္တရားရှေ့မှ ထကာ သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက်
သွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အနားမယူတော့ဘဲ
ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ရေနွေးနှင့် စိမ်ချိုးလိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးသည်ဖြင့် ဝတ်နေကျ ကြွေရောင် ရှုပ်
အကျိုလက်ရည်နှင့် ပိုးပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်ကိုတော့
နောက်ဘက်သို့ လုန်ပြီးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်၌ ကိုကိုကြီး
မိုးနေကျ ကားက အသင့်ရပ်စောင့်နေခဲ့ပြီး ဖိုးကျော်က ကား
တဲ့ခါးဖွင့်ပေးရန် ကားသေးမှာ ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။

မကြောခင်မှာပဲ မင်းထင်မိုးက အပေါ်ထပ်မှ တည်
ပြုမြှော လုမ်းဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တာက်ကာ တင်လင်းမေနှင့်
တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုထားရာ ဟိုတယ်သို့ ထွက်ခွာလာလေသည်။

အခန်း (၉)

၂၂၂

“ကိုမိုး... မူးကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာများလဲဟင်”

တင်လင်းမေက အသကို မတုန်အောင်ထိန်း၍

အေးရသည်။ ကိုယ် စိတ်လှပ်ရှားနေတာကို သူ မသိစေချင်ပါ။

တကယ်တမ်းမော့ မူးမှာ ရင်ထွေတုန်လှပြီး... ။

သူ့သို့က အချစ်ကို မေက ဖျော်လင့်နေခဲ့သည်။

သူ့က ကိန်းကြီးခန်းကြီး သွေးကြီးမွေးကြီးနိုင်လှပေမယ့် သူ့ရဲ့

တည်ပြုမြတ်သည်ဝါသော့ ပုစ်က မူးကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ မူးကို အခုပဲ ဖွင့်ပြောတော့မလား... ဟု

မေက ရင်ခုန်စွာ ဖျော်လင့်သည်။ သို့သော်... သူ ဘာကြောင့်

မှား မေ့ဆို ကိုယ်တိုင်ဖုန်းမဆက်ပါလိမ့်ဟု တွေ့မိရင်း တစ်စုံ

တစ်ရာ ထူးသန်းနေသလို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့... သူက

ကြိုပြီးချိန်းတာလည်း မဟုတ် ... အချိန် နှစ်နာရီပဲ ချာချိုးလိုက်တာ ... ”

အင်းလေ ... သူ အောက်ချိန်းဖို့အတွက် စီတ်လျှပ်ရှားနေလို့ ဖို့ကျော်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာပဲ နေမှာပါ။ အချိန်သိပ်မကျာတာကလည်း သူ မောက် ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောချင်စိတ်ပေါ်လာလိုပဲ နေမှာ ... ”

တင်လင်းမေက ဤသို့တွေးဆဲတွင် မင်းထင်မိုးက သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက် မျက်နှာကို ဥပောက္ဌပြထားလျက် ... ”

“မင်း အလုပ်စွဲက်လိုက်ပါတော့ မေ ... ”

ဟု တည်ဌြိမ်အေးစက်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ တင်လင်းမေက မသိမသာဆဲး မျက်ခုံးပင်ကာ ဌြိမ်သက်သွားပြီးမှ ... ”

“ကိုမိုး ဘာပြောတာလဲ၊ မေ နားမလည်းဘူး ... ”

ဟု မေလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းကြီး အေးစက်စိုးကားသွားပါက မယုနိုင်စရာကောင်းသည်။ သူ့မျက်ဝန်းကျော်မှာ မေအပေါ် အရှင်လို့ တိမ်းဆွဲတဲ့ အနိပ်အယောင်းလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

သူက တည်ဌြိမ်စွာပင် စကားဆက်လာသည်။

“မေ ... ကိုယ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်က နေမိနိုးပါးတောင် ရှိပြီဆိုတော့ ဒီအချိန်တွေ့မှာ ရဲ့တဲ့ လုပ်နှင့်အကြောင်းတွေနဲ့ မေ အရှင်ကတည်းက ရည်ရွယ်တော့ပါ။

ပူ ည် ၁၁၁ အ ၃ တိ ၅

တဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းမျိုး ဖူးထောင်လို့ပြီလို့ ကိုယ်တင်လိုပါ မေ ... ”

တင်လင်းမေက အလုပ်သဘောဆန်ဆန် စကား

ပြောနေသည် သူ့မျက်နှာကို ဖိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း မေ အလုပ်စွဲက်လိုက်ပါမယ်၊ မေကိုယ်ပိုင် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း ကိုမိုးကို မေ မသိတာတွေ မေးလို့တော့ ရတယ်မဟုတ်လား ... ”

“ကိုယ်မန်နေဂျာကို မေးရင်လည်း သူ အသေဆားပြောပေးနိုင်မှာပါ မေ ... ”

“ခုသုံး ... ခုသုံး ... ကိုမိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ မဖြေနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့ ... ”

“ကိုယ်မှာက နိုင်ငံခြား ခဏတွဲက်ဖို့ ကိုစွဲလေးတွေလည်း ရှိနေတော့ မေကို အချိန်ပေးဖို့ သိပ်လွယ်မယ်မထင်လိုပါ၊ မေအနေနဲ့လည်း ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်လေး မွေးပြီး အတတ်နိုင်ခဲ့း မေ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မေ လုပ်သွားရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ မေက အရှည်အချင်းရှိပါတယ်”

ဒါဟာ ... မေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူးဆိုတာ အသေဆားပေးပေါ့ ... ”

ရှုတ်တရာ်ကြီး ပြောင်းလဲသွားပုံကို နားမလည်းရှိနေသည်။ တင်လင်းမေက ဒီကိစ္စကို ရှုံးဆက် ဦးဖောက်

ပူ ည် ၁၁၁ အ ၃ တိ ၅

မေးချင်တော့တာမို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိပြီး သူ့ကို ခိုက်
ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“ရှင်က ဂုဏ်သရေ၌ လူပိုင်းပဲ ကိုမင်းထင်မိုး... । ရှင်ကို
နားလည်နိုင်မိုး ကျွန်မှုမှာ အရည်အချင်းမရှိလို့ ကျွန်မှု
ပြန်ပါရစေတော့...”

တင်လင်းမေက သူရှေ့မှ ချောနဲ့ လုပ်ဖွဲ့
သွားခဲ့သည်။

မင်းထင်မိုးကတော့ ခဲ့သာ: ချက်မရှိပါလို မှာက်နှုန်း
ပြင့် ဤမြတ်သက်စွာ ထိုင်ကျော်နေခဲ့သည်။

တင်လင်းမေ ထွက်သွားပြုဖြစ်၍ အခန်းအပြင်များ
စောင့်နေသော ဖီးကော်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လှကာ...

“ကိုကိုကြီး...ပြန်တော့မလား ခင်ဗျာ”

“ခဏောင်းနှီး ပိုးကျော်၊ ငါ ထမင်းစားလိုက်နီးမယ်”

မင်းထင်မိုးက ဖိုးကျောက်ကို လှမ်းပြောပြီး ညျမောက်
ကို တစ်ယောက်တော်း အေးချမ်းစာ သုံးဆောင်လေသာ်။

ବୁଦ୍ଧି ବାହିନୀ ହେଉଥିଲା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

မင်းထင်မိုး ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ဖိုးကျော်က
ကားရေးခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်: ...

“ဘာရားကိုပဲ မျှင်းလိုက်ရမလားခင်ဗျာ”

“**କୋଟିରୁ**”

အရိုင်ဘာက ကားကို ချွေတိဂုံဘုရားသို့ ဦးတည်၍
မောင်းလာခဲ့သည်။

ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဘုရားကို ဆက်သွားလေ့ရှိမြှုပင်။
ဘုရားရောက်တော့ မင်းထင်မိုးက တန်ဆောင်း
တစ်ခုထဲမှာ အေးချမ်းစွာ ဘုရားဝတ်ပြပြီး နာရီပက်ခန့် တရား
ထိုင်သည်။

မိုးကျော်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်
သည်။

ပြီးမှ ... မင်းထင်မိုးက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ ပြန်
သင်းလှေသာသိ။

ထိန္ဒက ကိုသန်းအန်းက ထဲးစာတိုင်း ကိုကိုယ်
ကွယ်ရာမှာ ကိုကိုယ်းကို ထောမနာပြသည်။

ଫର୍ମିଲେ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

အစိုး (၁၀)။

၁၁၁

“မမချို့... မမချို့... ဟိုမှာကြည့်ပါဉိုး။ ဟို နှစ်မက ကိုကိုကြီးကို ရယ်ပြနေလိုက်တာ သွားတွေအကုန်ထဲ ဟိုးအဆုံးထိတောင် ပေါ်တော့မယ်။ ဟိုဟို... ကိုကိုကြီးကိုများ မှန်နေသလားမသိ ...”

မဝင်းရှိက အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကိုကိုကြီးကိုတ်ဆက်နေသည့် နှစ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်ချိုးအေးနားသိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်တာမျိုး ဒေါ်ချိုးအေးက မဝင်းရှိကို တံတေသာ့နှင့် တွေတ်ကာ မျက်နှားလုပ်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ ညည်းအရာလား... အရာရာကို ပါချင်တယ် သူ့ဘသာ မှန်းမှန်း မမှန်းမှန်း ညည်းအပူလား ...”

“သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထားကို စိတ်ဝင်စားလိုပါ မမချို့ရဲ့... နှစ်မနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ နှေတိုင်းတွေမှာ အောင်းစွာ အမြတ်

ရတာ မဟုတ်လား၊ နှစ်မက ရှင်ကလေး သမားကမားနဲ့ ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးက သယောကျချင် ကျမှာပေါ့၊ ဟိုဟို အဲလိုခို နှစ်မတို့တော့ ကောင်းစားပြီပေါ့ ...”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ အဲဒါ နှစ်မနဲ့က အဆင့်အတန်းမှ မတူတာအေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အဆင့်အတန်း မတူဖော်ယူ အချစ်ဆိုတာ ရှိလာရင် သူ့အလိုလို အဆင့်အတန်းချင်း တူသွားရော မမချို့ရဲ့၊ လောကကြီးမှာ အဆင့်မတူဘဲ ညားသွားတဲ့သူတွေမှ အများကြီး ...”

“ဟုတ်လား ...”

ဒေါ်ချိုးအေးက ဟင်းနှစ်ရွှေက် နွှင်ဖော်ရင်းက ကောင်းကာ မဝင်းရှိရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လဲ ... မိန့်ကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲ့ ဆင်းရဲ့ ရှင်ဘာရင်နဲ့ ညားရင် မိမိရားဖြစ်တဲ့ပဲ မမချို့ရဲ့၊ အရင် ကျွန်းမန်ခဲ့တဲ့ရှင်ဘွဲ့ကိုတဲ့ မိန့်ကလေး တစ်ယောက်ဆို အရေးဆင်းရာဘား သူ့အမောက် အကြောင်းကြောင်းတယ်၊ သူကဲ့ ရှင်ကွေက်ထဲမှာ အကြောင်းလိုက်ရှင်းရဲ့ ရတယ်၊ အဲဒါလိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ပုတ်သွင်းရထား ဆိုက်သလိုချိုး သူတွေးသား ဆရာဝန်က မျက်စိကျပြီး မိသားပသားပီပီ တောာင်းရမဲ့ယူသွားတော့ ခုထော့ကား ကြီးကို ခနဲခနဲကြီးစီးပြီး သူတွေးကတော်ကြီး ဖြစ်နေလိုက်

၁၉၁၀၁၇၁၃၈

၁၉၁၀၁၇၁၃၈

၁၁၆ ♠ ပုည်

တာ တသ္ထုးတမ္မားနဲ့ ဟိုတလောက လမ်းမှာတွေ့တောင် မမှတ်မိဘူး”

“တမြား သူငြွေးတွေကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့အော့ ကိုကြိုး
တိုကျတော့ ရှိုးရှိုး သူငြွေးမှမဟုတ်တာ၊ ဆွောကြိုးမျိုးဖြူး
သူငြွေးအော့ ပြီးတော့ ကိုကိုကြိုးက သွေးကြီး ဖွောကြိုး
တော်ရဲ့ မိန်းမကိုလည်း မျက်စိကျမယ် မထင်ပါဘူး”

“အဲဒါက သူ တကယ် မချစ်သေးလိုပါ မမချိရှုပါ
တကယ်သာ ချစ်ကြည့် ဘာမှာမြင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ချို့အေးသည် မဝင်းရှိ စကားကြောင့် တစ်ဦး
တစ်ရာကို စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေပဲ
ရှိန်းခနဲ့ ထသွားခဲ့ရပါသည်။

အရင်တုန်းက မတွေ့မိခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးအကြံအဓိုက်
တစ်ခုဟာ ဒေါ်ချို့အေးရဲ့ အသိဉာဏ်ထဲကို တစိမ့်မိမ့် ဝင်ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

သမီးလေး ခွန်းကို လင်ကောင်းသားကောင်းရမှု
မျှော်မှန်းထံးခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကြိုးနဲ့တော့ ယုံ့တွဲစဉ်းစားဖို့ မှာ
ရဲ့တာ အမှန်ပင် ...”

အခဲ မဝင်းရှိ စကားကို ကြားတော့မှပဲ ထိုအကျိုး
နှင့် အကြံအစည်းဟာ ဘားခနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါတော့သို့
ကိုကိုကြိုး မင်းထင်မိုးနှင့် ခွန်းချို့သာ ...

၄ ၉ • ၂ ၀ ၁ ၁၃ ထို ကဲ

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၁၁၇

ကြည့်စ်း ... ဒါကို ဘာဖြစ်လို့များ ယုံ့တွဲမတွေး
မိမိပါလိမ့် ...”

မဝင်းရှိ ပြောသလိုဆို အရေးကြီးတာက အချစ်ပဲ
မဟုတ်လား ...”

ကိုကိုကြိုးကသာ ခွန်းကို ချစ်လျှင် ဒီကိုစွာဟာ
ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။

အရေးကြီးတာက သမီးနဲ့ ကိုကိုကြိုးနဲ့ နီးစပ်သွား
ပို့ပဲ။

ဒါကို ငါ ဘယ်လိုကြော်ပါမလဲ ...”

ဒေါ်ချို့အေးသည် ပညာကလည်း မတတ်၊ အတွေး
အစောကလည်း နိမ့်ပါးလေသောအခါ သမီးအပေါ်ထားသည်
လေသာကသာ ရုတ်တရက် အလျှော်းစွာ တောက်လောင်လာ
ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ချို့အေးက ထိုအတွေးဖြင့် ရင်တွေ ဆတ်ဆတ်
ပုံးခုံးလာခဲ့ကာ ကိုကိုကြိုးနှင့် နှုန်းမတို့ စကားရပ်ပြောနေကြ
သည့်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ့ လုည်းကြည့်လိုက်မိရာ နှုန်းမရဲ့နေရာ
ၢ သမီးလေးကိုသာ မြင်မိလေတော့၏။

နှုန်းမဟာ သမီးလောက်မှ မချေား သူ့နေရာမှာ
သမီးသာဆို ... ကိုကိုကြိုး စိတ်မည့်တဲ့ နေမတဲ့လား။

“မမချို့ကြိုး ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလ”

“မည် ... အင် ... ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး”

၄ ၉ • ၂ ၀ ၁ ၁၃ ထို ကဲ

၁၁၈ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

ဒေါ်ချိုအေးက ြိမ်ြိမ်သက်သက်လဲ ဟင်းရွက်
ပြန်နှင့်လိုက်သော်လည်း စိတ်ကတော့ လူပ်ရှားနေဆဲပဲ။
ပြီးဆော့ ... မျက်လွှားထဲမှာ သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ယဉ်းကျိုး
မြင်ယောင်ကြည့်မိနေသည်။

သမီးလည်း ခုခံ့ နားမဖြစ်လို့ ပုဂ္ဂလိက ဆော့ရှုံး
များ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ပြီပဲ။

ပြီးတဲ့အပတ်က အလုပ်ဆင်းတဲ့ သမီးပဲလေးကို
မြင်ချင်လွန်းလို့ ဆော့ရှုံးရှုံးကနေ သမီး အလုပ်ကအပြန်ကို
သွားစောင်ကြည့်နေခဲ့ပြီးပြီ။

မေးနားတဲ့ ဆော့ရှုံးထဲက ယူနိုးယော်းလေးဝတ်
ပြီး ထွက်လော့ သမီးကလေးဟာ ပြုံချောသနပြန်ကာ တဆုံး
တမ္မား လူလွန်းနေသည်။ လေအေးပေးစက်တွေ့တပ်ထားတဲ့
ဆော့ရှုံးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာမို့ သမီးရဲ့ အသားအရည်ဟု
နယ်မှာနေ့တွန်းကထက် နည်ကိုဝင်းစက်လာသည်ဟု ထင်း
သည်။

သမီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ဒေါ်ချိုအေးက အလော
တကြီး မေးမိခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... သမီးနဲ့ ညည်းကြည်ရတာ စမတ်ကျွဲလိုက်တာ
အား ဘယ်လိုပဲ ... ရည်းစားတွေဘာတွေကော့ရပြီလား”

“အမေတိကတော့ မလွယ်ပါလား၊ ခွန်းက ဒီကိုအလုပ်
လုပ်ဖို့ ရောက်နေတာလေး ရည်းစားရှာဖို့ ရောက်နေတာမှ

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၁၉

မဟုတ်တာ၊ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးရောပဲ
အမေရယ် ...”

“ခို့ ... အလုပ်က အရေးကြီးသလို အဲဒီကိုစွဲကလည်း
အရေးကြီးတာပဲဟာ ...”

သမီးနဲ့တွေ့တိုင်း အဲဒီလိုပဲ အမြဲ စကားနိုင်လှရ
ကတ်ပါသည်။

ကမ္မာပေါ်မှာ သမီး စိတ်မဝင်စားဆုံးကိုစွဲက အိမ်
ယောင်ပြုဖို့ကိုစွဲဖြစ်ပြီး ဒေါ်ချိုအေး စိတ်အဝင်စားဆုံးကိုစွဲက
သမီး သူငွေးကတော်ဖြစ်ရေးကိုစွဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

မဝင်းရှိရဲ့ စကားတစ်ချွန်းက အိပ်ပျော်နေတဲ့
ကာလနါဂါးကို သွားနှိုးလိုက်သလိုမျိုး ဒေါ်ချိုအေးရဲ့ အိပ်ပျော်
မှတဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက ကြိုးမားတဲ့ဆန္ဒကို လွှဲဆောင်ပေးလိုက်
တာပင်။

ထိုအချိန်မှစကား ဒေါ်ချိုအေးသည် အချိန်ရှိတိုင်း
သမီးဖြစ်သူနှင့် ကိုကိုကြီးကို ယဉ်းတွဲစိတ်ကွဲ့ယဉ်းလျက် ရှိတော့
သည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ နေ့စိတ်ပဲ ပြောဆိုပြုမြှုပ်မြှောကို လိုက်
လိုက်ချောင်းကြည့်ရင်း သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ထိုက်သူပါပဲဟု စိတ်
ခုံးခုံးချမို၏။ ကိုကိုကြီးနဲ့ သမီးနဲ့သာ ညားရင် သေပျော်ပါပြီဟု
တွေး၏။

၁၂၀ ♠ ပုည်

တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ချိုအေးက မေမေကြီးအခန်းသို့
နားနှိမ့်ပို့အသွား အခန်းဝမှာရပ်မိစဉ် ဟန်သော အခန်းတဲ့မှာ
တစ်ဆင့် အခန်းတွင်းကမြင်ကွေးကို ၂၁:ရိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။
အခန်းထဲမှာ မေမေကြီး ဒေါ်ခိုင်ဦးမိုးကို နှုန်းမက တစ်ဖက်၊
ကိုကိုကြီးကတစ်ဖက် တွဲ၍ လမ်းလျောက်နေသာ မြင်ကွင်းကို
မြင်လျင် နှုန်းမနေရာမှာ သမီးကို မြင်ယောင်ကာ ၂၁:မောပြီး
မိမိဆဲ မဝင်းရှိက အနားရောက်လာကာ ...

“မမချိုကြီး ...”

“ဟဲ ... ပလုတ်တုတ်၊ လန့်လိုက်တာဟယ် ...”

“လန့်ရအောင် ဘာတွေများ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားမှု
တာလဲ”

ဒေါ်ချိုအေးက အခန်းဘက်ကို မေး၏ပြုလိုက်
ရင်း လေသာတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟိုမှာလေ ... မမြင်ဘူးလား၊ ငါလည်း ညည်းလိုပဲဖေါ်
နှုန်းမက ကိုကိုကြီးကိုများ မှန်းနေသလားလို့ စိတ်ဝင်
တစား အကဲခတ်နေတာ ...”

“အဲဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နှုန်းမက သူ့အတိကို ပြန်တော့မှာတဲ့၊ အဲဒီ နှုန်း
နေရာမှာ တခြား နှုန်းမ ရှာခန့်တော့မှာတဲ့ ...”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို့ ... ဘယ်လို့ ...”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၂၁

“မြော် ... မမချိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလောက်
ပဲ သိချင်ရသလား”

“ဟဲ ... ငါကို သေချာပြောပြစ်မဲ့ပါ မဝင်းရှိရဲ့”

“မြော် ... နှုန်းမအသိခန်းမလို့တဲ့ ...၊ သတင်းစာထဲ
များ ကြော်ဖြာပြီး စိတ်ကြော်ချွေးပြီး ခန့်မှာတဲ့”

“မဝင်းရှိ ... ရော နားနှိုး၊ ညည်းပဲ သွားပို့လိုက်တော့၊
ငါ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... မမချိုကြီးကလည်း မြို့နားကြီးပါလား”

ဒေါ်ချိုအေးမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နားနှိုး
နှုန်းချက်ကို မဝင်းရှိလောက်ထဲထည့်ကာ လုညွှာတော့ပါသည်။
ဒီကိစ္စက ဒေါ်ချိုအေးအတွက် အသက်တမ္မု
အရေးကြီးတာမို့ပင် ...”

“အမေရယ် ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ဒီအချိန်ကြီး
ဆေးရှုကို လာရှာရတာလဲ”

“အရေးအကြီးတကာ့ အရေးကြီးဆုံးမို့ လာရှာရတာပေါ်
အော့၊ ဒီမှာ ညည်း ဒီအလုပ်ကို ထွက်လိုက်တော့ သမီး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

၁၂၂ ♠ ပုဂ္ဂ

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ရှိရှိပေါ်အော့ အဆုံးစကားကို အောင်စမ်းပါ”

ခွန်းက စိတ်အားထက်သန် တက်ကြေးလွန်းနေသော အမေကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကျိုတ်ချုပ်သည်။ အဖောာ ဒီလိုပဲ သုဖြစ်ချင်ပြီခို ခွန်းကို ဘာမှ ရောင်ရာရာမပြောပြီဘဲ နှင် အမိန့်တွေချေတတ်သည်။ ခလည်းပဲ ခွန်း အလုပ်ဆင်းနေသည့် အေးရှုအထိ လိုက်လာခဲ့ကာ ခွန်းကို တွေ့တွေ့ချင်း အလုပ် ထွက်ဖို့ ပြောခဲ့တာပုံး။

“အမေရယ် ... အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ပြောပြီး မှပေါ့”

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုအေး ... အိမ်က မေမဇ်း ဒေါ်ခင်းနှင့်နှင့် မြန်မာ့ နှစ်မက အလုပ်ထွက်တော့မှာ ဆိုတော့ သတင်းစာထဲကနဲ့ ကြော်ပြောထည့်ပြီး အလုပ် လာလျောက်ဖို့ ဒေါ်တော့မှာတဲ့ ... အဲဒီအလုပ်ကို ညည်း လာလျောက်ရင် ရမှာသေခြားတယ်၊ ညည်းရဲ့ ဆရာ သမားတွေကို ထောက်ခံစာလေး ဘာလေး ရေးခိုးရဲ့ လည်း ရတော့မဟုတ်လား မေမဇ်းက ညည်းလို ယဉ်ကျေး သိမ်းမွဲ့ တဲ့ သူသူပဲရှိတဲ့ သူသူပဲရှိတဲ့ သူသူပဲရှိတဲ့ တယ်”

“အမေ ပြောတော့ဖြင့် အမေရှိတဲ့နေတာကို သမီး ဘယ် တော့မှ မလာရဘူးဆို ...”

ကောင်းကြင်ထက် ဆမ်းသက်သူ ♠ ၁၂၃

“အမေသမီး အနေနဲ့သာ မလာရို့ ပြောတာ”

“ဒါဆို ခွန်းက အမေသမီးဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပြီး အလုပ် လာလျောက်ရမှာလား”

“အေးပါ ... ညည်းလည်း အမေကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နော့ အမေလည်း ညည်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အမေနားမှာနေပြီး အမေကို အမေလို ဆက်ဆွင်မရတဲ့ အနေအထားမှာ သမီး ပျော်နှင့်မယ်လို့ အမ ထင်လို လား ...”

“လုံးဝ မတွေ့ရတာထက်စာရင် သားအမိချင်း နေ့တိုင်း မြင်နေခွင့်ရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား၊ အိမ်ကလူတွေ လစ်ရင် လစ်သလို တိုးတိုးတိုးတိုးတော့ စကားပြော လို့ ရမှာပဲဟာ”

ခွန်းက အမေကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချိမ်ရင်း ...

“အမေသမီးဆိုတာ အသိပေးပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုမဲ့ လုပ်မယ်”

“အမလေး ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ခွန်းချိသာ ငါသမီး ဆိုရင် ကိုကိုကြီးက ညည်းကို ဘယ်ကြိုက်ပါတော့မလဲ၊ အဲ ... အဟဲ ... ယောင်လို့ ... ဟိုလေး ... အောက် ...”

ဒေါ်ချိသေးက လွှတ်ခန်ပြောလိုက်ပြီးမဲ့ သူ့ပါးစင် အဲ ပိုတ်ထားလိုက်ပြီး စကားလွှမ့်းကြီးစားလိုက်သည်။

၁၂၄ ♠ ပူဇော်

ခွန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခန့်ဖြစ်သွားကာ အမေကို
နိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကော် ...”

“ဘာကော်လဲ၊ ဘာကော်မှမရှိ ...”

“အမေ ...”

ခွန်းသည် အမေရဲ့ အမှုအရာပျက်ပျက်ကြည့်ပဲ့
အမေအကြုကို အလန်တကြား သဘောပေါက်သွားရကာ ...

“အမေ ... အမေ ... ဘာမဟုတ်တော့ ထိတ်ကူးနေတာ
လဲ၊ ကော် ... ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းကို ရည်မှန်းနေတာများ
လား ...”

အမေက ချက်ချင်းမဖော်၊ ခက္ခာြိမ်သွားပြီးမှ ခေါင်း
ကို သတ်ခနဲ့ ညီတ်ကာ ...

“အေး ...”

“အမေရယ် ...”

ခွန်းသည် အမေအတွေးအတွက် ရှုက်လည်းရှက်
ထိတ်လည်းပျက်သွားကာ ...

“အဲဒီလောက် မှန်းစရာလား အမေရယ် ...”

“လူလူချင်းပဲအေး ဘာမတူမတန်စရာရှိလဲ၊ ညည်းလည်း
ခပ်ည့်ည့်ထဲကမှ မဟုတ်တာ”

“က ... အမေ ခွန်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ခွန်းလည်း

၄ ၂ • ၂ • ၁ ၁၃ ထိုက်

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၁၂၅

အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ အမေ ထိတ်ကူးတဲ့အတိုင်း ခွန်း
မလုပ်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ...”

အမေက မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ ...

“နေပါ့ေးအေး ... ညည်းက အမေကို နှင့်တာလေး၊ အမေ
မှာတော့ ညည်းနဲ့ဆွဲချင်ရင် ဒီအေးရှိနှားလာပြီး ရစ်သီ
ရစ်သီ လုပ်နေရတာ”

“အဆောင်ကိုလာလည်း ရတာပဲ အမေရဲ့ ...”

“ညည်းအဆောင်မှာ ရှိတဲ့အချိန်နဲ့ ငါအပြင်ထွက်လို
ရတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ရို့မဲ့ မလွယ်တော့တာ၊ ဒီကို
ခက္ခာြိမ်လောင်လည်း ညည်းအမေဆိုတာကို ဒီက
ညည်းအသိတွေ သိသွားမှာ မကြာက်ရသေးတယ်”

“သိ သိပါ အမေရယ် ...”

“အသိမဲ့ဘူးလို့ ဘယ်နဲ့ခြော့ရမလဲဆေး ...” အမေ
စကားကို နားထောင်လိုက်နော် သမီးလေး၊ အမေမျက်စီ
ရှိမှာ မနေချင်သူးလား သမီးရယ်၊ အမေကို မလွမ်းဘူး
လားဟင်”

အမေက မပြောစဖွေး နှဲ့နှဲ့ညံည့်ပြောကာ မျက်ညွှေ
လေးဆွေပင် ပိုင်းလာပြီမို့ ခွန်းက အမေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ရင်း ...”

“အမေကို မလွမ်းဘဲနေပါမလား အမေရယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ခွန်း အမေဆီ

၄ ၂ • ၂ • ၁ ၁၃ ထိုက်

၁၂၆ ♠ ပုည်

လိုက်လာတုန်းက ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းနဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖြုံး
သားပါ၊ အဲဒီတုန်းက ခွန်းပဲကို ကိုကိုကြီး မှတ်မိမ်း
မှတ်မိနေမှာပါ၊ အဲဒီလိုဆို နှုန်းအနေနဲ့ ခွန်း အလုပ်ပဲ
လျောက်လို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ”

“အဲဒီတုန်းက ညျည်းရပ်က ဒီလိုမှမဟုတ်တာ၊ သန်စိုး
ပိန်းပိန်းနဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ဟာ၊ ကိုကိုကြီး မမှတ်မိနိုင်ပါ
ဘူး၊ အလုပ်လာလျောက်လိုက်ပါ သမီးရယ်နော်၊ ကိုက်
ကြီးနဲ့ နဲ့စပ်လို့ မမျှော်ကိုးရင်တောင် အမေနဲ့ နဲ့စပ်လို့
မျှော်ကိုးပြီး လုပ်လိုက်ပါ သမီးရယ် နော်... နော်”

အမေက မျက်ရည်လေး တစ်မီးစမ်းနှင့် အခါခါ
ဆောင်းပန်နေတာမို့ ခွန်းက သက်ပြင်းလေးချေရင်း ခေါင်းညွှေ့
လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၁၁)

၁၁ ၁၁ ၁၁

အမေဆန္တများ ပြည့်ရှင်တော့ ဒေါ်ခင်ဦးမိုးနှင့်
ခွန်းကိုချုပ်သော ခွန်းတို့သင်တန်းဆရာမံ စစ္စတာကြီးက အသိ
တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သတင်းစာများ ကြော်ပြာပါလာသည့် နေ့မှာပင်
စစ္စတာကြီးက ခွန်းကို စုန်းဆက်ခေါ်ကာ...

“သမီးရေး၊ သမီးကို အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု ပြောချင်လို့
ခေါ်လိုက်ရတာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာများ အလုပ်ခေါ်တဲ့
ကြော်ပြာတစ်ခု ပါတာ သမီး သတိပြုမိမဲား မသိဘူး၊
ဟုမ်းနှုန်း အလုပ်ရှိတယ်ဆိုတာလေ...”

ခွန်းက ရှင်ထိတ်သွားကာ...

“ဟုတ်ကဲ... ခွန်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ် တိချိယ်”

“အေး... အဲဒီ ကြော်ပြာရင်က တိချိယ် အရင်တုန်းက

ပြုစုံရရှုးတဲ့ ပေးရှင်းပောင်းပဲ၊ အဆက်အသွယ်ပြော
နေတာတော့ ကြာပြီ၊ ကြော်ကြောထက လိပ်စာတွေ့ကျော်
ဒါ၊ တိချုပ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အောင်ဦးမိုးဆိုတာသိလို့ ဖုန်း
ဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးဖြတ်တယ်၊ သူကလည်း
တိချုပ်ရှာပေးရင် ပိုစိတ်ချယ့်ကြည့်ရမှာပလို့ ပြောတာ
သမီးကို သတိရပြီး လုမ်းခေါ်လိုက်တာ၊ တိချုပ်တပည့်
တွေထဲမှာ သမီးက စိတ်လည်းရှည်တယ်၊ ရှိုးလည်း
ရှိုးသားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သမီးနဲ့ဆို တိချုပ်စိတ်ရှုံး
တယ်၊ သူတို့က သူဇွဲ့တွေဆိုတော့ လခလည်း များများ
ပေးမှာပဲ သမီးရဲ့၊ အောင်ဦးနှီးက မကျွန်းမမာကြီးလည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ် လမ်းကောင်းကောင်း
မလျောက်နိုင်တာလေး တစ်ခုပါပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ သမီး
လုပ်နိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လုပ်နိုင်ပါတယ် တိချုပ်”

“ဒါဆို ... မနက်ဖြန်ပဲ သွားတွေ့လိုက်တော့၊ တိချုပ်
လိပ်စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“လိပ်စာက သတင်းစာထဲမှာ ပါပါတယ် တိချုပ်”

“မြော့ ... ဟုတ်သားပဲ၊ သမီး သွားတတ်ရဲ့လား၊ မော်
သေချာမသိရင် တက္ကဆိုတားသွားလိုက်ပေါ့”

“သမီး သွားတတ်ပါတယ် တိချုပ်”

“အဆင်ပြုပါစော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ ခွန်းကို
ခွင့်ပြုပါရှိုး တိချုပ်”

“အေး ... အေး ... သွားတော့ သမီး၊ အကြောင်းကိုစွဲ
အထွေအထွေရှိရင်လည်း ချယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ခွန်း ... တိချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာတော့
ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး လေးပင်နောသည်။

ခွန်း မလုပ်ချင်ပေမယ့် ဒီအလုပ်ဟာ ခွန်းနဲ့ထိုက်
လို့ ခွန်းဆီကို ဆိုက်ဆိုက်ဖြောက်ဖြောက် ရောက်လာတာများလား။

အမောင့် ဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်မျှတွေနဲ့အတူ ခွန်း
ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ရင် ခွန်းသာဝှာ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့
ကြိုးရှုံးမှာလဲ ...”

ပြီးတော့ ... ခွန်းသာဝှာ ဘယ်တော့မှ မျှော်များနဲ့
များရှုံးယူတဲ့ ခွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုတ်က ခွဲ့ရောင်မြှေးတစ်
မိုးကိုရော့ ခွန်း ဘယ်လိုနှုတ်ပစ်ရပါမလဲ ...”

ခွန်းသည် ထိုညာက ကလ္ာပါအိတ်ရှုံးလေးထဲမှာ
ထည့်သွေးထားခဲ့မြေသာ ကိုကိုကြီး ပေးခဲ့သည် ပိုက်ဆံခေါက်
ကဲလေးကို ထုတ်ယူကြည့်မိသည်။ ထိုညာက ထိုပိုက်ဆံလေးကို
မျှော်လျက်ပင် ခွန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။

အခေါကိုတော့ အရို့အယောင်တော် မမြင်ရသေး
၏။ ဒီနေ့မှ အလုပ်ဝင်တော့မို့ အရင်နှစ်က ခွန်းကို သူ့အလုပ်
၂၂ လွှဲပေးရင်း ခွန်းသိတေားရမည့် အောင်ဦးမိုးရဲ့ ကျွန်းမာရေး
အခြေအနေတွေကို ပြောပြန်ခဲ့တော်ပင်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ခွန်း အမောက် တွေ့လည်းတွေ့ချင်
သည်။ တွေ့ရမှာလည်း ကြောက်နေသည်။

အဆက်မြင်လျက်နှင့် ကိုယ်အမောင်ဟုတ်သယော်
ဟန်ဆောင်ရမှာ ခွန်းအတွက်တော့ ခက်ခဲလွှန်းသည်။ ပြီးတော့
အမောက်ရော့ ခွန်းကိုမြင်လျင် ဘာစကားတွေ့ပြာဖြီး အောင်ဦး
မှုရှေ့မှာ ဘယ်လို သလုပ်ဆောင်ပြီးမလဲ မသိနိုင်ပါ။

အမောကတော့ ပိုစိုးရှိ သရုပ်ဆောင်နိုင်မှာပါပဲ။
အဆောင်မှာလည်း လသသရုပ်ဆောင်ပြန်ကျပဲ့ မဟုတ်လား။

“မေမေကြီး... မိချိ နားနှီးလာပိုပါတယ်”

ခွန်းက အမောက်ကြောင်း တွေ့မိနေသဲမှာ အခန်း
တံ့ဌးဝဆိုက အမောသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခွန်း ခေါင်းပေါ်
၂ ရှိသူမျှ ဆံပင်မွေးတွေ့အားလုံး ထောင်ထားသလို လန်းဖျပ်
စုန်ရင်သွားသည်။

ခွန်းက အခန်းတံ့ဌးဝကို ကော်များထိုင်နေတာမို့
အမောကတော့ မမြင်ရသေးပါ။

ခွန်းမြင်လည်း မမြင်ရက်ပါ။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ အမော

“ဒီဆေးတွေက နေ့လာယ် ထမင်းစားပြီး တိုက်ပို့မဲ့
ညီမှ ဒါက အိပ်ခေါ်နဲ့ ထိုက်ပို့၊ ဒါက ဆီးချို့ဆေးတွေ့
ထမင်းမှုစားခင် နာရီဝက်အလို့လောက်က ကြော်တိုက်ပို့
မှတ်မိပါတယ်နော် ညီပဲ”

“ဟူတ်ကဲပါ မမ ... ။ ခွန်း သေချာမှတ်ထားပါမယ်”
ခွန်းက အသင့်လုပ်လသည် ယေားကျက်လေးထဲ
မှာ အေးတိုက်ရမည့်အချိန်တွေ့ကို အသေချာရှာ ဖြည့်မှတ်လိုက်
ပါသည်။

ဒီနေ့ ခွန်း အလုပ်စဝင်ရသည် နေ့ပင် ... ။
ခွန်းအပို့ အလုပ်ကိစ္စမှာတော့ ဘာအခက်အခဲ
မရှိခဲပါ။ မေမေကြီး ခင်ဦးမိုးက ခွန်းကို မြင်မြင်ချင်းပင် နဲ့
သက်သတောကျွား လက်ခံခဲပါသည်။

၁၃၂ ♠ ပုည်။

ကို ခွန်း မကြည့်ရက်၊ အသကြားရုန်းတင် အင်မတန် ရှိ.ကို
နှိမ်ချေနေရမှန်း သိသာသည်။

“လာလေ ... မိချို့ ဝင်ခဲ့ ...”

မေမေကြီးက လုမ်းခေါ်သည်။ ခွန်းကတော့ တဲ့
ကိုယ်လုံး ချေးတွေထွက်လာကာ စီတ်လှပ်ရှားနေမိသည်။ အမေ
ကို ခွန်း ဘယ်လိုပုစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါမလဲ ...”

“မိချို့လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဆရာမအသစ်နဲ့ စီတ်ဆက်
ပေးရှိုးမယ်၊ ခွန်းရော့ ခက္ခလေး လာပါ၌့ကျယ်”

ခွန်းသည် မေမေကြီး ခေါ်သကြောင့် မသိမေသာ
လေး တုန်ရင်သွားပြီးမဲ့ အသက်ဝဝရှု၍ စီတ်ကိုထိန်းကာ အမေ
ရှိနေမည့်ဘက်သို့ လည်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းကို ကြည့်နေသည် အမေမျက်ဝန်းတွေက ဘာ
ခံစားချက်မှ မပါဘဲ မလာဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက်တော်ပဲ
သရှပ်ဆောင် တော်ရသလား အမေရယ် ...”

ခွန်းကတော့ အမေကို ဆက်မကြည့်ရတော့
မေမေကြီးကိုကြည့်ရင်း မေမေကြီးထဲ ဦးတည်၍ လျောက်လေး
သည်။

“ခွန်းရော့ ... ဒါ မယ်မယ်ကြီးတို့ အိမ်ဝယ်ရှုစွာ
လုပ်ပေးတဲ့သူလေ မချို့အေးတဲ့ လိုတာရှိရင် သူ.ကိုပြု
ပေါ့၊ စားချင်တဲ့ဟင်းတွေရှိရင်လည်း သူ.ကို ချက်ခိုင်း

ကောင်းကောင်ယက် ဆမ်သက်သူ ♠ ၁၃၃

ရတယ်၊ မိချို့ ... ဆရာမနာမည်က ခွန်းချိုသာတဲ့ တို့ရဲ့
နှုစ်အသစ်ပေါ့ ...”

“ဆရာမလေးက ချောလိုက် လှလိုက် ကျက်သရေ ရှိ
လိုက်တာနော်၊ ဘယ်လူနာမဆို ဆရာမကို မြင်လိုက်တာ
နဲ့ ရောကိုတစ်စိုက် သက်သာသွားမယ့် ရှပ်မျိုးပဲ၊ တကာယ်
ပါပဲ ... တကာယ်ကို အဆင့်မြင်တဲ့ ရှပ်ရည်မျိုး၊ တစ်နှုနာ
ကောင်းစားမယ့် ရှပ်မျိုး၊ သူငွေးကတော် ဥပမာဏမျိုး ...”

အမေက ခွန်းကိုကြည့်ပြီး ခွန်းခွန်းပေအောင် ပြော
လိုက်ပြန်တာမဲ့ ခွန်းစီတ်ညွှန် အနေခက်စွာ ခေါင်းငဲ့နေလိုက်
သိသည်။ အမေတို့ကတော့ ဒို့ဟာတွေ လုပ်နေပြီး ...”

“မိချို့ ... စကားဆိုတာ မြတ်ရှုပဲပြောတာ ကောင်းတယ်၊
တစ်ဖက်သား အနေခက်အောင် မပြောရဘူးကျယ် ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ ...”

“က ... က ... ဆရာမနေနဲ့ ဟိုဘက်ခန်းကို သွားရှင်း
ပေးလိုက်ဦး မိချို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ ...”

အလွန် ရှိကျိုးနှိမ်ချေသာပုစ်ဖြင့် အမေ အခန်းထဲ
က ထွက်သွားတော့ ခွန်းက ဝဲနဲ့လာသော မျက်ရည်တွေကို
မျက်ဝောင်ပုတ်ခတ် ဖယ်ရှားရင်း သက်ပြင်းချမိုလေသည်။

အန်း (၁၃)

၁၂၁၂

“မယ်မယ် အီပိပုံးနေတာလား ...”

မယ်မယ်ကြီး အီပိပုံသည် ခုတင်ဘား ထိုင်ခုံး
လေးမှာ ထိုင်၍ စာစတ်နေသော ခွန်းသည် နောက်ဘက်မှာ ဖော်လာမော်အသံ၏ကြောင့် ရင်တိုက်ဒိုက်တို့တို့ ခုနှစ်သွားလေသည်။
ဒါ ... ကိုကိုကြီး အသံပဲ။

တစ်ခါ့ကြားရှိနှင့် နားထဲခဲ့သော အသံခိုး ခွန်းက
ချက်ချင်း မှတ်စိုက်။

သူ ခွန်းကို မှတ်စိုက်သွားမဲ့ဘားဟု စိုးထိတ်လျက်
ခွန်းရင်ထဲမှာ ကြောက်စိုက်ပြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ၏ရှေ့မှာ
မူပျက် တုန်လှပ်နေလို့မဖြစ်တာမို့ ခွန်းက အသက်ဝဝရှေ့က
သူ့ဘက်သို့ အသာအယာ လုပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အီပိပုံးနေပါတယ်ရှင်”

၁၉၁၃ ၁၃၁၃ ၁၃၁၃

“ကြားပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြာတော့ကြာပါပြီ၊ နိုးခါးနီးပြီထင်ပါတယ်”

ခွန်းက ပြန်ပြီလိုက်ရင်း သူနှင့် ချက်နှာချင်းဆိုင်
မတ်တတ်ထရပ်လျက် မျက်လွှာချက် ပြီးသက်နေ့မီသည်။

သူက မယ်မယ် ခုတင်ဘားက ခုမှာဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး ခွန်းကို ချက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

“ဆရာမ အသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နှမည် ဘယ်လို့ခေါ်သလဲ”

“ခွန်းချို့သာပါ”

ကျေပ်နာမည်က မင်းထင်စိုး၊ မယ်မယ် သားပဲ

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်ထားပါမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျေပ်မျက်နာကို ကြည့်ပြီး မဖြေတာ
လဲ”

“ရှင် ...”

“ခင်ဗျား ဒီလောက် ရှိုးကျိုးနေဖို့မလိုဘူး၊ ဒါမျိုး အမှု
အရာက ကျေပ်အိမ်က အောင်ဖော်တွေလုပ်တဲ့ အမှုအရာမျိုး
ပဲ၊ ခင်ဗျားအသင်က အဲဒါထက်ဘာ့ ပြုင့်တယ်၊ ကျေပ်
ရှေ့မှာ သံပိန့်မှုချစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားက မယ်မယ်ကို
ပြုစောင့်ရောက်ရတဲ့ ကျွန်းမာရေးဝန်ထမ်းပဲ၊ ဒီအိမ်ရဲ့
အလုပ်သမားမှ မဟုတ်တာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့

၁၉၁၃ ၁၃၁၃ ၁၃၁၃

၁၃၆ ♣ ပုလေ၏

ကိုယ် နေတတ်ရတယ်၊ စကားပြောရင် ကျျှော်မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီးပြောပါ၊ ကျျှော်နဲ့ မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်မကြည့်
ရတဲ့ သူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကျျှော် သိပ်စိတ်ပျက်
တယ်”

သူ့အသံကြော်သာမြော်ပါ သော်လည်း မကြုံး
တမ်းပါ။ မန္တာ့သုတေသနလည်း မခက်ထန်ပါ။ သူ့ရဲ့ တည်ကြည့်
လွန်းသော အကြည့်မှာ အရှိန်အဝါအပြည့် ရှိနေပါသည်။
ခွန်းက သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့
ရပ်မြှုတိုင်း ရပ်နေမိသည်။

သူက စားပွဲပေါ်က မယ်မယ်ကို တိုက်ဖော်
ဆေးဘူးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူကြည့်နေရင်းက ခွန်းကို
လွည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ခင်ဗျား မထိုင်သေးဘူးလား ...”

“ရှင် ...”

“ခင်ဗျားရပ်နေဖို့ မလိုဘူးလော့ သက်သောင့်သက်သာ
နေပါ၊ ကျျှော် မယ်မယ်နဲ့တဲ့အထိ စောင့်ရင်း မယ်မယ်
ကျွန်းမာရေးအခြေအနေကို ခင်ဗျားကို ဖေးမယ်”

ခွန်းက သူနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မယ်မယ် ခုတင်
ခြေရင်းက ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို တည်တည်ပြုမြင့်
ရင်ဆိုင်ပို့ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်း ...”

“မေးပါး ကိုကိုကြိုး”

၄ ဥုံ • ၆ ၀ ၁ ၂၄ ၃ တို့၏

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♣ ၁၃၇

ခွန်းစကားကြောင့် သူက ခွန်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်

ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ကျျှော်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကြိုး ခေါ်တာလဲ”

ခွန်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်
ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း ...”

“တဗြားသူတွေလည်း ကိုကိုကြိုးခေါ်တာ ကြားမိလိုပါ။
တဗြားသူတွေ ဘယ်လိုအစိမ္ပာယ်နဲ့ခေါ်မှန်း မသိပေမယ့်
ကျွန်းမကတော့ ကိုမင်းထင်နိုးက ကျွန်းမရဲ့ အစ်ကိုကြိုး
အဆွယ်မို့လို့ လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ခေါ်တာပါ။ မကြိုက်ရင်
လည်း မခေါ်ရဲ့ပါပဲ”

သူက မျက်နှာကြောလျော့ရုံလေး တစ်ချက် ပြီး
လိုက်သည်”

“ကိုကိုကြိုးခေါ်တာကို ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ
ကျျှော်မှာ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ”

သူ့ရပ်က ချက်ချက် ပြန်တည်ဘွားပြီး ဆေးပူလင်း
ဘွဲ့ကို ဆက်ကြည့်နေသဖြင့် ခွန်းက သူ့ကို ဘာမှာဆက်မပြော
ဖြစ်တော့ပါ။ ပြောလည်း မပြောရလိုပါ။”

သူက စားပွဲအံဆွဲကိုဖွင့်ကာ ဆေးစာအုပ်တွေကို
လုပ်လောကြည့်နေရင်း ...”

“မယ်မယ် ဒီနေ့ ထမင်းစားနိုင်လား ...”

၄ ဥုံ • ၆ ၀ ၁ ၂၄ ၃ တို့၏

၁၃၈ ♠ ပုလ္လင်

“သားနိုင်ပါတယ်။ စားကောင်းတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“သိမ်းသားနိုင်လို့ မဖြစ်တာကိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လဲ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သီးချို့သားမို့လို့ အစားကို ထိန်းကျေးမီးကျွန်းမှု အမြဲ့သတိထားပါတယ်”

“ဒီနေ့ သွေးချို့ တိုင်းပြီးပြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ”

“သွေးချို့ တက်သလား”

“မတက်ပါဘူး။ ပုံမှန်ပါပဲ ...”

သူက ဒီလောက်ပဲမေးပြီး ဆက်မဆေးတော့ ...
ဆေးစာအပ်တွေကို ကြည့်ပြီးတာနှင့် သူ့အမေမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နဖူးကိုဖွံ့ဖြိုးစပ်သည်။ စောင်စကို ဖွံ့ဖြိုးဆွဲကာ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်သည်။ ထိုနောက် စားပွဲပေါ်က အာရာရှိ မရွှေ့စ်းစာအပ်ကို ခွဲဖတ်နေသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ အေးအေးအေးအေး၊ ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့သားအမိန့်ယောက်ပဲ ရှိနေတော့သလိုပင်။

ခွန်းကတော့ တိတ်သိတ်နေသည့် အခန်းထဲမှာ စိတ်ကျော်ကျေပ်သလို ခဲ့စားနေရသည်။ အခန်းထဲမှာ မေများရှိ အသက်ရှုသံသံသံနှင့် သူ့ဆိုက စာချွေက်လုန်သံသံသံ၊ ပြီးတော့ ခွန်းရဲ့ သက်ပြင်းချုပ် တိုးတိုးလေး။

၄၇၈ • ၅၀၁ အုပ် တို့၏

ကော်ကော်ထက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၃၉

ခွန်းသည် အဖေမြှုပ်မှန်းသလို ကိုကိုကြီးနဲ့ နီးစပ် ပို့တမင် မကြံစည်လိုပေမယ် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေသည် အနေအထားလေးမှာတော့ ကိုကိုကြီးကို မသိမသာလေး ခုလို နီးနီးပါသည်။

ခက်ကြောမတော့ အိပ်နေသော အော်ခင်းမိုးက လူးလှန်လာကာ မျက်လုံးတွေပွင့်လာသည်။

“ငါတဲ့ ... သားရောက်နေတာလား”

“မယ်မယ် ... နီးပါပြီးလား”

“သား ရောက်နေတာ ကြောပြီးလား”

“သိပ်မကြောသေးပါဘူး မယ်မယ်”

“သူက နှစ်အသစ်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သားသိပြီးပါပြီမယ်မယ်၊ မယ်မယ် ထောက်မလား ...”

“အေး ... ထမယ်၊ မယ်မယ်ကို တွဲပါပြီး၊ မယ်မယ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

သူက မယ်မယ်ကို ပွဲထူးပေးလိုက်တာမူး ခွန်းက လည်း တာခြားတစ်ဖက်ကင့် ဖေမေကြီးကို ကူတွဲ ထူးပေးလိုက်ရပါသည်။

ဖေမေကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးသည် နှင့် ခွန်းကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ခွန်းရေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ခက် ထွက်ပေးလို့ရ

၄၇၈ • ၅၀၁ အုပ် တို့၏

၁၄၀ ♠ ပုညောင်

မလား၊ မေမေကြီးတို့ သားအမိ စကားပြောစရာလေး
ရှိလိုပါ ...”

“ဟုတ်ကဲပါ ...”

ခွန်းက အခန်းပြင်သို့ထွက်လာပြီး အခန်းတဲ့ခါးကို
ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် အခန်းအပြင်နဲ့မှာ ကပ်ချ
ထားသည့် ထိုင်ခဲ့တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ခွန်းမှာ ဖတ်စရာ စာအုပ်လည်း ပါမလား၊ လုပ်
စရာလည်း ဘာမှမရှိတာမို့ ထိုင်စောင့်ရင်း နိုက်မြည်းလာရပါ
သည်။ ဥက အိပ်ချိန်လည်းနောက်ကျကား မနက်ကျေသားလည်း
မို့မလင်းခင်က နှီးပြီး ပြန်အိပ်မရတော့ဘဲ မျက်စီကြာင်ကြာင်
နှင့် အိပ်ရာထက်မှာ ထထိုင်နေခဲ့မိသည်။ အလုပ်စဝင်ရမည့်
နေ့မှာ စီတ်လူပ်ရှားကာ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့တာပင် ...” မေမေကြီး
အိပ်ပျော်နေတော်းမှာလည်း ကိုယ်က အိပ်နေလျှင် အလုပ်ချိန်မှာ
ရေသာခို့သလို ဖြစ်မှာစိုး၍ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခု အခန်းပြင်မှာ
ထိုင်နေတာကြာလာတော့မှာပဲ လူက မှုးနိုက်ချင်သလိုဖြစ်လာ
ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှာတော့ မင်းထင်မိုးက
မယ်မယ် စကားကို ရှိကျိုးနာခဲ့စွာ နားထောင်လျက်ရှိပါသည်။

“မြတ်လေးခိုင်ဟာ သားအတွက် အသင့်တော် အလိုက်
ဖက်ခဲ့း မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ မယ်မယ် ယုံကြည်း
တယ် သား၊ သားအသက်လည်း မင်းထော့ဘူးဆိုတော့

ကောင်းကင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၁၄၁

သားနဲ့ သင့်တော်လိုက်ဖက်တဲ့ ဘဝခရီးဖော်ကို သား
ကိုယ်တိုင် ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ရင် မယ်မယ့်မှာ မိဘဝတွေရားရှိ
တာနဲ့အညီ ရှာမဖော်မြှုံးမြှုံးပေးရမယ့် တာဝန် ရှိတယ်
လေး၊ မြတ်လေးခိုင်က မယ်မယ်တို့လို့ အမျိုးအနွယ်တော်
ထဲကပါပဲ၊ နှစ်းဆန်းနဲ့ ကျက်သရေရှိ လုပ်တင်တယ်
တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သားတွေရင် သဘောကျေမှာပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ ... သား တွေ့ကြည့်လိုက်ပါမယ် မယ်မယ်”

မင်းထင်မိုးသည် အခါများစွာကလိုပဲ မယ်မယ်
စကားကို နာခဲ့ခေါင်းညီတ်ရပါသည်။

မယ်မယ်နှင့် တစြားအလုပ်ကိုစွဲတွေ၊ လုမှုရေးကိစ္စ
လေးတွေ ဆက်ပြောနေပြီးမှ မင်းထင်မိုးက မယ်မယ် အခန်းထဲ
က ပြန်ထွက်လာပါသည်။

မယ်မယ် အခန်းတဲ့ခါးကို ပြန်စွေပေးခဲ့ပြီး အခန်း
ရှုံးမှာရပ်မိတော့ အခန်းရှုံးက ခုံလေးပေါ်မှာထိုင်ကာ မှုးနိုက်
နေသာ ခွန်းချို့သာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ ခဏရပ်ကြည့်
ဖြော်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်လျောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ... ခြောက်လျှော်
လောက် လျမ်းပြီးမှ ခဏရပ်ကာ သူမကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့
သူသာ မနှီးလျှင် ရှေ့သို့လိုက်ကျပြီး ကုလားထိုင်လောက်တန်းနှင့်
တောင် ဆောင်မိတော့မည့်နှစ်မျိုး ပေါ်နေတာမို့ သူက သူမထဲသို့
ပြန်လျောက်လာခဲာကာ သူမရဲ့ ဖုံးကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်ရင်း ...

“ခွန်းချို့သာ ...”

၁၄၂ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

“အင် ... အင်ဟင် ... ဟင် ...”

ခွန်းသည် ကိုယ်ပခဲ့းတစ်ဖက်ကို တို့လျှပ်စီးခဲ့
လိုက်ရတာရှိ မျက်လုံးကျယ်လာကာ အောအကြည့်မှာ ကိုကိုကြီး
ကို နီးနီးကပ်ကပ် ဖြင့်လိုက်ရတာရှိ အဲ သြေလန်းတုန်သွားရပါ
သည်။

ကိုကိုကြီးကတော့ ခွန်းကို ခပ်တည်တည်ကြည့်
ရင် ...

“မယ်မယ်နဲ့ကားပြောပြီးပြီး ခင်စွား အခန်းထဲဝင်လျှော့
ပြု”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ခွန်းအနားမှ ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

ခွန်းသည် သိမ်မွေ့ခဲ့းနားလှသော သူ လမ်း
လျှောက်ပုံကို အမှတ်တမဲ့ လျမ်းခေါ်ပြီးစုံ ပေါ်ရှက်ရှက်ဖြစ်သွား
ကာ အခန်းထဲသို့ သွေက်သွေက်လေး လှမ်းဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

၄ ၂။၄၁၀၇ ၁၄ ၃၇၁။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁၄)

၃၄ ၃၅ ၃၆

ခွန်း ဤအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်
ပြုပြုပြုဖြစ်သော်လည်း အမေနှင့် ကောင်းကောင်း မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ပြစ်သေးပေ ...။ ခွန်းက မေမေကြီး အခန်းမှာသာ အချိန်
ကုန်နေရသဖြင့် ထမင်းစားချိန်လောက်သာ အမေနှင့် ဤပြစ်
သည်။ အမေက နှုန်းကို ထမင်းခဲ့းခဲ့ကျေးသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ
ခွန်းကို ဆက်ဆံ၏။ မဝင်းရှိလည်းရှိနေတာရှိ သားအမိန့် နှစ်
ယောက်မှာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံးကားပြောခွင့် မရပေ။

ခွန်းသည် အမေ ခွန်းကို တစိမ်းလို ဆက်ဆံတဲ့
ခဲ့ရတိုင်း စိတ်ဆင်းရရှု၏။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်
သိမ်းကြုံးလုပ်နေသော အမေကို မြင်လျင် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲ့
ရှု၏။ ဤအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သာင် မေမေကြီးတို့ သားအမိရောမှာ
အလွန်အမင်း ရှိ၍ ကျိုးနိမ့်ချသည်ပုံကို မြင်ရလျင်တော့ ခွန်းရဲ့

၄ ၂။၄၁၀၇ ၁၄ ၃၇၁။

၁၄၄ ♠ ပူည်

စိတ်ဆင်းရဲမှုက အတိုင်းအဆမရှိတော့ချေ။ သို့သော ခွန်းမှာ အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ခြုံပြီးပြီး နေမြိုအတိုင်း ဆက်လျှော့သာ ရှိပေသည်။

ခွန်းသည် ကိုယ့်အလုပ်ကိုတော့ တာဝန်ကြရှုမော စေတနာထားကာ လုပ်ပေးမြို့မြို့ပင် ... ။

တစ်နောက်မှာတော့ အပိုင်နေသာ မေမဲကြီးကို စောင်ဆွဲခြုံပေးလိုက်ပြီး မေမဲကြီး နှုန်းကိုစမ်းကြည့်မိတော့ ကိုယ်တွေ့ပေးနေတာကို သိလိုက်ရလေသည်။

ခွန်းသည် လန်းသွားကာ ကိုကိုကြီးကို သတိရမ်း၏။ ကိုကိုကြီးက 'မယ်မယ် ကိုယ်ပူဇားနာခဲ့ရင် ကျပ်ကို ချက်ချင်း လာခေါ်ပါ' ဟု မှာထားခဲ့တာမို့ပင် ... ။

သူက အောင်လို မှာထားပေမယ့် သူ့အခန်း ဘယ်မှ ရှိတာယ်ဆိုတာ ခွန်းကသေချာမသိချေ။ အပေါ်ထပ်မှာဟု သိသော လည်း အပေါ်ထပ်ကို ခွန်း မရောက်ပူးသေးပါ။

ပျော်းသန်းခေါင်မှာ ခွန်း တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်ကို တက်မသွားချင်း အမေရော အီမံက ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးပါ ခုချိန်ဆို ခြေမောက်ဘက်က ဝန်ထမ်းအီမံရှေ့လေးတွေမှာ အိပ်မောကျနေမှာပင်။ ခွန်းနှင့်အတူ မေမဲကြီးကို စောင့်အိပ်လေးသော မီမှုကလည်း သူ့သွားကို ခေါ်ပြန်သွားတာမျိုး ခွန်းကို ကူညီမည့်သူဆိုလို အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါချေ။

၁၉၁၅ ၁၃ ၃ နိုဝင်ဘာ

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်းသက်သည့် ♠ ၁၄၅

ခွန်းသည် မတတ်သာတော့တာမို့ သက်ပြင်းလေး ချက် မီးခလုတ်တွေကို ဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ရပါ သည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ နှုန်းကြီး မီးခံမြတ်ခုသာ ပျော်လုပ်းနေတာ ဖြင့်ရသည်။

ခွန်းသည် ဝါယဉ်ယဉ်းလုပ်းနေသည် ခန်းမကျယ် ကြီးထဲသို့ လျောက်ဝင်လာရင်း ပိတ်ထားသည့် အခန်းတွေကို လုပ်းကြည့်ကာ ဝေစေဝါဖြစ်နေခဲ့မှာ တစ်စုံတံတာရာနှင့် ခွန်း ဆွဲကိုယ်က တိုက်မိမိမီးထိုင်သွားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းရင်း လက်ကိုထောက်ချုလိုက်မိသောအခါ ဂိတ်သံလို အသတ္တုရှုတံတာရှုက ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ခွန်းသည် လန်းဖျုပ်တုန်းသွားပြီးမှ သေသေချာချာ ဖြော်းကြည့်မိတော့ ခွန်း တိုက်မိတာဟာ စန္ဒရားကြီးဖြစ်ပြီး ခွန်း လက်က စန္ဒရားခလုတ်တွေကို ဖီမီသဖြင့် စန္ဒရားသံတွေက်လာ မှန်း သိလိုက်သည်။

ခွန်းက မူးမှာင်းပိုပ်ထဲက စန္ဒရားမည်းမည်းကြီးကို အောင်းကြည့်ကာ ြိမ်းသက်ရပ်တုနေဆဲ မလုမ်းမကမ်းက အခန်း တံခါးတစ်ချုပ်က ပျော်ခန်း ပွင့်လာကာ ...

“ဘယ်သူလဲ...”

ဟူသော ပိုပြတ်ပြတ် အေးသံတစ်ခုက အမျှင် ရုပ်ထဲကနေ ဟိန်းထွက်လာပါသည်။

၁၉၁၅ ၁၃ ၃ နိုဝင်ဘာ

၁၄၆ ♠ ပုဂ္ဂန္တာ

ခွန်းက အသံလာရာသို့ လူညွှန်ကြည့်လိုက်တော်
ငွေရောင်လဲလဲ ပိုးသား ညာဝတ်အကျိုဝတ်ထားသော ကိုကိုကြိုက်
တဲ့ခါးပွင့်နေ သော အခန်းတွင်းက မီးရောင် မလင်းတလင်းကို
ကျော်ခိုင်းရှုံးနေတာ တွေ့ရသည်။ ခွန်းက အသံကို မတဲ့
အောင် ထိန်းကာ ...

“ခွန်းပါ ကိုကိုကြိုး...”

“ဘာကိုစွဲလဲ ...”

“မေမေကြိုး များနေလိုပါ”

“ကောင်းပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

ကိုကိုကြိုးက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး တဲ့ခါး
ကို ပြန်ဆွဲပို့တ်လိုက်သည်။ ခွန်းက ခြေလှမ်းသွက်သွက်ပြီး
အောက်ထပ်သို့ အမြန်ပြန်ဆင်းလာမိသည်။ ပျောကားရှင်းရောက်
တော့မှ တုန်ရင်နေသော ရင်ဘတ်လေးကို ပိုကာ သက်ပြင်းချုံ
သည်။

ခွန်း မေမေကြိုးအခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး သို့
မကြောခင်မှာပင် ကိုကိုကြိုးက တဲ့ခါးခေါက်ပြီး အခန်းထဲသို့
ဝင်လာပါသည်။ တရေးနှီးမှာတော်င် ကိုကိုကြိုးက ကပိုကရိုပ်စံ
ကို လူအမြင်ချင်ပုံများပါ။ ရှုပ်ဖူးလက်ရှည်လေးနှင့် သိပ်မသံ
တော့သည် ပိုးပုံဆိုလေးကို သပ်သပ်ရှုပ်ရှုပ် လေဝတ်လာသည်။

ကိုကိုကြိုးက မယ်မယ်ကိုး နှုံးကို စမ်းကြည့်ရင်း

“ဆရာဝန်ခေါ်မှုပြစ်မယ်၊ ကျေပ် ဆရာဝန်သို့ ဖုန်းသက်

၄ ပဲ • ၄ ၀၁ ၁၇၃၈ နှုန်း

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၄၇

မှတုန်း ခင်ဗျားက မယ်မယ် နှုံးကို ရှေအေးဝတ်လေး
တင်ထားပေးပါ။”

ခွန်းက ရေ့ပတ်ဝတ်တင်နှုံး ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ
သူက ဆရာဝန်သို့ ဖုန်းလှမ်းသက်နေသည်။ မကြောခင် အီမံရှုံး
မှာ ကားရုံးသံကြားရုပြီး ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်
က ဒီနားနီးနီးမှာပဲ နေပုံရပါသည်။

ဆရာဝန်က သေချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ လိုအပ်
တော်သံမှာ လုပ်ပေးခြုံပြီး မနိုးရိမ်နိုး နှစ်သိမ်ပေးကာ ပြန်သွား
သည်။

သူကတော့ စီးရိမ်ပုံပန်သော မျက်နှာဖြင့် မယ်မယ်
မျက်နှာကို ဝေးကြည့်ကျေနဲ့သည်။ အမေကို အလွန်ချုပ်သော
သားခိုတာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ့ကို မြင်ရှုံးနှင့်သိနိုင်ပါသည်။

နာရီကြည့်မိတော့ ညဲ့နှစ်နာရီပြစ်နေပြီး ခွန်းက
မူးကို မရဲတရဲ ပြောရသည်။

“ညျှေနက်လုပ်ပြီ ကိုကိုကြိုး...” မေမေကြိုး အခြေအနေ
က မစိုးရိမ်ရုပ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကြိုး ပြန်အပ်တော့လေ ...”

ခွန်း မအိပ်ဘဲ သေချာအောင်ကြည့်နေပေးပါမယ်”

“မယ်မယ်ကို ကျူးပါ ဒီညဲ့ဆောင်အိပ်မယ်”

သူ ဒီလိုပြောတော့ ခွန်း ရှေ့သက်မပြောရတော့ဘဲ
အောင်နေပြီးမှ ...”

၄ ပဲ • ၄ ၀၁ ၁၇၃၈ နှုန်း

၁၄၈ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

“ဒါ ... ဒါဆို ခွန်း မစောင့်ရတော့ဘူးလား”

“သဘောပဲ ...”

သူက သဘောဟုဆိုပေမယ့် ခွန်းကတော့ တာဝန် မဲ့စွာ ထွက်မသွားလိုက်ချင်။ သူနဲ့အတူ တစ်ခန်းထဲမှာရှိနေရမှာ ကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်ကာ ရှိန်းလန်းနေမြို့သည်။

နှောက်ဆုံးတော့ ခွန်း စောင့်နေပေးလိုက်တော့မည် ဟူ ဆုံးဖြတ်ကာ မေမျှကြီး ခြေရင်းက ထိုင်ခုမှာ ခပ်မတ်မတဲး ထိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာမို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေလိုက်ရပါသည်။

ညသည် တရွှေ့နှေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ မှိုလျော်၍ ထိုင်ကာ ခွန်းလိုပဲ စာဖတ်နေသော သူ လည်း စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်တင်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

တိတ်ဆိုတ်နေသော အခန်းထဲမှာ ခွန်းတစ်ယောက်သာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးက အသက်မှန်မှန်နှုန်း အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါမို့ ခွန်း နေရထိရ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာသည်။ ခွန်းစိတ်သည် လွှာတ်လပ်၍ ကြည်လင်လာကာ ရဲရဲမကြည့်ပဲ့သော ကိုကိုကြီး၏ မျက်နှာကို အေးကြည့်နေလိုက်မြို့သည်။ အိပ်ပျော်နေတောာင်မှ ကွဲဝင်ဆန်နေသလိုပင် ...။ နှုတ်ခမ်းအမှု အထားကာလည်း အိပ်ပျော်နေပေမယ့် စည်းလွှတ်ဝါးလွှတ် ပွင့်ပဲ

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၄၉

မနော ပီပိုးရို နော်တ်လျှက်ရှိသည်။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ဆန်းသော ခြေထောက်နှစ်ပက်က သေသပစွာ ပူးလျက် ခြေဖျားနှစ်ပက်ကို လိမ့်ထားသည်။ ပုဆိုးစက ခြေကျင်းဝတ်နားထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အုပ်ဆိုင်းထားသည်။ လက်နှစ်ပက်ကိုတော့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကျော်ကျော်ပိုက်ထားသည်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံကို ပြင်လိုက်ရင်တောင် ဒါဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့ သူတစ်ဦး ဆိတာကို သိသာစေလည်း ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုးပင်။

ဒီလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ လူ၏၌သိကွာရှိပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ ယောကျားမျိုးကို ခွန်းက မှန်းရပါမလား အမေရယ် ...။ ခွန်း သိပ်ချစ်သွားမိရင်တောင်မှ မယူရက် မယူရတဲ့ ယောကျားမျိုးပါ ...။

ခွန်းကသက်ပြင်းကလေးချရင်း သူ့ထဲက အကြည့် ရွှေ့မြို့သည်။

ထိုနောက် မေမျှကြီး ခုတင်ခြေရင်းက ဖောင်ပါးကလေးကို ယူကာ သူ့ကို ညျင်သာစွာ ခြုံလွမ်းပေးလိုက်မိလေ သည်။

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ဘျာ

“အမလေးတယ် ... မောလိုက်တာ၊ အမေမာ့ ညည်းနဲ့ တွေ့မြှု ချောင်းနေတာကြောပြီ၊ မဝင်းရိုက ကန်လန်ကန် လန်နဲ့ဆိုတော့ တစ်ခါမှုကို အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောမြှု အခွင့်မကြောတာ၊ ညည်းကလည်း အစန်းချည်း အောင်းနေတော့တာပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး အပြင်ထွက် အယောင်ပြတာမဟုတ်ဘူး”

ခွန်းက စီးရိမ်တကြီး အမောတကောပြစ်နေရာ သည် အမောက်ကြည်တာ ဝမ်းနည်းလာမိပါသည်။

“မေမဲကြီးကို ဂရိစိုက်ပေးနေရလိုပါ အမေရယ်၊ ခွန်း လည်း ကိုယ်အမေနဲ့ ကိုယ် ငွေးငွေးထွေးထွေး စကား ပြောခွင့် ရချင်ပါတယ်၊ ခွန်းတို့သားအမိမာန်း အသိခဲ့လိုက် ချင်ပြီ အမေရဲ့ ... ဒီလိုပုစ်နေရတာကို ခွန်း အရမ်း ဝမ်းနည်းတယ်”

“ညည်းကလည်း ဒီလောက်လဲးတောင် စိတ်ခိုင်ခိုင် မထားနိုင်ဘူးလား၊ အသိခဲ့လိုက်တော့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး အေး ဒီကားချည်း ခဏခဏမပြောစစ်းပါနဲ့၊ ကဲ ... ပြောပါဉိုး ဘာထူးလဲ”

“ဘာကိုလဲ အမေရဲ့ ...”

“ဘာထူးလဲလို့ ...”

“ဘာထူးစရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ ...”

အန်း (၁၅)
နှ နှ နှ

“ဟဲ ... သမီး”

“အမေ ...”

“ရှိ ...”

ခွန်းတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျောက်လာခဲ့စဉ်မှာ အမေက တဲ့ခါးထောင့် အကျယ်ကလေးက နဲ့ ခွန်းလက်ကို ပြန်းခဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာမျိုး ခွန်းက လန်သွား ပိုပါသည်။ အမေက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိးတစ်ချောင်း ကန်လန်ဖြတ်တင်တာ စိတ်တိတ်နေမြှု အချက်ပြပြီ၊ ခွန်းက ထမင်းစားခန်းနောက်က စတိခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အမေက ခွန်းကို စတိခန်းထဲသို့ တွေ့ခွန်းထည့်ပို့ပြီးမှ သူတို့လိုက်ဝင်လာကာ တဲ့ခါးကို ဆွဲပိုတ်လိုက်ရင်း ရင်ဗော် ကိုဖိုကာ ...

၁၅၂ ♠ ပုည်

“ကိုကိုကြီးနဲ့ ညည်းအမြေအနေ ဘာတူးလဲမေးတာအား
နားဝေးလိုက်တာ လွန်ပါရော ...”

“အာ ... ခုက္ခတ်ပါပဲ အမေရာ၊ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ကူးမယ်၌
ခွန်း အခါခါပြောထားပြီးသားပဲ”

“အိအေး ... ဟိုစကားပဲ မကြားဖူးဘူးလား၊ စိတ်ကူးတွေ
တကယ်ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုလား၊ နယ်က အမေတို့
အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အဲဒီသားကို သေ
သေချာချာ ကပ်ထားတာလေ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆိုင်
ပိစိလေးကနေ ဆိုင်အကြီးကြီး ဖြစ်သွားပါရောလား”

“လိုရာဆဲမပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ခုကိစ္စက သမီး၊
ရှုက်သီက္ခာနဲ့လည်း ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမို့လိုပါ၊ ကိုယ်ဘဝနဲ့
မတန်တရားကို မှန်းသမက်မော ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး
မျိုး ခွန်း ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ အမောကိုလည်း
မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ရူးသွပ်မနေစေချင်ဘူး၊ သမီးကို
တန်ဖိုးထားစေချင်တယ်”

“ညည်းကို တန်ဖိုးထားလို့ အကြီးကြီး မှန်းတာပေါ့အေး”
“တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်
ဘူး အမော ခွန်းကို ဣမြန်သီက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် တန်ဖိုးထားရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို လာ
လာမမေးပါနဲ့တော့ ...”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၅၃

“ကြီးကျယ်ပါအေး ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း တစ်ခွန်းပဲ
မေးမယ်၊ ညည်း ကိုကိုကြီးကို ကြိုက်လား”

အမေက ခွန်းမျက်နှာကို စေ့စွဲကြည့်ပြီး မေးလိုက်
ကာမို့ ခွန်းက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မဖြစ်နော် ... မှန်မှန်ဖြေ ...”

အမေက တရားခံစွစ် စစ်ဆေးသည်။ ခွန်းက သက်
ပြင်းချကာ ခေါင်းရမဲ့ရင်းရင်း ...

“မကြိုက်ပါဘူး အမေရယ် ...”

“ငါမယ့်ဘူး ... ငါကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ပြော
စမ်း”

ခွန်း အမောကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မကြိုက်ဘူး ...”

“ညာတာမဟုတ်လား”

“မညာပါဘူး ...”

“ဒါဆို ကျိုန်မယ်၊ ညည်း ညာပြောရင် အမောကို ကား
တိုက်ပြီးသေး ...”

“ဟာ ... အမေရယ်၊ ဒဲ ဒဲ ... မကျိုန်ပါနဲ့ တောင်းပန်
ပါတယ်”

“ညည်းညာရင်တော့ အမောကို ကားတိုက်ပြီးသေမှာပဲ”

ခွန်းသည် ကျိုန်တွယ်နေသော အမောကိုကြည့်ကာ
စိတ်ဆင်းရဲလာရတာမျိုး ...

၁၅၄ ♠ ပုလျောင်

“က ... က ... မညာတော်ပါဘူး အမေရယ်၊ ကိုကိုး
ကို ခွန်း သတေသနပါတယ်၊ သူ့ပုစ်က အရှင်းကြည့်
ကောင်းလို သတေသနပိုပါတယ်၊ သတေသနပိုရဲသက်
သက်ကလွှာရင် ခွန်း တွေားသာကိုမှ ရှုံးဆက်ပို မရည့်
ရွယ်ပါဘူး၊ ရည်လည်း မရည်ချွော်ပိုပါဘူး၊ သူ့လိုလုက်
အောင်လိုတောင် မကြည့်ပိုပါဘူး အမေရယ်”

“လူလူချင်းပဲအော် မော်မကြည့်ပိုစရာ ဘာရှိလ ...”

“လူလူချင်း မော်မကြည့်ပိုအောင် ကွာခြားတဲ့ ဘဝမျိုး
တွေမှ အများကြီးပါ အမေရယ်၊ အမေတောင် ကိုကိုး
တို့ သားအမိကို မော်ကြည့်ပိုလိုလား ...”

“ငါသမက်ဖြစ်လာရင်တော့ အပေါ်းကတောင် ကြည့်
လို့ရမှသားအေး ...”

“အမေကတော့ ပြောလေဆိုးလေပဲ ...”

“ညည်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက တော်တော်လေး
နှီးစပ်နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်အော်၊ ညာမနေစပ်းပါ့
တော့ ...”

“အမေက ဘာကိုသိတယဲ ...”

“မန်ကဲအစောကြီးက မေမေကြီး အခန်းရှုံးက အမေ
ဖြတ်လျောက်လာတော့ အခန်းထဲက ကိုကိုကြီး ထွက်
သွားတာ မြင်လိုက်တယ်လော်၊ အဲဒီတွန်းက ညည်းလည်း
အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ မကျေတ်လား၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်

၄ ည ၁၅၀၁ ၁၄၁၄

ကောင်းကောင်းကောင်းက ဆင်သက်ဘူး ♠ ၁၅၅

တစ်ညုပုံး အတူတူရှိခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒီလောက် နီးစပ်
နေတာများအေး ...”

ခွန်းက အမေစကားမကြောင့် ကြောက်သီးပင်ထသွား
ရကာ အမေရှေ့မှာ လက်အပ်လေးချို့ရင်း ...”

“အမေကို ရှိခိုးတော်းပန်ပါတယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ
ကို လက်လွှာတ်စပ်ယ် မပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ခွန်းရှား
လိုပါ၊ ညာက မေမေကြီး များလို သူရေး ခွန်းပါ စောင့်
ပေးနေရတာပါ”

“ညည်းလို နှစ်ချောဆျောလေးနဲ့လို သူ အတူလာစောင့်
တာပါအေး ...” အရင် နှစ်တွန်းက မစောင့်ပါဘူး”

“အရင်တွန်းက မေမေကြီး မဖျေားလိုနေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ် ...”

“က ... တော်ပါတော့ အမေရယ်နော်၊ ခွန်း ပိုက်ဆာ
လျှော့၊ အမေ ခွန်းကို ထမင်းချုံကျွေးမှုနော်၊ တော်ကြာ
မဝင်းရှိ ဝင်လာရင် ခွန်းတို့ ဒီလိုမှာရှိနေတာ သိသွားဦး
မယ်၊ သွားရအောင်နော် ...”

“မမချို့ရေး မမချို့ကြီးရေး ...”

“ဟော ... မဝင်းရှိ ခေါ်သွားတယ်၊ သွား ... သွား
အမေအရင်ထွက်နှင့် ...”

အမေက မဝင်းရှိ ပိုပိုမိုမှာထော့ ကြောက်သေးတာ
အခန်းထဲကနေ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားသည်။ ခွန်းလည်း

၄ ည ၁၅၀၁ ၁၄၁၄

၁၅၆ ♠ ပုညာ၏

အနိုင်အခြားကြည့်ပြုခြင်းမှာ မျှတော်မှ လိုက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းက ထမင်းစားပဲမှာ မှင်သေမျာ ဝင်ထိုင်တော်
အမေက ခွန်းစားပို့ ခွေးခပ်ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

မဝင်းရှိက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ...

“**କୁନ୍ତୀ... ହରାମ ଦୟାର୍ଦ୍ଦିଃତାଲାଃ**”

“ဟုတ်ကဲ အစ်မ ... စားပါဉား”

“ঠঠ ঠঠ”

မဝင်းရှိက စားပွဲလောက ဟင်းပွဲတွေကို ငြှက်ည့်

၅၄။

“မမချို့ကြီးကလေ ဆရာမကိုဆို သိပ်စေတနာပိတာ
ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမ စားပို့ဆိုရင် ဟင်းအနှစ်များများ၊
အသားဖတ်ကြီးကြီးမှ ရွှေးချုပ်ပေးတာ၊ ထမင်းစားချို့
ဆရာမ ရောက်မလာရင် သူ့မှာ တမျှော်မျှော်နဲ့၊ မမချို့နဲ့
ဆရာမနဲ့က ရောက်ရှိပုံပုံတယ်၊ နှီးမှီးဆို မမချို့တို့က သူ
မှန်ဖိုးရမယ့်အလုပ်ကလွှဲရင် ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ဒီလောက်
စေတနာပို့ပဲ့တာ မဟုတ်ဘူး!”

“ဟဲ ... မဝင်းရှိ၊ ဆရာမနားလာပြီး စကားများမနေစိုး
ပါနဲ့အေား ဆရာမ ထမင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စားပါစေ၊ ညည်း
လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်စမ်းပါ”

କୋଣିକଣିଯଙ୍କିଙ୍କ ବନ୍ଦିବାନ୍ଦିବୁ

“ဟွန်း ... မမချိတ္တာကတော့ လုကိမြင်ရင် ဟောက်ဖိုပါ၊
သွားပါမယ် ... သွားပါမယ်”

မဝင်းရှိ ထွက်သွားတော့မှ အမေက ဟင်းတွေကို
ခွဲးအပြည့်အမောက် ပံ့ကုန် ပံ့ကုန် ခွန်း ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်
သေးလိုက်တာမှို ခွန်းရှိ ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေ မောက်လျှော့သွား
ပါလေသည်။

နှစ်ဦးသားဟာ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ကိုယ့်နာမည်
ကိုယ်ပြောရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရှုသာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်
ရှုံးကျက်သူများဖြစ်၍ တည်ဖြေစွာပင် စတင်တွေ့ဆုဖြစ်ကြ
သည်။

မြတ်လေးနိုင်က အများဆွဲလိန်သော ဆံပင်တွေကို
မူးအပြောင်သိမ်း၍ ပဲပြင့်မြင့်လေး စည်းထားသည်။ ဆုံး
ချုပ်ကလေးပါသော နှုံးလှယ်နှင့် မျက်နှားကျွေးကွေးက လိုက်ပက်
ညံ့ကာ လွှာပမော ရုပ်ရှည်ကို ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း ထိအလှက^၁
ဗုံကို စိတ်မလျှပ်ရှုံးစေနိုင်ပါ။

ပိုးသားအနက်ရောင် လည်ထောင် ရှင်ပုံးလက်
ပြတ် အကြီးအောက်က လက်မောင်းများက ပြည့်တင်းသွယ်စင်း
ရှုက်၊ လည်တိုင်မှာ ဖြူနှစ်သော ပုလဲပုတီး အတိုလေးတစ်ကိုး
ကို ဆင်မြန်းထားပုံက အကော်ကြည့်လိုကောင်းပြီး မဟားဆန်
သည်ဟတော့ မင်းထင်ဗိုးက မှတ်ချက်ချမှတ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ
မယ်မယ်က မြတ်လေးခိုင်ကို ဘုံးအတွက် ရွှေးချယ်ပေးခဲ့တာ
ဟုး။ လျှော့သက်သက်ကြောင်တော့ ရွှေးချယ်ပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။
မယ်မယ် နှစ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေလည်း ရှိမော်းမှာပေါ့။
ဘာပဲပြောရပြာ့၊ မယ်မယ် နှစ်သက်တဲ့အတွက် သူ ချစ်မက်နို့
ကြုံးတားရတော့မှာပင်။

မင်းထင်ဗိုးက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းခိုင် ဝင်ထိုင်

အခန်း (၁၆)

၂ ၂ ၂

“မြတ်လေးခိုင်ပါ ...”

“မင်းထင်ဗိုးပါ ...”

မင်းထင်ဗိုးနှင့် မြတ်လေးခိုင်တို့ စတင်တွေ့ဆုံး
သော နေရာက Sedona Hotel ရဲ့ သီးသန့်စားဆောက်ခန်းထဲ
တွင် ဖြစ်သည်။

မြတ်လေးခိုင်က ချိန်းဆိုထားရာနေရာသို့ အမျိုး
သမီး ဆော်ဒိုက် တစ်ဦးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့တာဖြစ်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးက မြတ်လေးခိုင်ကို အခန်းတွင်းသို့ ပို့လေးကြား
နှင့် အခန်းပြင်သို့ ပြန့်ဖွေက်ခွားသည်။ အပြင်ဘက်က အော့
နေပုံရပါသည်။

မင်းထင်ဗိုးကတော့ ဖိုးကျော်ကို ကားထဲမှာထားခဲ့
ပြီး ချိန်းဆိုရာနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့တာပင် ...”

၄ ည ၁၄၁၁၁၇ ၂၇ ၃၀ ၁၄

၄ ည ၁၄၁၁၁၇ ၂၇ ၃၀ ၁၄

၁၆၀ ♠ ပုလောင်

လိုက်ရင်း ဘာစကား စပြောရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားဆုံးမက စကားစလာခဲ့သည်။

“ကိုမင်းထင်မိုး ကျွန်မနဲ့ ခရဲ့တွေ့ဆုံးရတဲ့အတွက် စိတ်အနောင့်အယုက်များ ဖြစ်နေလား ...”

“မဖြစ်ပါဘူး မ ... မြတ် ...”

“မြတ်လေးလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ကိုမင်းထင်မိုး ...”

“ကောင်းပါပြီ မြတ်လေး၊ ကျွန်တော် မြတ်လေးကြောင့် စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကြောင့် မြတ်လေးမှာ စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးရင်၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြုပါတယ်”

သူမက သူ.ကို ပပ်ရဲ့ကြည်ကာ ပပ်ပြီးပြီး ဖြေလိုက်သည်။

ထိုမောက် နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆက်ဖြစ်က တော့ဘဲ စားသောက်စရာတွေ့ မှာကြသည်။

ပြီးမှ ... သူမကပဲ စတင်လျက် ...

“ကျွန်မတိနှစ်ယောက် ခုလိုတွေ့ဖြစ်တဲ့ ရည်ရွယ်ရှုက်ကို ကိုမင်းထင်မိုး သိပြီးသားလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိထားပါတယ်”

“ကိုမင်းထင်မိုးက အမေ့စကားဆို ဘာမဆိုနာခဲ့တဲ့ သား

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၁၆၁

လိုမွှာမျိုးလား”

“နာခံနို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့သူလို့ သတ်မှတ်ရမယ် ထင်ပါတယ်၊ မြတ်လေးကရော မိဘစီမံရာ နာခံတတ်တဲ့ သမီးမျိုးလား”

“မြတ်လေးဆန္ဒနဲ့ မဆန့်ကျင်ရင်တော့ နာခံတတ်ပါတယ်”

သူမက ပြောပြီးတာနှင့် ပဟန္တာဆန်သော အပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူမက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ သူကတော့ သူမကို စိတ်ဝင်စားမိသောင် ကြိုးစားရှိုးမည်ဟု ထင်ပါသည်။ မယ်မယ်ပဲ့၊ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ့ ...”

ခဏနေတော့ စားသောက်စရာတွေ့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ စားသောက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စ၊ အွေရာလေးပါး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားမျိုးတွေပဲ ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။

သူမ သူ.ကို ပြောဆိုသက်ဆုံးပဲက တရင်းတနီးရှိသောက်လည်း လူမြှောင်းရသည်။ သူမ၏ အပြုံးမှုတိုင်းက တစ်ခု့လေး အဆင်မြင့်ကာ ရွှေဘုံးစွဲ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေသည်။

အဲဒီဇား ညနေက သူမနှင့်တွေ့ဆုံး ညာစားပြီး ဖြန့်လာရင်း သူ.စိတ်ကိုသူ ဖြန့်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။

၁၆၂ ♠ ပုဂ္ဂန်

သူ ပျော်သလား ...
 စိတ်လူပ်ရှားသလား ...
 သာယာ ယစ်မှုးမိသလား ...
 စိတ်ဝင်းစားမြို့ပြီးလား ...
 လက်ထပ်စိုး ရွှေးချယ်ချင်သလား ...
 ဘာဆို ဘာမှ မရောရာ မသေကွဲဘဲ သူ စိတ်ကျ
 ထွေဗြားနောက်ကျို မွန်းကြပ်နေတာကိုသာ သတိထားမိလိုက်
 သည်။

သူအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ
 သွားနောက်တည်ရမှန်း မသိသေးတဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

◆ ◆ ◆

အမှန်း (၁၇)

၁၁၁

ထိန္ဒက အေမျက်း ရှာခိုင်းသည့် စာအုပ်တွေရှာဖို့
 စာအုပ်စင်ရှိရာ အဖော်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့မိသော ခွန်းသည်
 လျကားတစ်ဝင်က်သို့ အရောက်မှာပင် စန္ဒရားသံသံလေးကို
 ဝင်ကြားလိုက်ရပါသည်။

ခွန်းသည် လျကားတစ်ဝင်က်မှာ ခဏရပ် နား
 ထောင်နေလိုက်မိသည်။ စန္ဒရားသံက နားထောင်ကောင်းသော်
 လည်း ဥပုဒ်သာနှုံးသုည်အသမျှိုးတော့ မဟုတ် ... ။ ခပ်မြန်မြန်
 ပြင်းပြင်းပြု တီးခတ်နေပုံးပုံးပင် ... ။ ခွန်းက ဂိုတာအကြောင်း
 သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ခံစားလွယ်သူမျှ ထိုစန္ဒရားသံကြောင့်
 ရင်ထဲမှာ လိုက်တက်လာကာ ဝမ်းနည်းပူဆွေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို
 စားလာရာသည်။

ခွန်းက အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရမလား။

၄၂ * ၅၀၁ ၇၄၃ စိုးက်

၄၂ * ၅၀၁ ၇၄၃ စိုးက်

၁၆၄ ♠ ပုည်။

ဆက်တက်သွားရမလားဟု ခကာရပ်စဉ်းစားပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ ခြေလှမ်းဖွံ့ဖြို့ပြင် ဆက်တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရားသံက ခွန်းကို ဆွဲဆောင်လေသလားပင် ...။

လျေကားထိပ်ကိုရောက်တော့ ခန်းမကျယ်ကြီး၊ ပို့ဘက်အဆုံးမှာ ခွန်းကို ကျောစိုင်း၍ စန္ဒရားတီးနေသာ သူ့ကို တွေ့ရသည်။

စာအုပ်စင်က လျေကားထိပ်နှင့် နီးတာမို့ ခွန်းက စာအုပ်စင်သီးလျောက်သွားပြီး မေမေကြီးရှာခိုင်းသည် စာအုပ် တွေ့ကို ပပ်မြန်မြန် ရှာဖွေလိုက်သည်။

စန္ဒရားသံက ထွက်ပေါ်နေခဲ့ပင် ...။

ခွန်းက စာအုပ်လေးအုပ် ရှာထွေ့သည်နှင့် စာအုပ် တွေ့ကို ရင်မှာအပို့ပိုက်ကာ စာအုပ်စင်အကွယ်မှာရပ်လျက် သူ့ကို ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခွန်း အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းမသွားချင်တေးပါ။

ကိုတသံက ခွန်းကို ညီးထားတာမို့ စာအုပ်စင် အကွယ်လေးမှာ တိတ်တိတ် နီး၍ နားထောင်ချင်တေးသေးသည်။

သူ့ကိုဆို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရဲရဲမကြည့်ရခဲ့သော ခွန်းသည် ခုတော့ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း စန္ဒရားသံကို နားထောင်နေခဲ့မိပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ စန္ဒရားသံက ရပ်တန်းသွားသဖြင့် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ပြိုမ်းသက်တိတ်ဆိုတိသွားခဲ့သည်။ ထိုအချို့

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ့ ♠ ၁၆၅

တွင် ကဲဆိုးစွာပြင် ခွန်းရင်မှာ အပ်၍ဖက်ပိုက်ထားသော စာအုပ် အထပ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်က လျော့ခဲ့ ဆင်းသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခဲ့ ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

ခွန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခဲ့ဖြစ်သွားကာ စာအုပ် ကလေးကို အမြင်နှင့်ကောက်ပြီး စာအုပ်စင်ထောင့်အကွယ်လေးမှ ပုန်းကွယ်ရင်း ပြိုမ်းသက်နေလိုက်မိသည်။

ထိုင်ခဲ့ရွှေသံသဲ့ ကြားရသည်။

သူ ခွန်းရှိရာသာက်ကို လျောက်လာနေပြီလား ...။

ခွန်းသည် အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရရှိ ဘဲ ချောင်အကွယ်လေးမှာ ကပ်နေသည်။

သူ စန္ဒရားတီးတာကို ခွန်း နီးနားထောင်နေမှုန်း သီးရင် 'ရာရာစစ်'ဟုပဲ ပြောလောလေမလား ...။ ကိုယ့် အဆင့်နှင့်ကိုယ် မနေ့တတ်ဘူးဟု ပြောလေမလား ... ဟု နီးထိတ် မေရချိန်တွင် ...

မင်းထင်နိုးကတော့ စာအုပ်စင်တေးမှာ ကျင့် သော စာအုပ်ကလေးကို င့်ကောက်လိုက်ရင်း စာအုပ်စင်အကွယ် မှာ လူရှိနေလိမည်ဟု သိလိုက်ပါသည်။ သူ ခုနှင့် စာအုပ်စင် တေးက ပြုတ်လာခဲ့တန်းက အနားမှာ ဘာစာအုပ်မှ ကျမေနေ တာမို့ပင် ...။ စာအုပ်စင်ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်မှို့ လူတစ် ယောက်ယောက်ကသာ ဆွဲမထုတ်လျှင် စာအုပ် ပြုတ်ကျရှိစေရာ အကြောင်းလည်းမရှိပါ။

၁၆၆ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

“စာအပ်စင်မောက်မှာ လူရှိရင် ထွက်လာခဲ့ပါ”

သူ့အသကြောင့် ခွန်းက ဆတ်ခန့် တုန်သွားကာ မျက်လုံးထွေကို တာအားမြှုတ်ပစ်လိုက်မြိမ်သည်။ သူက ထပ်မံ့။

“အဲဒီနောက်မှာ လူရှိတာ၊ ကျူပ်သိပါတယ်၊ ဒီအမိန့် တစ်ယောက်ယောက် မဟုတ်လား၊ ကျူပ်ကို မပြောက်ပါနဲ့၊ ထွက်ခဲ့ပါ...”

ဟုပြောလိုက်တာမှို့ ခွန်းက အောင်ငွေလျက် စာအပ်စင်အကျယ်မှု ထွက်လာသည်။

“ငါသိ... ခင်ဗျားကို...”

မင်းထင်ဗိုးက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်၍ ရော်လိုက်ပါသည်။

“အပေါ်ထင်ဗိုး ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ခွန်းက သူ့ကို ခေါင်းစွာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“စာအပ် လာရှာတာပါ”

“ကိစ္စက ဒီတစ်ခုပဲလား”

“ကိစ္စကတော့ ဒီတစ်ခုပဲပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စွဲရားတီးသွားတာနဲ့ ရပ်နားထောင်နေမြိမ်ပါတယ်”

ခွန်းကိုကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းထွေက အနုံးလျော်ပြောင်းလာသည်ဟု ထင်မြိမ်သည်။

“နားထောင်လို့ သာယာသလား...”

ကောင်ကောင်ထက်က ဆင်းသာက်သူ့ ♠ ၁၆၇

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် ခွန်းရှစ်တရာ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘဲ ဤမြိမ်သွားပြီးမှ အရွှေစွဲ့ကာ...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သိပ်မသာယာပါဘူး...”

“ဒါသို့ ဘယ်လိုခဲ့စားရသလဲ...”

“ဝစ်နှည်းတဲ့ ခံစားမူမျိုး ခံစားရပါတယ်”

“ကျူပ်... အခုံ ဘယ်လိုခဲ့စားချက်နဲ့ စွဲရားတီးနေတာ လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ”

“စိတ်ရွှေပြေားမွန်းကြပ်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူက ခွန်းကိုကြည့်နေရင်းက အောင်းတဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ရင်း...

“ကျူပ်ကို ဘယ်လိုလူလို ခင်ဗျားမြင်သလဲ ခွန်းချိသာ”

“မွန်းနေတဲ့ လူလို့ မြင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး...”

“ဘယ်လို...”

“အများက ရှိသေးလေးစား စံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် အမြှေနေရတဲ့အတွက် အသက်ရှုမဝဝဘဲ ခွန်းနေတယ်လို့ မြင်မြိမ်ပါတယ်”

ကိုကိုကြီးက ခွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဤမြိမ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ ... ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား... ကျူပ် စိတ်ရွှေဖြစ်လိုက်တယ် ခွန်းချိသာ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ကို ပြောရတယ်”

၁၆၈ ♠ ပူည်

သူတစ်ပါးစိတ်ကို ဖတ်တာတ်တယ်၊ ကျူပ်ပတ်ဝန်းကျင့်မှ
က ကျူပ်ကို ဒီလို ထေနနဲ့တဲ့သူမျိုး မရှိဘူး ... । ခင်ဗျာ
ကျူပ်ကို မိတ်ဆွေလို့ သတ်မှတ်နိုင်မလား ... ”

ခွန်းက တွေ့သွားပြီးမှ ...

“မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ခုပဲ ကိုကိုကြီး ပြောနှုံးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိ
လာလိုပါ”

“ဘာများလဲ ... ”

“လူဆိတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ကိုယ် နေတတ်ရတယ်
တဲ့ ... । ခွန်းနဲ့ ကိုကိုကြီးက အဆင့်မတူတော့ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ပို့ အဆင်မပြေား ထင်ပါတယ်”

ကိုကိုကြီးက ပြီးတယ်ဆိုရဲ့လား တစ်ချက်ပြီးလို့
သည်။ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းက အဲဒီလို ပျော်လေး လူနှံကြီး
ပြီးလိုက်သော ယောက်ဘာတစ်ပေါ်ရဲ့၊ အပြီးဟာ
ဒီလောက် ကြည့်ကောင်းမှန်း ခုလို့ အနီးကပ် ကြည့်ခွင့်ရမှ
သိလိုက်ရပါသည်။

“ကျူပ်က အီမြဲထောင်ဘက်ရွှေးတဲ့နေရာမှာသာ အဆင့်
အတန်းကို ကြည့်တတ်ဘာပါ ခွန်းချိသာ၊ ရှိုးရှိုး မိတ်ဆွေ
အနေနဲ့ကတော့ အဆင့်မတူလည်း ကိုစွဲမရှိပါဘူး”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၆၉

“ဒါဆိုလည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပို့ သာယာတူပါ
တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... । ကဲ ... မိတ်ဆွေကြီး သွားတော့
မယ်မယ် လျှော်နေလောက်ပြီ၊ ကျူပ်လည်း အခန်းထဲ
သွားနားတော့မယ် ... ”

သူတွေက်သွားတော့မှ ခွန်းက ရင်ဘတ်လေးကိုဖြတ်
ကာ သက်မချုပ်ငါး လျှော်ကားတစ်လျှောက် ပြီးဆင်းလာခဲ့မိပါ
သည်။

ဒီဇွဲဟာ ခွန်းအတွက် ကွဲပဲဝင်တွင်မယ် ဇွဲတစ်နေ့
လို့ ဆိုရလေ့မလား ... ”

အောင်မက် မက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်လို့က်ရမလား။
ကိုကိုကြီးက ခွန်းချိသာရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့ ... ॥ ဘုရား
၅၅ ... မယုံနိုင်စရာ ... ॥

အဝန်(၁၀)

၁၁ ၁၁ ၁၁

“ခဲ့တဲ့... ကား ခက်ရပ်ပေးပါ”

ကားကို အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေသာ ကိုသန်းအနဲ့ က နောက်ခန်းမှ ကိုကိုကြီး၏ အသံကြောင့် ကားကို လမ်းအား သို့ ဆွဲချကာ ညျင်ညျင်သေသာပဲ ရှုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

မင်းထင်းမိုးကတော့ ကားမှန်ကိုမချာဘဲ မလမ်းမကမ်းက မြင်ကွင်းကို သေမြေချာချာ လုမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ဖွာတာတာ ပွာတာ ဆံပင်ပေါ်မှာ လျှောထိုးထိုးထိုးတဲ့ တစ်လျှေး ဆောင်းထားသော မိန့်းကလေးတစ်ယောက်။ ပေါင် လည်လောက် ဆောင်းဘီတို့ အနောက်ရောင်လေးအောက်မှာ ဖြုတ်းလှပသော ပါဝါင်တဲ့ထွေ အထင်းသား ပေါ်လျှောလျက်... အပေါ်ပိုင်းက အကြံပါးပါးလွင့်လွင့်လေး ဝတ်ထားကာ ဖောက်

ဖိန်ဖြင့်မြင့် စီးထားသော တို့မိန့်းကလေးက ခပ်ရောရော ခံးယ်ငယ် ယောက်ရားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောင်းကိုဖက်ပိုက် သူက ကော်ပီဆိုင်လေး တစ်ခုပါ ခပ်မြှုံးမြှုံးလေး လျှောက်ဝင် သူးပုံကို သူ အသေးအချာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တို့မိန့်းကလေးဟာ မြတ်လေးခါင်နဲ့ တူလွှန်းအနဲ့ ပင်... သို့သော် ဖူတ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေး တစ်ကွက်သည်သာ မြတ်လေးနိုင်နှင့် တူပြီး အမှုအရာနှင့် ဝတ်အောင်ယင်ပုံက လုံးဝက္ခာပြားပါသည်။

မြတ်လေးခါင်က လုံချည်နှင့် ဖြန့်မာအကျိုးများကို သာ ယဉ်ကျေးမာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီး အဆင့်အတန်းရှိရှိ ရည်ရွယ် ဖွံ့ဖြိုးသွားလာလျှပ်ရှားတတ်သူ့ပင်... မြေလျမ်း လုမ်းတာဘာ အေး သိမ်မွေ့လှသူ့၊ အပြောအဆိုကလည်း ယဉ်ကျေးမှုသူမှို့ မြတ်လေးခါင်နဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ သူ လက်ခံနိုင်သည် အဆင့်အတန်းမျှေးပင်။ မိသားစု မျှေးရှိုးကအစ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုရာ ပရီသား မြတ်လေးနိုင်ကို သူ လက်ခံပါမည်ဟုပင် မယ်မယ် ကို ပြောပြီးခဲ့ပြီ။ မြတ်လေးခါင်ကလည်း သူ့ကို လက်ခံနိုင် ကြောင်း မယ်မယ်မှတ်ဆင့် သူသိခဲ့ရပြီးပြီ။

ခုခွဲ့... မြတ်လေးခါင်နှင့် သူဟာ ချစ်သူရည်းအား ရှုံးလို့ ပါပါပြင်ပြင်မဟုတ်လမယ့် မကြာခဏတွေ ဆုံးရွှေ့နေလယ် ကြပ်စေး ညာနေစာဖြစ်စေ အတူစား ဖြစ်ကြသည်အထိ ရင်းရှိုး ဝင်ပင်နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

၁၇၂ ♠ ပုညောင်

သူ.နှလုံးသာ:ကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ... ။
နှလုံးသာ:ကတော့ အချိန်တန်တဲ့အခါ ပူဇ္ဈားရန်
လူပ်လားမှာပေါ့ ... ။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ နှလုံးသာ:
ကိုစွာကို သူမှတ်စွာ:သာ:ချင်သေးပါ။ အရေးကြီးတာက မယ်မယ်
လက်ခဲဖို့၊ သူနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း ညီမျှဖို့ ... ။

မယ်မယ်က မြတ်လေးနိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်မလေးခင်မှ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူကြိုခဲ့ခဲ့ရသေးသည်။ ထိမိန်း
ကလေးဟာ နဲ့သုတေသနမြဲသော ဆရာဝန်မကလေးပင် ... ။
သူ.မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေတာကို သွားမေးရင်း
တွေ.ခဲ့ရသည် ထိုဆရာဝန်မကလေးကို သူ့ သဘောကျသလို
တော့ ဖြစ်ဖိုသား၊ ထိုဆရာဝန်မကလေးကလည်း သူ.ကို လိုလေး
လိုက်လဲစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ထိုကြောင့်ပင် သူ.ဘက်က
ပထမခြေလုမ်းအဖြစ် ပိုးကျော်ကို ထိုဆရာဝန်မလေး အခြေအမျှ
ကို စုစုမြတ်စွာ လွှတ်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်မလေးအိမ်ကိုစုစုမြတ်စွာ သိရှိလာသော ပိုးကျော်
က ...

“အမိအခြေအနေကတော့ နည်းနည်း နို့ပါးတယ် ဆရာ
အထူးသဖြင့် သူ.အမေက အားရင် ဖဲ့လည်ရိုက်ပြီး နှစ်လုံး
နှုံးတိုင်းကိုင်နေတဲ့ သူမျိုးတဲ့ ...”

ပိုးကျော် ပြောပြတဲ့ အဲဒီတစ်ချက်ကြောင့်ပင် မင်း
ထင်နိုးက ကိုယ့်ခြေလုမ်းတွေကို ရပ်တန်ပစ်ခဲ့တော့တော့ပင် ... ။

၄ ပုံ ၁၆၀၇ နှင့် တို့၏

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၇၃

မယ်မယ် အထူးအလေးထားတဲ့ မျိုးရိုးရှုတ်ကို သူ ဖျက်မပစ်
ချင်။ ဒီလိုမိသားစုမျိုးနဲ့လည်း မပေါင်းစည်းချင်လို့ပင် ... ။

မြတ်လေးနိုင်ကတော့ မယ်မယ်လည်း စိတ်တိုင်း
ကျားကိုယ့်ဘက်ကလည်း ထောက်ပြီး ပြင်းစာရာ ဘာအချက်မှု
မြင်တာမူး သူ အသာတကြည် စောင်းညီတ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

သို့သော် ခု မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်
မေးယင်မူး စိတ်ထဲမှာ ဝင်ဝဝါ ဖြစ်မိရသည်။ မြတ်လေးနိုင်
မှ အမြှာညီအစွမ်း ရှိတယ်ရယ်လို့လည်း မကြားစပါး။ ပျက်နှုံး
ကလည်း မြတ်လေးနိုင်နှင့် တဲ့လွန်းမှုသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
နှင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာကျတော့ မယ်မယ်ရော သူပါ ဟင်ခဲ့
မျက်နှာလွှဲပစ်ချင်သည် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဘာမှားနေပါလိမ့် ...”

သူ.ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ထိုစုတွဲက ကော်ဖို့ငိုင်လေး
ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာကို မှန်အကြည်များ
ပြင့် ကာရုံထားသော ဆိုင်ဖြစ်၍ ရှေ့ဘက် မှန်နားကပ်ရက်
စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ထိုစုတွဲကို သူ စုထိမြင်နေရသေး
သည်။

သူက မြတ်လေးနိုင်သီ ပုံနှုန်းဆောကြည့်နို့ အကြော်
ကာ သူ.ဖုန်းကိုထဲတ်၍ မြတ်လေးနိုင်၏ နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်
သောအခါ စကားတွေ အားရပါးရပြာရင်း စောင်းမော့ ရယ်မော့

၄ ပုံ ၁၆၀၇ နှင့် တို့၏

၁၇၄ ♣ ပုညောင်

၆၈ သူမက ဖူတ်ခနဲ့ ြိုင်သွားပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်တာကို
သူ လုမ်းမြှင့်လိုက်ရလေသည်။

ဒါဟာ မြတ်လေးခိုင်ပါလားဟု တာအဲတယ့် သိ
လိုက်ရချိန်တွင် သူ အွေးပျက်မတတ် အဲ အြေတုန်လှပ်သွားခဲ့
သည်။

“ဟဲလို ... ကိုမင်းလား ...”

တစ်ပက်က မြတ်လေးခိုင်အသံကြား ဆောင့် သူက
စီတ်ကိုထိန်းကာ ...

“ဟဲတ်ပါတယ် မြတ်လေး ... । ကိုယ် အခု အလုပ်နည်း
နည်း အားလုံး အချိန်ရတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ရှုံး
တားမလို့ မြတ်လေးရော အားလား၊ အားရင် ကိုယ်လဲ
ဆောင်လိုက်ရမလား ...”

“ဟင်အင်း ... မြတ်လေး အခု ရုံးမှာ အလုပ်အရှင်းများ
နေတယ်၊ နောက်နောက်မှပဲ ... । ဆောရှိနော် ...”

“ရပါတယ် ... မြတ်လေး၊ ဒါပါနော်”

ဖုန်းကိုင်ထားသော သူ့လက်ထွေက ထို့သော်ကြေား
တဆက်ဆက် တုန်ကျေန့်ခဲ့သည်။

ဟော ... ကြည့်စမ်း ... သူမကတော့ ဖုန်းချို့တော့
နှင့် စကားဆက်ပြောရင်း ရှယ်အောင်ပြန်ပြီး ... । သူ့ကို လျေား
ပြောင်ရယ်လိုက်သလားဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

သူသာ ရှင်းသရေရှိ ထောက်ားတစ်ထောက်

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♣ ၁၇၅

မဟုတ်ခဲ့ဘားဆိုရင် ခုချော်ချင်း ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး စာရင်း
ရှင်းလိုက်မိမှာ သေချာသည်။ သူမကိုချစ်မနေသော်လည်း ခုလို
အရှားလုပ်ခံရခြင်း၊ လွှဲည့်စားခဲ့ခြင်းအတွက် နာကျင်းအောင်လောက်
လုပါသည်။

သူမရဲ့ စာတိအမှန်က ဘာလဲ ...
သူ သိချင်လျှပြီး။

လောလောဆယ်မှာ ဖိုးကျော်ကလည်း နယ်က
သူ့အဘိုး နာရေးကိုစွဲ သွားနေတာမျိုး အနားမှာ မရှိရှိ ... ။ ရှိခဲ့
ရှင်းလည်း မယ်မယ် သဘောတူ ကြည့်ဖြူထားတဲ့ မိန်းကလေး
အကြောင်းကို စုစုမဲ့ ရမှာ သိပ်တော့မကောင်းလွှာပါ။ ပြီးတော့
မြတ်လေးခိုင်က ဖိုးကျော်ကို သိသည်။ ဖိုးကျော်ကိုမြင်လျင်
ဘု စုစုမဲ့ စိုင်းမှုန်း မလွှာမသွေ့ သိမှာပင်။

မင်းထင်ဗိုးက ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်း
စာရင်း တစ်စုံတစ်ပေါက်ကို စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။

“ကိုသုန်းအုန်း ... ဆက်မောင်းလို့ ရပြီ”

သူက ကားရော့ခန်းက ကိုသုန်းအုန်းကို လုမ်းပြော
ပြီး မျက်လုံးမှုမြတ်ကာ ကားထိုင်ခဲ့နောက်မိုက် ပြောလျော့ခြို့လိုက်
သည်။ ထို့နောက် စိတ်တင်းကြပ်မှုကြောင့် တစ်စုံစုံ ကိုက်လာ
လာ နားထင်းစုံကို လောက်ညီး ထက်မဖြင့် ဖိတော်၍ ပြို့
သော်နောင့်လိုက်ပါသည်။

အမေကြီး နွေလယ်ဘက် တရေးမူးအပိုင်တုန်း

ရ ခွန်းက ခြိထဲဆင်းပြီး လမ်းလျောက်နေတုန်း ပြန်းဆို
တိုက်ကြီးက ခွန်းရှေ့မှာ ပေါ်လာကာ စကားစလာခဲ့တာပင်။

ကိုကိုကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ကိုကိုကြီး
မျက်နှာက သိပ်ပြီး မကြည့်လင်လှ ... ။

“ခွန်း ဘာကူညီရမလဲ၊ ပြောပါ ကိုကိုကြီး ...”

ကိုကိုကြီးက ခက်တုံးဆိုင်းနေပြီးမှ ...

“ခွန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း စုစုပ်းပေးနိုပါ”
ခွန်းက အံ့သွားမိကာ ...

“ဘယ်လို စုစုပ်းရမှာလဲဟင် ...”

“အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာ ယေးလိုက်မယ်၊ ကား
တစ်စီးလည်း ရားပေးလိုက်မယ်၊ ခွန်းချိသာက အဲဒီ
မိန်းကလေး နေတဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သွားပြီး အနီး
အနားက သျေးဆိုင်လေးတွေမှာ မေးမြန်းစပ်ကြည့် ...
ပြီးတော့ သူ အိမ်ကထွက်လာတာမြင်ရင် နောက်က
ကားနဲ့ နောက်ယောင်ခဲလိုက်ပြီး ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာ
လုပ်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြည့်ခဲ့ပြီး
ကျော်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြု ...”

ခွန်းက စိတ်ထဲ မအီမသာလေး ဖြစ်သွားမိကာ ...

“အက်ရှင်ကားတွေထဲကလို ထောက်လှမ်းပေးရမှာလဲ
မော့”

အန်း(၁၉)
၂၅ ၂၆ ၂၇

“ခွန်းချိသာ ... ကျော်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလဲ၊”
ကိုကိုကြီးထံမှ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့်
ခွန်းက မျက်လုံးလေးတွေ စိုင်းသွားကာ အားရပါးရ ပြီးပြုလိုက်
ရင်း ...

“ခွန်း ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမယ်လေး၊ မကူညီနိုင်လည်း
ကြိုးစားပြီး ကူညီပေးမယ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းဆိုတာ
အကုအညီတောင်းလာရင် မလွှာရှေ့ရင်ရဘူး မဟုတ်လား”
ခွန်းချိသာရဲ့ အပြောနှင့် အပြုံးကြောင့် မင်ထင်နဲ့
ရဲ့ တင်းကြပ်နေသော စိတ်တွေ နည်းနည်းပဲ့ပါးသွားသလိုပ်။

ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကို
ဆုလာဘ်တစ်ခု ရုံးလို့ ခုလို့ ကိုကိုကြီးရဲ့ အကုအညီတောင်း
ခံရတာကပင် ရုံးယူစရာလိုလို ဖြစ်နေရသည်။

၁၇၀ ♠ ပုည်

ဟု တီးတိုး ရော်မိသည်။ ဒီလို့ အကုအညီး
တောင်းလိမ့်မယ်မထင်လို့ အာမခံရခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

“လောလောဆယ်မှာ ဖိုးကျော်လည်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော်
ဖိုးကျော်ကို အော်မိန့်ကလေးက သိတော့ မောက်ကလိုက်
နိုင်းရင် ရိုပ်မိမှာပဲ၊ ခင်ဗျားကျေတော့ သူလည်း အလွယ်
တာဘူး ရိုပ်မိမယ်မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရှုပ်က ပုံပုံ
ရှုပ် ပ်ပိမ့်နိုင်ထဲကဗုပ္ပါတ်တော့ တော်ရှုလူက သုသယ
မဖြစ်ဘူးပေါ့...”

“သော်... ကိုယ်ရှုပ်မနိမ့်များ အသိအမှတ်ပြုလေးကဲ
အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုကြီးရယ်...”

“ဟိုလေး... အဲဒါမျိုးကို ခွဲ့ လုပ်ပေးချင်ပေးမယ့် လုပ်ပို့
ပါမလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မှာပါ”

“မေမြေကို ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်ရမှန်းလည်း မသဲ”

“အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ မယ်မယ်အနားမှာ ကျူပ်နေ့ပေးလိုက်
မယ်၊ အဲဒါဆို မယ်မယ်က ခင်ဗျားကို ခွဲ့တစ်ရက်
လောက် ပေးဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ခွဲ့က အောင်းဆေးညီတော်ကာ ပြီးမှ ကိုကြီးကို မော်ကြော်ရင်း...

“ခွဲ့ စုစုများ မိန့်ကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လို့
ပဲဆိုတာ ခွဲ့ကို ပြောပြပါ၊ ခွဲ့ စုစုများလေးပါမယ်”

ကောင်းကောင်းက ဆင်သက်သွား ♠ ၁၇၀

ကိုကိုကြီးက သူရှုပ်ခိုက္ခာအိတ်ထဲက အတွက်
တစ်ပုံကို ထဲတော်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခွဲ့ထဲ လှမ်းပေါ်မြင်
ခွဲ့က လှမ်းပျောကြည်မိသည်။ ဓာတ်ပုံက အညွှန်ချွေတော်၏များ
ရှိကတော်းပုံပေါ်... ။ မိန့်ကလေး သုံးယောက် စိုင်းထိုင်နောက်
သည် အထဲမှာ အလယ်က တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော်
လေး လှုပစ်ထည်သည်။

“အလယ်က မိန့်ကလေးပါ၊ သူနှာမည် မြတ်လေးခိုင်
တဲ့...”

ခွဲ့က ဓာတ်ပုံလေးကို င့်ကြည့်နေရာမှ ကိုကိုကြီး
ကို မျက်လွှာပင်ကြည်ရင်း...

“ဟို... ဘာအတွက် စုစုများ ခိုင်းတာယ်ဆိုတာ ခွဲ့ သိခွဲ့
ရိုင်းမလားဟင်...”

“ဘာအတွက်လဆိုတော့...”

ကိုကိုကြီးက ခံက်ပြင်းချုလိုက်ရင်း...

“ကျူပ်ရဲ့ ရှုက်သိကွာဆတွက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ သူက ကျူပ်
လက်ထပ်ရမယ် မိန့်ကလေးပါ၊ သူအကျင့်စာရှိတွေနဲ့
အတိအမှန်ကို သိချင်လို့ စုစုများရတာပါ”

“သော်...”

ခွဲ့ရဲ့ ‘သော်’ သဲက အားပျော်ပျော်လေး ထွက်
ကျေပါသည်။ ခွဲ့ရဲ့ ခွောကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရှိသွေ့ အားအင်
ဘူး အကုန်လုံးကို စပ်ယူခဲလိုက်ရသလို လူက ဆပ်နှစ်သွား

သော်လည်း ခွန်းက ခွန်းစိတ်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးမှာ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးရှိတာ အသန်းဖြင့် မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပ်ဖြစ်လိမ့်မည့်ဆိတာ ခွန်း ကြိုတွေးထားပြီ။ သားပဲ။

ကိုကိုကြီး မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသလောက်တော်
 စိတ်ရွှေပိဏ္ဍားနေဟန် ရှိသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ စိတ်က ဘယ်လုံးမျိုး
 လဲ။ ကိုယ်ချစ်သူ၊ ကိုယ် လက်ထပ်စိုး၊ ရှုံးရွယ်ထားတဲ့သူရဲ့
 ဘတ်စောင်မြစ်ကို လူလှတ်စုစမ်းနိုင်းတယ်ဆိုတာ၊ တစ်မျိုးတော်
 တစ်မျိုးပင်။ ခွဲ့နဲ့ သိသလောက်ကတော် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
 ယောက် အမှန်တာကယ် ချွဲ့ရင် ယုံကြည်မှုရှိရမှာပဲ မဟုတ်လား။
 တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်
 မှန်ပြော၊ တစ်ယောက်ကလည်း ယုံကြည်ပေး။ ဒါဆို ဟိုလုံး
 ဒီလူကို စုစမ်းစရာ လို့ဦးမှာတဲ့လား။ ကိုယ်ချစ်သူအကြောင်း
 ကို စုစမ်းတယ်ဆိုကတည်းကိုက စုစမ်းခဲ့ရတဲ့သူလည်း အောက်
 စုစမ်းသူလည်း အောက်၊ အားလုံလည်း အထင်သေး ...။
 ဒါကို ကိုကိုကြီး မတော်မိတာလား ...။

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ: ଯତ୍ତାନ୍ ବାହୁଦ୍ରିଲେଃ ଷ୍ଟ୍ରେଷ୍ଟିକ୍ରିଗର୍ ତିରିଣିଃ ...

“හි... ග්‍රිග්‍රිග්‍රියා! මුණ්දාග්‍රි තක්ස්ලොග් ප්‍රියාදුදුප්‍රජා”

“**କବି**”

ခွန်းအပြောကြောင့် ခွန်းရှေ့မှာ လက်လိုက်ရပ်ဖော်
သော ကိုကိုကြီးက မသိမသာ ခေါင်းလေးတည်တို့တို့လုပ်
ရုံး ခွန်းကို ကြည့်နာသည်။ ပြီးထော့ သရော်တားလား ဘာလား
ခွန်းလည်း မဝေခွဲတတ်သော အပြီးမြီး တစ်ခါက်ပြီးရင်း ...

“ခင်ဗျာ: ... ရည်:စာ: ဘယ်နေ့က် ထားဖူးလီလု”

“ရင် မထား မထားဖြုံး

“ဒါဆိုအချစ်ဝါဘုတ္တပတ်၊ ရပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး ကျွ်ပို့
သရာလာလပ်နေတာလား ...”

“କ୍ରିକ୍ରିକ୍ରି:କ୍ରି ଶର୍ବ ମଲ୍ଲପ୍ରଦିତ୍ତଃ”

“ଲାଗ୍ନଟ୍ଟେ.ଅଣ୍ଣିତେ ଗ୍ରୂପ୍‌ଗ୍ରୀ ଲାଭପ୍ରିଫ୍ରାନ୍ଟ୍. ଲାଗ୍ନଟ୍ଟେ. ଶିରିପ୍ରିଫ୍ରିମ୍ ଲାଭପ୍ରାନ୍ଟ୍ ଫାଃକୋର୍ଟ୍‌ପେ:ଅଯି ... ଭାର୍ତ୍ତପ୍ରିଲାଙ୍କା:”

କିମିକିଲି:ଗ ଏବିତାନ୍ୟତାନ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି: ଲୁନ୍ୟତ୍ତିଗ
ଶ୍ଵା:ତୋର ଶ୍ଵାଫ୍ରାନ୍ତି:ଗ. କିର୍ତ୍ତାଯାଏ ପ୍ରି:ରୋ' ଓ ପ୍ରିଫ୍ରାଲିଙ୍କପିଲି
ବନ୍ଦୀ॥

အကောင်းလည်း သူ.ကိစ္စ စုစုံပေးရည်းမယ်၊
လူတို့လည်း နိမ်သလို ပြောသွားသေးရှု...”

စာ မကောင်းလှတာမို့ လူကပါ ခွမ်းနယ်လျက် ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး
ပင်ပန်းနေခဲ့ရပါသည်။

ခွန်း အချိန်ယူချင်သေးသည်။ ခွန်း သိခဲ့ရသမျှ၊
ပြင်ခဲ့သမျှ အလုံးစုကို ကိုကိုကြေးသိအင် ပြောမပြုရက်တာမို့
ဘာကို ကောက်နှုတ်ပြီး စကားလှအောင် ပြောရမလဲဆိုတာ
အရှိန်ယူ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မှာပင်။

ခွန်းက အအေးဆိုင်လေးမှာ ကားရပ်ခိုင်းပြီး
အအေးဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်လေးထဲမှာ လူ
ရှင်းနေတာမို့ ခွန်း အအေးအေးအေးထိုင်လို့ အဆင်ပြုသည်။

“ညီမ ... ဘာသောက်မလဲ ...”

“သပရာရည် တစ်ခွက်ပေးပါ အစ်မ ...”

ခွန်းက အအေးမှာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တဲ့တောင်
နှစ်က် ထောက်တင်ကာ လက်ချောင်းတွေချင်း ယုက်လျက်
ထိုလက်ပေါ် မျက်နှာစောင်းငဲ့ တင်ထားရင်း ငိုင်နေခိုးသည်။

မနက်က ကားတစ်စီးကို နာရီနှင့်တဲ့ကာ ခွန်းက
မြတ်လေးဆိုင်တို့ ခြေားသို့ သွားခဲ့တာပင် ...”

မြတ်လေးဆိုင်တို့ နေတာ သူငြွှေးရပ်ကွက်လို့ ဆိုရ^၁
လမယ့် သူတို့လို့ ခြေတွေနဲ့ မလျမ်းမကမ်းမှာ ကျမ်းယာသည်။
တွန်းလှည်းနှင့် ဖျေားသည်။ မုန်ဟင်းခါးသည်တွေတော့ ပေါကျကျ
ရှုနေတာပင် ...”

၁၁၄ ♠ ပူည်

ခွန်းမှာ ကြာကြာတောင် အောင်မစုစမ်းလိုက်ရပါ။
မြတ်လေးခိုင်တို့ နားက မှန်ဟင်းခါးဆိုင်လေးမှာ မှန်ဟင်းခါး
ဝင်စားနေတုန်း မြတ်လေးခိုင်တို့ မြို့ဘက်က ကားတစ်စီး ထွက်
လာတာကို လှမ်းမြှင့်လိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မှန်ဟင်းခါးသည် အစ်မကြီးက
ထိုကားကို လှမ်းကြည့်မေးငြားလိုက်ရင်း...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ နှစ်ကိုယ်ခွဲ မမထော့ ထွက်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ ခွန်း ချာခနဲလျှော့ကြည့်
တော့ မြတ်လေးခိုင်နှင့် ဆင်ဆင်တွေသည်ဟု ထင်ရသော မိန့်
ကလေးတစ်ယောက် ကားပေါ်ပါသွားတာကို ပိုပ်ခနဲ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ဈေးရောင်းသည် အစ်မကြီးက မှန်လာစားသည့်
တစ်ယောက်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီနားမှာ ဈေးရောင်းရတာ ရုပ်ရှင်လိုက်ကွင်းနား ရောက်
နေသလိုပါပဲအေး ... । ခြိမ်ပါတ် (...)က မိန့်မ နှစ်ကိုယ်
ခွဲခန်း ရှိက်နေတာကို မမြင်ချင်မှုအဆုံးပဲ ... ।

“အဲဒီ သူဇွှေးသမီးက ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့
လူမြှောကြီးကြီး သိက္ခာကြီးကြီး မဟာ့သူ့မျိုး မဟာ့သူယုံပဲ
မျိုးပေါ်အေး ... । သူ့အမောက်း ခရီးထွက်တော့မှုသာ
လန်ပုံးနေအောင် ဝတ်ပြီး ပေါ်လန်းလန်းဒီရိုင်း ကောင်လေး
နဲ့ ထွက်တော့တာ၊ ပော့ ... ပော့ ... ဟိုမှာလာနေတာ

ကောင်းကောင်ယက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၈၅

သူတို့အိမ်က အီမံဖော်ကောင်မလေးပဲ့ပါ၊ သီချင်ရင် သူ့
သာ မေးကြည့်၊ အတ်စုံခင်းပြပါလိမ့်မယ်”

တိုအစ်မကြီး မေးလေ့ပြသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
မိတော့ ကောင်မလေး ကန်ယောက် တစ်လုံးချိုင်လေး ဆွဲ၍
လျောက်လာနေတာ တွေ့ရသည်။ မှန်ဟင်းခါး လာဝယ်ပုံပင်။

“ဟဲ ... အပဲ ... နှင်တို့ အစ်မ ဒီဇား ဘာကားရှိက်တဲ့
နေ့လဲ ...”

“ဒီဇားက အလန်းစယား ကားရှိက်တဲ့နေ့ပေါ့၊ အန်တို့
ကြီး ခရီးသွားတယ်လေ၊ အန်တို့ကြီး ပြန်လာရင်တော့
မဟာသန်သူကားပဲ ပြန်လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟီဟီ ... မှန်ဟင်း
ခါး တစ်ပွဲပေး အော်တင်း၊ ပိုပိုသာသာ ထည့်နော်”

အော်တင်းဆိုသွား မှန်ဟင်းခါးပဲ ပြင်ထည့်ပေးရင်း
“ညည်းတို့အိမ်က သူဇွှေးမကြီးက သူ့သမီး ဒီလိုလုပ်
နေတာကို့ နည်းနည်းမဲ့ မရှိပိုမျိုးလားအေး ...”

“ဒီရိုတာကို့ အော်တင်းရဲ့ ...”

“ညည်းတို့က ပြန်မတိုက်သူ့လား”
“အဲမလေး ... မတိုင်ပဲပါဘူး၊ သူ့ကိုဆို အန်တို့ထက်
တောင် ဂိုဏ်ခြားရသေးတယ်”

“ရန် သူ့အားမှာပါသွားတဲ့ ကောင်လေးက သူ့ရည်းစား
လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

၁၀၆ ♠ ပူည်

“ကောင်လေးက အလန်းလေးပဲ...”

“မမကလည်းလန်းမှုကြိတ်တာ၊ ဒေါ်တာအောင် ချစ်လေးတဲ့ ... ဟိုဟို”

“သူ့အမြတ်းက မဟာသန်ဆန်ကြီးပဲ၊ ဒါမျိုးနဲ့ ဘယ်သော့တူမလဲ ...”

“သော့တူမဲ့ မပြောနဲ့၊ မြင်ရင်တောင် မူးမော်းမှာ နိုးရတယ်၊ အဲဒီလူလက်မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေနဲ့ သိလား”

“ညည်းတို့ မမလေးက ဒါမျိုးကို တကယ်ယူမှာတဲ့လား”

“မယူဘူးထင်တယ်၊ ဟိုနေ့က အပုံ တဲ့မြက်စည်းလျည်းနောင်းနဲ့ မမလေး ပုန်းပြောနေတာ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဖုန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ဒေါ်တင်ရဲ့ ... । မင်းကို လက်ထပ်လို့မှ မဖြစ်တာတဲ့၊ ငါ လက်ထပ်လိုက်တော်ရော ဘာဖြစ်လတဲ့၊ မင်းနဲ့ ဆက်မတွေ့ဘဲ နေမှာမ မဟုတ်တာတဲ့ လက်ထပ်ပို့က အရေးကြီးသလား၊ ချစ်ဗို့က အရေးကြီးသလားတဲ့”

ချွန်းသည် ထိနေရာမှာပင် မြတ်လေးခိုင်အကြောင်းကို တော်တော်မှားမှား သိခဲ့ရပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အပြောနဲ့တင် မယုလိုက်ချင်သော ချွန်းက အနုလယ်ဘက်မှာ ကိုကိုကြီး သိပ်စာပေးထားသည် မြတ်လေးခိုင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီရွှေမှာ သွားတော်နေလိုက်သည်။

၄။ ၂။ ၂။ ၂။ ၂။ ၂။

ကောင်းကောင်တော်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၀၇

တစ်နေ့ခိုင်းလုံး ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင်နေပြီး ညနေ ၄ နာရီလောက်ကျမှ မြတ်လေးခိုင်း ကားက ရုံးခန်းအဆောက်အအုံး ကားပါကင်ဘက်မှ စွဲက်လာသည်။ ချွန်းက သူ့ကားနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရသည်။ မြတ်လေးခိုင်း ဦးတည်သွားတဲ့နောက် သူ့ဘွှင်းဖရန်းနေသည် တိုက်ခန်းဆီကို ပင်။ တိုက်ခန်းပေါ် တက်သွားတာ၊ အတူတဲ့ပြန်ဆင်းလာတာ၊ ဒုံးယောက်သား အောင်းသီတိတို့လေးတွေ ဆင်တွေဝတ်ထားတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို မြတ်လေးခိုင်က ဖက်ချိတ်ထားရင်း ဖျော်မြှုံးခွင့်ပျော်တာ၊ အားလုံး ... အားလုံးကို မြင်ရပြီးနောက်မှာ ကိုကိုကြီးအတွက် ချွန်းတဲ့ကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လိုမှား ပြန်ပြောရပါ ... ။ အားလုံးကိုလည်း ပြန်ပြောမပြချင်ပါ။ ကိုကိုကြီး နာကျင်ခံစားသွားရမှာကို ချွန်းမြင်ရက်၊ မဖြင့်ရပါပါ။

ချွန်းသည် အအေးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ရင်း အီမံပြန်ပြီး ကိုကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှို့ ဝန်လေးနေသည်။

“သပရာရည် ရပြီး အစ်မ ...”

လာချေပေးသော သပရာရည်ချက်ကို အလျင်စလို့ ဖုန်းသောက်လိုက်မိတော့ အရမ်းကို ချော်စပ်သွားသလိုပင် ...

“အစ်မ ... သပရာရည်က ချော်လိုက်တာ ...”

“မချော်ပါဘူး ညီမရဲ့ သကြား များများထည့်ထားပါတယ်”

၄။ ၂။ ၂။ ၂။ ၂။ ၂။

၁၁၈ ♠ ပုည်

သားလေ ... ငါစိတ်ကိုက အချုပ်ပေါက်နေရို
သံပရာရည်တောင် နှစ်ဆုံးရှုံးတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ခွန်းက သံပရာရည်ကို အရသာခံမနေတော့ဘဲ
ဖြီးပြီးရော ရောင်းပြုရုံ မော့သောက်လိုက်မိသည်။

အအေးဆိုင်လေးက ပြန်ထွက်လာတော့ ခွန်းစိတ်
တွေ့ လေးနေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၁)

◆ ◆ ◆

“ကျေပ်ကို အားမာရို မျက်နှာမှုပို့မလိုဘူး ခွန်းချိသာ၊
မင်းမြင်သမ္မာ သိသမ္မာကို အသေးစိတ်သာ ပြောပြုပေးပါ။”

ကိုကိုကြီးက ခွန်းမျက်နှာကို နေစွဲကြည့်၍ အေး
လာသည်။ ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီး မျက်နှာကို နေစွဲမှကြည့်ရုံ
ဘဲ ...

“အဲ ... အဲဒီ အစ်မမှာ တွဲနေတဲ့ ပယာကျိုးလေး သူငယ်
ချင်းတော့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအစ်မက စာစ်ခါတစ်ခါ အတ်
ဆန်ဆန် ဝတ်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား ...”

“ရှင် ...”

“ခင်ဗျား သိခဲ့တာ ဒီတစ်ခုပဲလားလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

၁၃၀ ♠ ပုဂ္ဂန်

“କ୍ଷୀର ଅବ୍ୟକ୍ତିଃ ...”

အေးက်လွန်းသော ကိုကိုကြီး အသံကြောင့် ချို့
ဆတ်ခဲနဲတောင် တုန်းသွားရပါသည်။

ခွန်း ဒီကိုစွာကို ရှေ့ပွဲချင်လိုလည်း မရဘူး အိမ်
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အေမကြီးနား ကပ်နေကာ ကိုကိုကြီးနှင့်
နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ရအောင် ရှေ့ပွဲပေမယ့်လည်း အေမ
ကြီး အိပ်သွားတော့ ကိုကိုကြီးက ခွန်းကို စာကြည့်ခန်းထဲခေါ်
ကာ မေးလာတော့မို့ ခွန်း မဖြေားနေလို့ မရတော့ခြေား။

“ଗ୍ରାହକୀ ଅମ୍ବାଃତିର୍ଯ୍ୟ ଭିତ୍ତିପ୍ରିୟିପି ଶକ୍ତିଶୀଳିତା

“အသေးစိတ် ပြောပြစ်ရာ မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျား သာနေတာပါ”

“ခိုး သွားတောမယ်”

“କେବିଂ”

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁନ୍ଦରୀରୁକ୍ଷା ଶୈଳିକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ କାହାର ଲାଗୁ

କୋଣିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପାଇଁ

ଯୁଗୀଲ୍ୟିଗ୍ନ ଦୟା ବୁଝି ବୁଝିଲାଗେ ଲ୍ୟାପି ଲ୍ୟାପି ପ୍ରେତ୍ୟା ଲ୍ୟିଗ୍ନ ଦୟା ॥
ବୁଝିଲାଗେ ଦୟା ଦୟା କାହାର ଦୟା କାହାର ଦୟା କାହାର ଦୟା ॥

ခွန်းသည် စိတ်ထိခိုက်နာကျင်လာကာ သူ့ကို
ချာသဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက ခွန်းကို စွဲစွဲစိုက်
ကြည့်ရင်း ...

“ଏବ୍ୟା: ବ୍ୟାକେତ୍ତା । ଗ୍ୟାପ୍ ହେତାଯ୍ । ଗ୍ୟାପ୍ରକ୍ରି ମନ୍ତ୍ରା
ପିକ୍ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ခွန်း ညာချင်လို့ ညာတယ်၊
ပြောမပြချင်လို့ ညာတယ်၊ ကိုကိုကြီး နာကျင်ခဲ့စားရမှာ
စုံလို့ ညာတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ... + ကိုကိုကြီးအပို့
ဒီလောက်သိရရင် လုံလောက်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာကို
အသေးစိတ် သိချင့်သေးလို့လဲ ... । ကိုကိုကြီးသိချင်လည်း
ခွန်း ပြောမပြနိုင်တောာ့ဘူး”

ခွန်းက သူများပိုင်ထားသည့် ခွန်း လက်တစ်ဖက်
ကို ရန်းလိုက်ပြီး သူ.ရွှေ.က လူညွှန်တွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ကို
လုံးဝ လူညွှန်မကြည့်ချင် ... ။ ခေါင်းစိုက်နိုင်မည့် ကိုကို
ကြုံးပုံစုကို မမြင်ချင် ... ။ ကိုကိုကြုံးကို အမြတ်များ ရှုက်သိကွာ
ရှိနာ ထံထည့်နေတာကိုပဲ ခွန်း မြင်ချင်သည်။ ကိုကိုကြုံး အဲဒီလို
နေ့နှင့်ပါဆို ခွန်း ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်သည်။

“ଶ୍ରୀ ବନ୍ଦି:

“ହାଲ୍ ଆମେ

၁၉၂ ♠ ပုဂ္ဂန်

ကိုကိုကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ချွန်းသည် လျှကားထောင့်ချိုးအကွယ် မောင်ရိပ်ကလေးဆီမှ ပေါ်လာသော အမေ့အသံကြောင့် လျှကားထောင့်သို့ ပြီးကပ် သွားမိသည်။

“လာ ... လာ ... ဒီနောက်ကို ...”

အမေက မီးပိုမျောင်ထောင့်သို့ ချွန်းကို ဆွဲ၏ သွားကာ ...

“ညည်း တစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာတုန်း”

ချွန်းသည် မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရှစ်ပိုင်းနေသည့် မျက်ရည်တွေကို အမေမမြင်အောင် ပ်မြန်မြန် မျက်ထောင်စု၏ ရှိ သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း ...

“သမီး ... အဆောင် စကသွားတာ ...”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ ...”

“အဆောင်က သမီးသွေးထုတ်ချင်း မွန်မွန်လေ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ သတင်းသွားမေးရင်း သွားအဖော်လုပ်ပေးမေးတာ ...”

“သွားလည်း အမေ ပြောသွားရောပေါ့ ...”

“အမေနားမှာ အစ်မ မဝင်းရှိ ရှိနေလို့ အခွင့်မသာတဲ့ ပြောမသွားတာပါ”

“ညည်း ဒီလိုသွားတာကို မေမေကြီးက ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“ကိုကိုကြီး ဒီနေ့ နားရက်မြို့လို့ မေမေကြီးနားမှာ ကိုၢ

ကောင်းကြောက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၁၉၃

ကြီး နေပေးတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်မြို့လို့ သမီး အပြင် ထွက်ခွင့်ရတာ ...”

ချွန်းက အမေကို လိမ့်ရင်း စိတ်ညွစ်လာမိသည်။ ရှုံးရင်ထဲမှာ တင်းကြုံနေသည်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ အေးစက်နာကျင်းမှသော မျက်လုံးတွေကို မြင်ယောင်ရင်း ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

“သမီး သွားနားတော့မယ် အမ ...”

“မသွားနဲ့ရှိုး၊ အရေးကြီးတာတစ်ခု မေးစရာကျန်သေးတယ်”

အမေက ချွန်းလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားရင်း မြောက်ခန်းဘက်သို့ မေးငွေ့ပြကာ ...

“ညည်းနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်း ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

အမေ မေးခွန်းက ရင့်သီးလွန်းတာမျိုး ချွန်းက ရှုံးသွားမိကာ ...

“သူ ... သူ ... စာအုပ်တွေ ရှင်းခိုင်းလို့ ဝင်ရှင်းပေးနေတာပါ”

“အရင်တုန်းက မဝင်းရှိ ရှင်းနေကျပါ”

“အခုက အက်လိပ်စာအုပ်တဲ့ပါ၍ ကိုလည်း ရှာခိုင်းလိုပါ”

“ရှာခိုင်းလည်း ညည်းတစ်ယောက်တည်း ရှာပေါ့ ဘာလို့ သွားပါ ဝင်နေရတာလဲ၊ ဒါမရှိုးဘူး၊ ညည်းနဲ့ နှီးစပ်ချင်လို့ ခွင့်ဆင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ...”

၁၉၄ ♠ ပုညာင်

“အမေ ...”

ခွန်းက အမေကိုကြည့်ရင်း အေးစက်တုန်ရင်ဗျာ
ခေါ်လိုက်မိတော့ အမေက နှုတ်ဆုံးအံအားသင့်ကာ ခွန်းကို
နိုက်ကြည့်လာသည်။

“ခွန်း သဘောထားကို အမေသိအောင် ခုကတည်းက
ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောထားပါရမေ အမေ ... । ကိုကို
ကြီးဟာ ခွန်းအပေါ် ဘယ်တော့မှ မရှိုးမသား ကြုံစည်မှု
မဟုတ်ဘူးလို ခွန်း ယုံကြည့်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီးက
ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ယောက်၏တစ်ယောက်ပါ၊ တကယ်လို
များ ခွန်း ကိုကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့မိရင်တောင် ကိုကိုကြီးကို
ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ပြားအောင် ခွန်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါ
ဘူး၊ လောကအလယ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ခေါင်းမော့
ထဲထည့်နေတဲ့ ကိုကိုကြီးပုံစံက ကြည့်လိုကောင်းလွန်းလို
အဲဒီပုံစံလေးကိုပဲ ခွန်း ကြည့်နေချင်ပါတယ်”

မျက်ရည်ရစ်လည်လျက် တုန်ရင်လွှပ်ခတ်သော
အသံကေးလေးဖြင့်ပြောနေသော ခွန်းကို အမေကပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြင့် ၈၈:ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၂၂)

၂၆ ၂၆ ၂၆

ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော စန္ဒရားသံသည် အပေါ်
ထပ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆီတ်သော ညာ၊ လွမ်း
အေးဖွယ် လနှင့် ကြကွဲသံစဉ်များ ... ပေါက်ကွဲသံစဉ်များက
ချိုးရှုံးသားကို ဆုတ်ညွှန်ခါယမ်းခံနေရသလို နှုတ်းသား
ကစ်ခုလုံး တင်းကြပ်မောဟိုက်နေခဲ့သည်။

ခွန်းသည် အပေါ်ထပ်လို့ တက်သည့် လျေကားရဲ့
ဘစ်ဝက်လောက်က လျေကားထစ်ထောင့်လေးတွင် ထုတ်တုတ်
သုံးထိုင်ကာ ချုံနှစ်ပက်ကို ဖက်ပိုက်လျက် လျေကားလက်ရန်း
ကို ခေါင်းငဲ့မိရင်း ပြုခဲ့သက်နေမိသည်များ ဘယ်လောက်ကြာ
သားလို့ ကြာသွားမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ စန္ဒရားသံကိုတော့
ကြားနေရတုန်းပင်။

၄ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆

၄ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆

၁၉၆ ♠ ပုဂ္ဂန်

ကိုကိုကြီး မအိပ်နိုင်သေးသလို ခွန်းလည်း မအိပ်
နိုင်သေးပါ။

ကိုကိုကြီးရဲ့ ခဲ့စားချက်တွေက ခွန်းဆီသို့ ကူးစ်
လာသလိုပင်။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီး အရှင်ဘာ ပြောခဲ့သော စကား
တွေကိုလည်း ပြန်သတိရလျက်ရှိသည်။

“ကိုကိုကြီးက သူ့အမေကို သိပ်ချမ်း သိပ်လေးစားတာ
သရာမရှု အမေ ဘာပြောပြော နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာ
လေးပဲ့၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် မိန့်းမကိစ္စ၊ အပျော်
အပါး အရှုပ်အရှင်းလည်း ကင်းရာတယ်၊ ကျွန်တော်း
ပိုးကျော်က၊ ကိုကိုကြီးနောက်က အဖြော်ဖော်ရတော့ ကိုကို
ကြီး ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိတာ မသိဘဲမနေ
ဘူးလေ၊ သွာက ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ် စိတ်ရွှေပ် သူ့ရှုက်
သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့် အပျော်အပါး၊ ကိစ္စမျိုးတော့ မလုပ်
ဘူး၊ သူ့မှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ဆိုလို့ စန္တရားတိုးတာတစ်ခု
ရှိတာ၊ သူ စန္တရားတိုးပြီဆိုရင် သူ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်
နေလို့ပဲ ... ।

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ချမ်းသာတဲ့သွေ့၊
အတွေးအခေါ်တွေက ကျွန်တော်တို့လို့ လက်လုပ်လက်
စားတွေအဖို့တော့ အုပ်ရယ်မောချင်စရာကြီးပဲပျို့၊ ကိုကို
ကြီးတို့က ဘားအဆက်အနှစ်ယိုလားပဲများ၊ မျိုးရှုးရှုက်က

၄ ပဲ ၁၅၀၁ ၁၄၃ တို့၏

ကောင်းကောင်သက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၉၇

အကြိုးကြီးမှုလို့ အစဉ်အဆက် စောင့်ထိန်းရမယ့် ဝဲတ္ထရား
ရှိတာတဲ့ ... သာမန် နိမ့်နိမ့်ပါးပါး၊ လွှတန်းစားနဲ့ သွေး
နောလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပဲ၊ မျိုးရှုးရှုက် အပျက်မခိုင်ဘူးဆိုပါ
တော့များ”

ကိုကိုကြီးရဲ့ အရှင်ဘာက ဒီအိမ်ကြီးမှာမဲ့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူများ ကိုကိုကြီးတို့ မိသားစာအကြောင်းကို
ထဲထဲင်ဝင် သိနိုင်သူပင် ... ။ ခွန်း ခြိုင်မှာ လမ်းဆင်းလျောက်
ရှင်း အရှင်ဘာ ကိုသွန်းအန်းစွင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့တာဆို
ဘူး ခွန်းကို ပြောပြုခဲ့တာပင် ... ။

ခွန်းက ပထမအကြိုးမှု ကိုကိုကြီး စန္တရားတိုးတာ
ကိုကြားဖူးခဲ့ပြီးပြီးမျိုး ကိုကိုကြီးရဲ့ စိတ်မွန်းကြပ်မှုကို ကူးစ်
ခဲ့စားနားလည်ခဲ့ပြီးပြီး ခုတစ်ကြိုးမြတ်ကလည်း မြတ်လေးခိုင်ကိစ္စ
အတွက် ကိုကိုကြီးစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲနေခဲ့တာပဲဟု ခွန်းက
နားလည်သည်။

စန္တရားသံက ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာသည်။
သံ၏တွေ့ မည်မညာဖြစ်လာသည်။ အပေါ်ထပ် လျောကားထိုက်
တံခါးကို စွေးထားသော်လည်း စန္တရားသံကို ခွန်းကြားနေခဲ့ရဲ့
သည်။

ညောက် နက်လာပြီး လက် အနောက်ဆီ ရွှေသွား
ကာကို လျောကားသား၊ မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီးရဲ့ လိုက်ကာပါးပါး
ကြားမှ လွှမ်းမြင်နေရသည်။

၄ ပဲ ၁၅၀၁ ၁၄၃ တို့၏

၁၉၀ ♠ ပုည်

ခွန်း သူ.ကို နှစ်သိန်ပေးချင်ပါသော်လည်း ခွန်း
အဆင့်က သူလိုလုကို နှစ်သိန်နိုင်သည့် အဆင့်မဟုတ်။
ထိုညာက စန္ဒရားသံတိတ်တော့မှ ခွန်းက လျှက်
တစ်ဝက်မှ ဆင်းလာခဲ့ကာ ခွန်းအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
အီပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းလိုက်ရသော်လည်း
ခွန်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ သူ.ရဲ့ အေးစက်နာကျင်နေသည့် မျက်ဝါး
တွေကို ဖြင့်ယောင်ရင်း မိုးလင်းခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၃)

၃၈ ၃၉ ၄၀

◆ ◆ ◆

နောက် တစ်ပတ်ခန်းအကြောမှာတော့ ခွန်းဘဝကို
ပြောင်းလဲစေမည် (ခါးသည်းသော်လည်း ရီးမြို့မြို့နှင့်သော့၊ ပြင်းရှု
သော်လည်း နှုံးညွှန်သော့) အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသည် ဂုဏ်သရော့
ပြင့်မားလဲသော့ ဤတော်ဝင်စာမိမိတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပါသည်။
ထိုနေ့သည် မေမေကြီး မျက်စိခွဲသောနေ့ဖြစ်သည်။
မေမေကြီး မျက်စိခွဲရမည့်အခါ့န်က နှေ့လယ်မှဖြစ်
သော်လည်း မျက်စိအထူးကုအေးခန်းကို မနက်စောစောကတည်း
က မေမေကြီးနှင့်အတူ ခွန်းရော့၊ လက်တို့လက်တောင်းခိုင်းရှို့
မိမ့်ရော့ ကြိုးရောက်နေခဲ့ရသည်။

မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကိုကိုကြီး လိုက်လာ
သည်။ မျက်စိခွဲပြီးသည်အထိ အောင်ပေးပြီးမှ မေမေကြီး တစ်ညာ
နားမည့် အခန်းထဲထိ ပို့ပေးရင်း ...

၄ ည့် • ၄ ၀ ၁ ၇၄ ၃ တို့၏

၄ ည့် • ၄ ၀ ၁ ၇၄ ၃ တို့၏

“မယ်မယ် .. နေရထိရတာ အဆင်ပြုရဲ့လား၊ သာ
ဆောင်နေပေးရှိ လို့မလား”

“မလိုတော်ပါဘူးကျယ်၊ သားမှာ ဒီလောက်အလုပ်ကျ
ရှုင်နေတဲ့ကြားက မယ်မယ်အတွက် ဒီလောက် အချို့သဲ
ကရာနိုက်တာကိုပဲ မယ်မယ်မှာ ပိတ်ဖြစ်လာပါပြီ၊ သားမှာ
လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိခိုးမှာပါ၊ မယ်မယ်က အဆင်ပြု
ပါတယ်ကျယ်၊ ဒီတစ်ညွှန်ပါပြီး မနက်ဖြန့်ဆို ပြန်ရှာပဲ၊
ဒီညကလည်း အနားပျော် သဘာာပါကျယ်၊ ဒေါက်
ခံစားနေရတာမျှုးမဲ့ မရှိတာ”

“သူကျောင်တော့ သား လာဆောင်အိပ်ပေးပါမယ်”

“မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ဒီမှာ ခွန်းလည်းရှိတယ်၊ မိမ့်လည်း
ရှိတယ်၊ တော်း နှစ်တွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ သား စိတ်
ကြောင့်ကြောင့်သာ ပြန်ပါကျယ်၊ မယ်မယ်မှာ အားလုံး
ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒေါက် .. ဒေါက်”

မေမေကြီး စကားဆုံးချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ
နှစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“နာစ် ထင်တယ် ...”

ကိုကိုကြီးက တံခါးဝက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရောက်
သည်။ ရှိကျိုးယဉ်ဆေး၊ လိမ္မာစွာပြင် အမေကို ရရှိတိုက်ရှိပဲ
သော ကိုကိုကြီးကို ကြည့်ရင်၊ စိတ်ထောင့် ချုံးမှုများနှင့်လိမ္မာစွာ
သော ခွန်းကလည်း တံခါးဆီသို့ လှည့်သွားသော ကိုကိုကြီး

“မိမ့် တံခါးသွားပွင့်ပေးလိုက်ပြီး”

ကိုကိုကြီး စကားကြောင့် မိမ့်က လှစ်ခနဲထသသွား
ကာ တံခါးကို ခွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ...

“မြတ်ပေးခိုင် ...”

မထင်မှတ်ဘဲ မြတ်ပေးခိုင်ကို ထွေ့လိုက်ရလျှင်
ကိုကိုကြီး မျက်နှာက မသိမသာ မျက်ယွင်းတင်းမှာသွားပြီး
ချုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အနေခက်သွားသည်။

ခုလုကျေတော့လည်း မြတ်ပေးခိုင်က အစိမ်းပျော်
ဣာင် ပိုးပျော် ခါးတို့ရင်ဖုံးအကျိုး၊ ထိုင်း ပိုးလုံချည်နှင့် ဆံပင်
ဘွဲ့ကို သပ်ရပ်စွာ သိမ်းပြီး ထုံးဖွဲ့ထားသော မဟာသနသည်
အသွေးပြင်ပြင် ခမ်းနားလှပနေပြန်သည်။

“မယ်မယ် ဒီဇွဲ့မျက်စွဲမယ်ဆိုလို့ မြတ်ပေး စိတ်ပူလို့
သတင်းလာအေးတာပါ၊ မယ်မယ် အဆင်ပြုပါရဲ့လားရှင်”

သိမ်းမွှေ့နှုံးသုတေသန်းသော စကားသေနှင့် အိပ်ရာပေါ်
မှ ပက်လက်ရှိနေသော မေမေကြီးရှုံးလက်ဖျားကလေးတွေကို
ဖွွဲ့ဆုပ်၍ ကြင်နာစွာအေးလိုက်သော အပြုအမှုကို ခွန်းပင်
လက်ရှားခါသွားသည်၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်လွန်းလိုပေး ...”

ခွန်း ... ကိုကိုကြီးကို ပျော်ခနဲကြည့်မိတော့ မသိ
သော အကြော်တွေ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသော ကိုကိုကြီး
မျက်နှာက အနီးဝိုင် ပြေးလာတာကို မြင်ရသည်။

“မယ်မယ် အဆင်ပြုပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ မယ်မယ်

၂၀၂ ♠ ပုည်

မလာပါနဲ့လို ပြောထားသားနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး လာရတယ် လိုက္ခာယ်”

“မယ်မယ်အတွက်ဆို ဘာပလုပ်ရလုပ်ရ မြတ်လေး အတွက် အပမ်းမကြိုးပါဘူး မယ်မယ်ရယ်”

“သမီးမယ်မယ် ခရီးသွားတယ်ဆို ... အလုပ်တွေ သမီးတစ်ယောက်တော်း လုပ်နေရမှာပေါ့ လုပ်ငန်းတွေကများတော့ စိတ်ရောလုပါ ပင်ပန်းမှာပေါ့က္ခာယ်”

“အလုပ်မှာတော့ အချိန်ပို့လေးနဲ့ရတာပေါ့ မယ်မယ်ရယ် အဲဒါမြှောင် ခုတွေလော ကိုမင်းနဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုမင်းရေး ဆောရီးနော်၊ မြတ်လေး တောင်းပန် ပါတယ်၊ နောက်မှပဲ တစ်ရက်လောက် ချိန်းပြီး ညနေစားကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် မြတ်လေး ...”

မေမဇ်ကြီး ရွှေမှာရို ယဉ်ကျေးမာ ပြန်ပြောလိုက် သော်လည်း ကိုကိုကြီးအသက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားရသေး အသမီးးဆိုတာ ခွန်း နားလည်းစားမိသည်။ ခွန်းသည် ကိုကြီးရဲ့ နိုင်ပြုကြွနေသော မျက်နှာနှင့် နာကျင်သော မျက်ဝန်းတိုကို နိုးကြည့်ရင်း နိုးချင်လာသည်။ ခွန်း သနားလိုက်တာ၊ ကိုကိုကြီးကို သနားလိုက်တာ ...”

ကိုကိုကြီးသည် ဘယ်လောက်ပ ခံပြင်း ဒေါသ ထွက်သော်လည်း သူမယ်မယ်ရွှေမှာတော့ ကြီးစွာများ လူ၏ ကို ဆည်ကာနောသည်။

၁၉၁၄ ၁၉၁၄ ၁၉၁၄

ကောင်ကောင်ထက် ဆင်သက်ဘူး ♠ ၂၀၃

မြတ်လေးနိုင်ကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်းလွှာ သော စကားတွေကို ပြောပြီး ခဏအကြာမှာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီးကို အရိပ်ကြည့်ကာ၊ စိတ်ပူ နဲ့ခဲ့ရသည်။

ကိုကိုကြီးက တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့စိတ်ရွှေ့ရှား မူကို ပြန်ထိန်းနိုင်ပြီး မယ်မယ်နှင့် စကားတွေထိုင်ပြောပြီးမှ ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူက အန်းတံ့ခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ လျမ်းစွာကြုံရင်းက ခွန်းကို တစ်ချက်လျည့်ကြည့်ရင်း ...

“ကျေပ် စိတ်ချမယ်နော် ခွန်းချို့သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ကိုကိုကြီး”

အဲသာစရာကောင်းလွှာပင် သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ခွန်းကိုအားကိုသည့် အရိပ်အသောင်တွေ ယုက်သန်းနေတာကို ခွန်း မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီလိုနဲ့ ခွန်းရဲ့ အလုပ်တာဝန်း တစ်နေ့တာဟာ သာမန်အတိုင်းပဲ ကုန်ဆုံးသွားရလိမ့်မည်ဟု ခွန်းထင်ခဲ့သည်။

ဒီညာအပို့ ကိုကိုကြီးရဲ့ နွေးထွေးကိုးစားသည့် မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်ရင်း မေမဇ်ကြီးကို ကိုကိုကြီးကိုယ်စားလိုလေသေးမရှိအောင် ကြင်နာ ဂရိစိုက်ရင်း ခွန်းရဲ့ တစ်ညာ သည် သမားရိုးကျအတိုင်း ကုန်ဆုံးသွားရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိ သော်လည်း ...

၁၉၁၄ ၁၉၁၄ ၁၉၁၄

၂၀၄ ♠ ပုဂ္ဂန်

၉၇ နာရီလောက်မှာ မယ်မယ်က ...

“ခွန်းရေ... မေမေကြီး ဗိုက်ဆာလိုက်တာ၊ စားစရာ သာများရှိသလဲကျယ်”

“ပေါင်မှန်နဲ့ ကိုတ်မှန်နဲ့တော့ ရှိပါတယ် မေမေကြီး”

“မြှေ့ခြားပြုတ် မကျိန်တော့ဘူးလား”

“မကျိန်တော့လိုပါ မေမေကြီး”

“ကိုတ်မှန်တွေ ပေါင်မှန်တွေတော့ မစားချင်ဘူးကျယ်၊ မြှေ့ခြားပြုတ်ပွဲစေလေးတော့ သောက်ချင်တယ်”

“ခွန်း ပြန်ယူပေးရမလား မေမေကြီး”

“ကားလည်း အသင့်မရှိဘဲနဲ့ ခွန်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လိုပြစ်ပါမလား၊ နိုးလည်း ချုပ်နေပြီ...”

“ခွန်း ဆေးရှုမှာအလုပ်လုပ်တုန်းက ဒီအချိန် သွားလာမှ ကျပါ မေမေကြီး၊ ခွန်း သွားလျှော့ပါတယ်၊ မေမေကြီးစားရှိ အပြုံးကလည်း ဝယ်မပေးချင်လိုပါ၊ အပြုံးစာတွေက မေမေကြီး စားလိုရမှာမဟန်တော့ အောင်မျှပေါ်ပါဘူး၊ အောင်မျှပေးသုန်းသိန်းရှင်းရှင်းနဲ့ စားလိုရမှာမဟန်တော့ အောင်မျှပေးပါဘူး၊ အောင်မျှပေးပါမယ်”

“မိချိနဲ့ မဝင်းရှုကို လုပ်နိုင်းလည်း ရတာပေးကျယ်၊ အိမ်ကို ပုန်းဆက်မှာချင်ပေမယ့် ဒီအချိန်ဆို မိချိနဲ့ကလည်း သွေ့တိုးအခိုးမှာ၊ သားကလည်း အပြုံးက ပြန်ရောက်ချင် မှ ရောက်းမှာ၊ ဒီလျေ ဒီတ်ဆွဲတစ်ယောက်ရှုံး အညွှန် သွားမယ်ပြောတယ်၊ မိမ့်ကို လွှတ်ပို့ကျတော့လည်း ဒါ

၄၉၁၃၁၁၁၃၄၃

ကောင်းကောင်ယက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၂၀၅

ကလေးမက အုပ္ပါဒ်အနဲ့ဆိုတော့ စိတ်မချာဘူး၊ အေးတော့နာပါတယ် ခွန်းရယ်၊ မေမေကြီးလည်း ဗိုက်ဆာလွန်းလိုသာ ...”

“ခွန်းကို အေးနာစရာ မလိုပါဘူး မေမေကြီးရဲ့ ခွန်းတက္ကဆီငါးပြီး သွားလိုက်ပါမယ်၊ မကြာပါဘူး”

“အေးကျယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆေးခန်းက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ၊ မေမေကြီးတို့ ကော်င်စံအိမ်က အင်းလျားလမ်းသွယ်ထဲမှာခို့ ခရီးက မဝေးလှပါ။ ခွန်းက မိမ့်ကို မှာစရာရှိတာမှာခဲ့ပြီး တားရှားကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်း ခြိတ်ဝင်လာတော့ အိမ်ကြီးဘက်မှာ နီးခပ်မြို့ မိန့်သာ လင်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပေါ်ထပ် ကိုကိုကြီး အန်းထဲမှာတော့ မီးလင်းနေတာတွေ၊ ရသည်။

ခွန်း အိမ်တဲ့ခါးဝရောက်တော့ မဝင်းရှိက တဲ့ခါးလွှာပွဲပေးရင်း ...”

“သရာမ ... ဘာလို့ပြန်လာတာလ”

“မေမေကြီးအထွက် စားစရာ ပြန်ယူတာပါ အစ်မ”

“အစ်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...”

“မေမေကြီးအတွက် ကြက်သားမြှေ့ခြားပြုတ်လေး လုပ်ချင်လို့ ...”

“ဟို ... ၇ နာရီကလည်း ထိုးနေပြီဆိုတော့ ...”

၄၉၁၃၁၁၁၃၄၃

၂၀၆ ♠ ပုညသင်

မဝင်းရှိက တိုင်ကပ်နာရိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
ရင်း ခေါင်းကျပ်ပြီးပြောတာမို့ ခွန်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ ...
“ဂုဏ်ရှိတိုးရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ ...”
“အဟဲ ... ဟိုလေ ... ကိုရိုးယားကတ်လမ်းတွဲလေး ကြည့်
ချင်လို့ ...”
“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားပါ၊ ခွန်းပဲ လုပ်လိုက်
ပါတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ... အ ... । ဟို ... ဒေါ်ချို့ကော”
“သူလည်း ကိုရိုးယားကား ကြည့်နေရောပေါ့ ...”
“ဒါဆိုလည်း ခွန်း ပြန်လာတာ ပြောမနေနဲ့တော့ အစ်မ
ဖြောင့်ဖြောင့်ကြည့်ပစေတော့၊ အစ်မတို့လည်း တစ်နေ့
လုံး ပင်ပန်းထားတာ နားချင်ရောပေါ့ ...”
“ဆရာမလေးက သိပ်သဆောကောင်းတာပဲ၊ သွားတော့
မယ်နော်”
မဝင်းရှိ ထွက်သွားတော့ ခွန်းက ဒီးဖို့ချောင်းမီးကျေ
ကို ဖွင့်ပြီး မီးဖို့ချောင်းဘက်သို့ဝင်လာကာ မြှောဖြစ်ပြုတို့ ပြင်ဆင်
လိုက်သည်။ ဂတ်စိုးပို့နှင့်မို့ အချိန်မကြာဘဲ အားလုံးပြီးသွား
သည်။ ခွန်းက မြှောဖြစ်ပြုတို့ ချိုင့်နှင့်ထည့်ပြီး ထမင်းစားခွဲ
ပေါ်မှာ ခဏတင်ထားခဲ့ကာ မေမေကြီးအတွက် လို့ရမည်၍
အနေးထည်အကြိုလေး ယူဖို့ မေမေကြီးအခန်းဘက်သို့ ထွက်
လုံမီသောအခါ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လျေကားရင်းမှာ ခွဲ
ခေါက်လျက် လျေကားလက်ရန်းကို အားပြုဖို့ထားသော လျှပို့
တစ်ရုံကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

၄ ဥ ၁၆၀၈ ၁၃၅၈ နှင့်

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၂၀၇

“ကိုကိုကြီးး၊ ကိုကိုကြီးးလားဟင် ...”

ခွန်းသည် ဘွားခနဲ့ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်း
ကြောင်း လျှော့တုန်သွားမိသည်။ မီးတွေအားလုံး ဖွင့်မထားတာလို့
ဖွောန်းက ပော်မြှောင်မြှောင်ဖြစ်နေကာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမသဲကဲ့။
ခွန်းက မီးခလုတ်ကို ပြေးဖွင့်လိုက်တော့ လျေကားရင်းမှာ ထိုင်
မှသော ကိုကိုကြီးးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခွန်း ကိုကိုကြီးးနားကပ်သွားတော့ အရက်နဲ့ ပြင်း
ရှေ့ကို မျှိုးကြီးလိုက်ရသည်။ ခွန်းသည် ပထမတော့ ကြောက်
သွားသည်။ နောက်တော့ ခုလိပ်ပုံစံပျိုး မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ခွန်းက သူ့အနားသို့ မရဲတရဲ ကပ်သွားကာ ...

“ကိုကိုကြီးးး၊ ကိုကိုကြီးး ...”

“အင် ... । အင်ဟင် ... । ဘယ်သူလဲ ...”

“ခွန်းချိုသာပါ ကိုကိုကြီးး ...”

ကိုကိုကြီးးက မှိုလျှောနေသော ခေါင်းကို ကြီးးစား
ထမတ်လိုက်ရင်း ...”

“ခွန်းချိုသာ မယ်မယ်နားမှာ မနေဘူးလား”

“မယ်မယ်အတွက် စားစရာပြန်ယူတာပါ၊ ကိုကိုကြီးးက
ဒီနားမှာ ဘယ်လို့ ...”

“သာက်စရာကုန်သွားလို့ ဆင်းယဉ်တာ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီနား
က ပြန်မထိန်းတော့သူ့ ...”

၄ ဥ ၁၆၀၈ ၁၃၅၈ နှင့်

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးကိုကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှုန်း မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ တွေခေါ်ပေးရမှုသည်း မရဲ့ ဒီအတိုင်း လည်း မထားခဲ့ခြင်း။

“ခွန်းချို့သာ ...”

“ရှင် ... ကိုကိုကြီး”

“ကျျှုပ် ချို့ချို့မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင် နေတာ၊ ကျျှုပ်ကို နားလည်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောချင့်ရချင်တာ၊ ကျျှုးစုံပြုပြီး ကျျှုပ်ပြောတာကို ခက် လောက်များ နားထောင်ပေးနိုင်မလား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ကိုကိုကြီး”

“ကျျှုပ်ဘဝကို ခင်ဗျား သိလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်း သိပါတယ်”

“နည်းနည်းပဲ သိတာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား မသိတာအေး အများကြီး ကျျှုပ်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတာလူ့၊ ကျျှုပ်က ရုတ်သိက္ခာရဲ့ ကျျှုးကျွန်း၊ မယ်မယ်က ကျျှုပ်ရဲ့ ဘုရား၊ ကျျှုပ်က မယ်မယ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး ရုတ်သိက္ခာက ရှိနဲ့ သူ၏ အားလုံးလုပ်တယ် ...”

“အခါ ကျျှုပ်ရဲ့ရုတ်သိက္ခာဆွဲ ဘာဖြစ်သွားပြီး ခင်ဗျားသိလား၊ ကျျှုပ်အခါ ဘာလုပ်ရမှုလဲ၊ မယ်မယ် ကို မြတ်လေးနိုင်အကြောင်း ပြောပြပြီး မယ်မယ် စိတ် ထိနိုင်အောင် လုပ်ရမှာ ကျျှုပ် အားနာတယ်၊ မယ်မယ်ကို

သနားတယ်၊ ဒါဆို ကျျှုပ်က မယ်မယ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ အဲဒီအကျွောင့်ပျက်နေတဲ့ မိန့်းမ၊ ဟန်အောင်ကောင်းလွန်းတဲ့ မိန့်းမကို လက်ထပ်လိုက်ရမှုလား ...၊ ခင်ဗျား အကြောက်လေး မပေးနိုင်ဘူးလားဟင် ...”

“ကျျှုပ်ဘဝက ကျျှုပ်လုပ်ချင်တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ ...၊ လှလှပပလေး သေဆုံးနေတဲ့ ဘဝ၊ ပြီးတော့ မျိုးရိုးရုတ်ကို သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ဖောင် ထိန်းရမယ့် ယောကျားကောင်း ယောကျားမြတ်၊ ခပ်နိမ့် နိမ့် မိန့်းမတော့ဆို ကျျှုပ်ဘဝနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား ...”

“မယ်မယ်က ပြောတယ်ပျေား၊ သားလေးက မြင့်မြတ်တဲ့ အနွယ်ဆိုတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ မိန့်းမနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်တဲ့ ...၊ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတော့ ဘာလဲတော့ ကျျှုပ်လည်း သိပ်မသိဘူးပေါ့ပျေား”

ခွန်းသည် ခံစားပေါက်ကွဲနေသော သူကို မျက်လျှော်အပဲသားနှင့် ၁၁၁ကြည့်နေပြီးမဲ သတိဝင်လာကာ ...

“ကိုကိုကြီး ... ခွန်း မေမဇ်ကြီးဆီ ပြန်ရပါတော့မယ်”

သူက စကား မပြန်နိုင်တော့ဘဲ လျေကားထစ်ပေါ်ဘဲ ခွဲယိုင်လဲပြုကျသွားသည်။

“ကိုကိုကြီး ... ကိုကိုကြီး သတိထားပါဘီး”

ခွန်းက ကိုကိုကြီး ပခုံးကို လှုပ်၍ အော်သည်း

၂၁၀ ♠ ပုညာင်

သူ.ဆီက ညည်းညှသံသူသာ တွက်လာသည်။ ခွန်းသည်
ပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ သူ.ကို မနိုင်တနိုင်တဲ့ထူကာ သူ.အိပ်စုံ
ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပို့ပေးလိုက်မိသည်။

တို့နောက် ... သူ.အနားက ခွန်းလျည်းအတွက်မှ
သူက ခွန်းလက်ကို လျမ်းဆွဲထားလိုက်ရှုံး ပလုံးပထွေးအသုံး
ငိုးစွဲက်လျက် ...

“မထားခဲ့ပါနဲ့ ကျေပ်တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့
ကျေပ် မကြောက်လိုပါ၊ ကျျုပ် အားလုံးကို မကြောက်လိုပါ”
ဟု ပြောရင်း သူ.လက်များပြင် ခွန်းကို အားကို
တစ်ခုသဖွယ် တွယ်ဖက်လိုက်လေသည်။

သူ.ရဲ့ မျက်ရည်တွေသည် ခွန်းရဲ့ ပခုံးစွန်းမှု
ပေစွန်းသွားခဲ့ရှုံး။

ခွန်းရဲ့ မျက်ရည်တွေသည် သူ.ရင်ဘတ်မှာ လျှော့
သွားခဲ့ရှုံး။

တို့ခကေတာလေးက ခွန်းရဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုလုံးကို
နှုတ်ယူလိုက်သည်။

ညနဲ့ လရောင်သည် ပြင်းရှစ်ဦးညုံးပုံရှင်ဝေါ်ဖြူး
ခွန်းဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။

၁၂၁၅၁၁၇၄၈၈

အန်း (၂၄)

၂၈ ၃၈ ၂၈

“မမချိုကြီးရေး ...”

“ဟေး ...”

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီးနဲ့ မေမေကြီး အခန်းထဲက အိပ်ရာခင်း
တွေ ကျွန်ုပ်မလဲလာခဲ့တယ်၊ ရေး ...”

ဝင်းရိုက် လုံးထွေးယူလာသော အိပ်ရာခင်းတွေ၊
မိုင်းအုံစုပ်တွေကို ဒေါ်ချိုအေးကို လျမ်းပေးလိုက်ရာ ဒေါ်ချို
အေးက လျမ်းမယူသေးဘဲ ...”

“ကျေပ်က ဘာလျပ်ပို့ ယူရမှာတုန်း”

“လျှော့နှုံးလေး ...”

“ညည်းလျှော့ပါလား”

“အဟဲး ... မမချိုကြီးကလည်း ... မေမေကြီးက အိပ်ရာ
ခင်း လျှော့ရင်းအပြင်မှာ တစ်ထပ်လျှော့ပြီး အဝတ်လျှော့

၁၂၁၅၁၁၇၄၈၈၈၈

၂၁၂ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

စက်ထဲထည့်လျှော့မှ ကြိုက်တာ ကျွန်မလျှော့ရင် မပြေား
လို ဆိုပြီး အကေခကာ အဆူခံရတဲ့ ဗျာ မမချိုလျှော့ရင်
မမချို မုန်ဖိုးရမှာပေါ့၊ လျှော့လိုက်နော်၊ အေးစရှုရှုတဲ့
ပန်းကန်ထွေ ကျွန်မ စွဲအေးလိုက်မယ်လေ ... ”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ သည်းက လူလည်မ၊ အိပ်ရာခင်း
လျှော့တာလောက်တော့ မုန်ဖိုးက မရပါဘူးအေး ... ”

ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရှိကို မျက်စောင်းထိုးရင်း
စုလုံးလာသည့် အိပ်ရာခင်းအထွေးလိုက်ကို လုမ်းဖွေ့ယူလိုက်ပါ
သည်။

မဝင်းရှိက စပ်ဖြောပ်နှင့် ောစင်ဘက်သို့ ပဲမြှုံး
မြန်လျောက်သွားသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက လုံးထွေးနေသည့် အိပ်ရာခင်းနှင့်
ခေါင်းအုံစွပ်တွေကို သပ်သပ်စီ ရွှေးဖယ်ထဲတ်လိုက်ပါသည်။
ထိုအထဲမှ အိပ်ရာခင်းတစ်ခုကို ဆွဲဖြန်ခါလိုက်ချိန်မှာ အိပ်ရာ
ခင်းထဲမှ ခေါင်းစည်းသိုးမွေးကွင်းကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာ
ပါသည်။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ထိုခေါင်းစွပ်ကွင်းကလေးကို
ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခု ခုန်ကာ တုန်ရင်သွား
ပါသည်။

ဒါ ... သမီးခေါင်းမှာစည်းနေကျ ခေါင်းစည်းကွင်း
ကလေးဆိုတာ ဒေါ်ချိုအေးက အသေအချာ မှတ်မိန့်ပါသည်။

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၁၃

ဒေါ်ချိုအေးသည် ခေါင်းစည်းကွင်းကလေးကို
ဝင်းရှိ မမြင်အောင် အတွင်းခံအကျိုးကြားသို့ထိုးထည့်သားလိုက်
ပြီး ခေါင်းစည်းကွင်းထွက်ကျလာသည့် အိပ်ရာခင်းစကို ကိုင်
မြှောက်ကာ ...

“မဝင်းရှိ ... ဒီအိပ်ရာခင်းက မေမျှကြီး အိပ်ရာခင်းလား၊
ကိုကိုကြီး အိပ်ရာခင်းလား ... ”

ဟု အသေကို မတုန်အောင်ထိန်းရင်း သေချာအောင်
လုမ်းမေးလိုက်သည်။

မဝင်းရှိက ဒေါ်ချိုအေးကို ကျောခိုင်း၍ ပန်းကန်
အေးနေရင်းက နောက်ပြန်ကြည့်လာကာ ...

“အဲဒါ ကိုကိုကြီး အိပ်ရာခင်းလေ မမရှိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေး၊ အိပ်ရာခင်းက အဆင်သစ်လေး
မှုလို လူလို မေးကြည့်တာပါ”

မဝင်းရှိ ပြန်လှည့်သွားတော့ ဒေါ်ချိုအေးက ကိုကို
ကြီးရှိ ခေါင်းအုံစွပ်ကို ငဲ့နမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရက်နဲ့ကို မြှုပိုက်
ထိုက်ပိုပါသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ဒေါ်ချိုအေးရဲ့ နှစ်ဗုံးသည်းပွဲတွေ
တုန်ရုံလာကာ ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်လှပ်ရှားသွားရ
လေသည်။

အမိန် (၂၅)

၁ ၂ ၃

“ညည်း ငါကို အမှန်အတိုင်း ပြောဖော်၊ လူးဝ ညျား
မတော်စားနဲ့ ဒါ ညည်းသဝတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်
ညက ကိုကိုကြီးနဲ့ ညည်းနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အမှ
ကို မှန်မှန်ဖြော...”

အော်ချိုးအေးက သမီးဖြစ်သူကို ကားဂိုဏာင်ထဲ
သို့ ဆွဲဆောင်လာကာ အထပ်ထပ် စစ်မေးပါသော်လည်း ခွန်းက
တည်ဖြစ်စွာပင် ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေ ...”

“ဒါဆို ညည်း ဆောင်စည်းကွင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကြီး
အိပ်ရာခင်းထက် ဖွှက်ကျလာသေးလဲ”

“ခွန်းဆံပင်က ဖြောင်စင်းပြီး ချောနေတော့ ဆောင်စည်း
ကွင်းကို တင်းတင်းစည်းမထားရင် ခေါ်ခေါ် အောက်ပြု

၁ ၉ ၈ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂ ၁

ကျတတ်ပါတဲယ်၊ ညက ခွန်း မေမေကြီးနဲ့ မြှေစွမ်ပြန်
ပြုတ်ရင်း ကိုကိုကြီး အရမ်းမူးနေတာတွေလို့ သူ့အခိုး
ထဲ တွေ့ပိုပေးရင်း ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ”

“အရက်မူးနေတဲ့ သူကို အခန်းထဲထိ တွေ့ပိုတာတောင်
ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုဇ္ဇာမရှိပါဘူးအေး ရပ်ရှင်
ဘွဲ့ ဝဲလွှာတွေထဲမှာဆို ဒါ ကြိမ်းသေပါက် ခုက္ခဏရောက်
မထုကိစ္စ...”

“ခွန်း ခုက္ခဏရောက်ခဲ့ပါဘူး အမေ ...”

“ညည်း သေချာလို့လား ...”

“သေချာပါတယ် အမေ”

“တစ်ခုခုဆို ညည်း ငါ့ခေါ်မြို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့အေး ...”
အမေက ညည်းကို သူငွေးရုံရှုံးသရော် တရားဝင်
မယားဘဲ ဖြစ်စေချေတော့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခြေထော်တင်
ခဲ့ရမှာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချုပါ အမေ၊ ကိုကိုကြီးက ခွန်း ခုက္ခဏရောက်အောင်
တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

အော်ချိုးအေးက တည်တည်ပြုပြု ပြန်ဖြစ်သော
သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ယုံကြည်စိတ်အေးသွားရကာ ...

“အေးလေးလေး ကိုကိုကြီးကလည်း လွှာယုတ်မာတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အရှက်တောင် တစ်ခါတလေမှ
သောက်တဲ့ လူမျိုးပါ”

၁ ၉ ၈ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂ ၁

၂၁၆ ♠ ပုညာင်

“အမ ... ခွန်း သွားတော့မယ်နော်၊ တော်ကြာ မေးမေး ခွန်းကို ရှာနော်းမယ်”

“အေး ... အေး ... । မော် ... ဟဲ ... နော်း၊ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြစ် အမ နယ် ခက္ခပြန်ရမယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ ...”

“ညည်း ဒေါ်လေးအန်းရဲ၊ အမ ကြီးကြီးမြဲ ဆုံးလို့တဲ့ မနေ့ကပဲ အမွှေ့စား လာပြောသွားတယ်၊ အဲဒါ ကြီးကြီးမြဲ နေတဲ့ရွာဘက်အထိ သွားရမှာ၊ သူတို့ရွာက သားချုပ် တော့ သားပေါ်တယ်အော့၊ ပြန်လာမှ နိုင်သလောက် သယ်လာပြီး ရောင်းစားရမယ်”

“ခွန်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မေမေရယ်၊ ကြီးကြီးမြဲ ခွန်းကို သိပ်ချိစ်တာ၊ ခွန်းလည်း အမနဲ့အတူ လိုက် ချင်တယ်”

“ညည်းရော ငါရော နှစ်ယောက်အတူ ခွင့်ယူလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲအေး ... । ပြီးတော့ မေမေကြီးကာ မနေ့ကမှ မျက်စီခွဲထားတာကို ညည်း ခွင့်ယူရင် အလုပ်ပြုတော် ပေါ့ ...”

ခွန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခွန်း စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ တော့ အမယူသွားလိုက်လေ၊ ခရီးစရိတ်လည်း ကုန်းဦး

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၁၇

မှာနဲ့၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူခဲ့ပါ အမ ...”

“အေးပါအေး ... । ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့၊ အမေလည်း မိုးပိုးချောင်ဘက် ကူးလိုက်းဦးမယ်”

ဒေါ်ချိုးအေးက အပြင်ဘက်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ချွန်းထံမှ ခပ်မြန်မြန်လေး ထွက်ခွာသွားပါသည်။ အဲဒီနေ့က ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

နာကျင်ခံစားမှုတွေအားလုံး သူ့အတွေး အာရုံထဲသို့ စီးဝင်လာ ခဲ့သည်။

စိတ်အကျဉ်းကျသလို ခံစားချက်များဖြင့် ခွန်းကြပ် လာခဲ့ရသည်။ မယ်မယ်ရဲ့ မေတ္တာတရားနှင့်အတူ လွမ်းမိုးချုပ် စိုင်မှုများ။ ဂုဏ်သီက္ခာ၊ ပျိုးရှိုး၊ အဆင့်အတန်း၊ အချိစ်၊ လက်ထပ်ခြင်း၊ ပျော်ဆွဲမှု... စသည် အရာများအားလုံးက သူ အမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိတဲ့ ရှုပ်ထွေးနေသလို ခံစားရသည်။

သူ့စိတ်နဲ့ မယ်မယ်စိတ်ဟာ ရောန္တာနှုပ်ဆွဲး ဖျက် ဘယ်ဟာက သူ့သန္တအမှန်လဲ...၊ ဘယ်ဟာက မယ်မယ် ဆန္တလဲဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင်ပင် မယ်မယ်က သူ့ကို ဆင်အားကြီးမားစွာ လွမ်းမိုးထားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ကို သူ သိပ်ချေပါသည်။ သိပ်ချေ၊ သိပ်လေးစား ကိုးကွယ်ခဲ့လို့လည်း မယ်မယ်ဆန္တမှန်သမျှကို သူ့သန္တဟု မှတ်ယူကာ ကိုယ်ပိုင်ဆန္တပိုင် ကိုယ်ပိုင် ခံယူချက်တွေကို ဖျောက်ဖျောက်ပစ်နိုင်ခဲ့တာပင်။

သူ အမြဲဝ်နေကျ ကတ္တာပါဖော်၊ ပိုးပုဆိုး၊ ရှုပ်ဖြူ နှင့် စိန်ကြယ်သီးကလေးတွေဟာ မယ်မယ်အကြိုက်လား၊ သူ အကြိုက်လား မေးရင် သူ မဖြေတတ်ပါ။ မယ်မယ် နစ်သက် ကာ မှန်သမျှကို သူ နစ်သက်မိတာလည်း ဖြစ်ကောင်းပြစ်နိုင်ပါ သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံးထဲ့မြားပြုင့်မြတ်

အစိုး (၂၆)

အ အ အ

မင်းထင်နိုးသည် မှန်ပြုတင်းရည်ကြီးနားတွင် လက် ပိုက်ရပ်တန်း၍ တိမ်ဖြူတွေရွှေ့နေသော ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ညာက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

သူ့ခေါင်းကတော့ ခုချိန်ထိ ကြည့်လင်ခြင်းမရှိ သေးပါ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံခဲ့လျက် နားထင်စပ်က ကိုက်လျက် ရှိသည်။

ညာက သောက်ခဲ့သော ပမာဏာလောက် သူ့တစ်ခါ မှ မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။ ညာက ခံစားခဲ့ရသလောက်လည်း ဘယ် တုန်းကမှာ မခံစားခဲ့ဖူးပါ။

မြတ်လေးနိုင်ရဲ့ လိမ့်ညာဟန်ဆောင်မှုတွေကို သိနေပါရက်နဲ့ မယ်မယ်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်စကား ဆိုခဲ့ပြီး မယ်မယ်ဆီကအပြန်မှာ သူ့ဘဝတစ်လျောက်လုံး ခံစားခဲ့ရသူ

၂၂၀ ♠ ပုဂ္ဂန်

သလို ဖြစ်နေခဲ့ရသော သူမှာ ရင်ဖွင့်စကားဆိုစရာ မိတ်ဆွဲ
အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

ခွန်းချိသာ ...

ခွန်းချိသာကတော့ သူ့အတွက် ရှားရှားပါးပါ;
မိတ်ဆွဲတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ခွန်းချိသာနဲ့ စတော့ကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ
ရင်းနှီးသလို ခံစားရပေမယ့် မတူသော အဆင့်အတန်းနှစ်ခုရှိ
သူက ခုပ်မှန်မှုနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ခွန်းချိသာနဲ့
သူ့ကြားမှာ အဆင့်အတန်းဟူသော စည်းတစ်ခု ခြားနေသည်ဟု
သာ သူကခံယူခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ဘဝမှာ စိတ်
ဆင်းရဲ မွန်းကြပ်မှုတွေကို ခံစားရတိုင်း သူမက သူနှင့်နှီးကပ်
လာသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို ခွန်းချိသာနဲ့
သော သူနဲ့အဆင့်မတူသည် သာမန် မိန်းမင်ယော်လေးတစ်ယောက်
ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောပြချင်ခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့်များလဲ။
သူမရဲ့ စွေးထွေးနဲ့ညြုပြီး ရှိုးသားလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့်
လား ... ။ အဲဒါမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း သူ့စိတ်တွေ
နဲ့ညြုံသွားတတ်တာကရော ... ။

ညတုန်းကတော့ သူ သူမကို ရင်ဖွင့်ခဲ့သည် ထင်
ပါရဲ့ ... ။ သူမ သူ့ကို တွဲပို့ပေးခဲ့တာကိုလည်း ဝါးတားတား
မှတ်မိမေနခဲ့တာမျို့ သူမကို အားနာမိသလို ခံစားရသည်။

၁၉၁၅ ၁၁ ၁၁ ၁၁၁၄ တို့၏

ကောင်းကောင်ထုတ်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၂၁

မင်းထင်မိုးက ခွန်းချိသာအကြောင်း တွေးနေဆဲမှာ
ခြေထောင်းက ခုဖြောကလေးမှာ ပြီမ်သက်စွာ ထိုင်ချုံ တိမ်တွေးဆီ
လေးမော့နေသော ခွန်းချိသာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

လည်ပင်းကလေး စင်းနေသည်အထိ တိမ်တွေးကို
မေားဝေးနေသော သူမပုံစံလေးက ၁၁။မိုင်းရာ ၁၁။နေသော
ကလေးသူငယ်နှင့် တူသည်။ ခွန်းချိသာထက် လှသည့် မိန်းမ
တွေအများကြီးကို သူမြင်ပူးဆော်လည်း သူမလောက် simple
ပြုသည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ သူ မမြင်ပူးခဲ့ပါ။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် သူမက ထိုင်ရာမှတ်ကာ
ဖိမ်ဘက်ဆီသို့ လျောက်လာနေပြီမို့ သူက မှန်ပြတင်းကို ကျော်
ရှင်းကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

သူ လျောက်တစ်ကိုရောက်တော့ အီမံထဲသို့
လျောက်ဝင်လာသော ခွန်းချိသာကို မြင်ရသည်။

“ခွန်းချိသာ ...”

သူ့အော်ကြောင့် သူမက လျောက်ဆီ မော်ကြည့်
လာသည်။ သူက လျောက်တာစိတ်လျောက် ဆက်ဆင်းလာရင်း ...

“ခေါက်လေး နေပါဦးး ကျူပ် စကားနည်းနည်း ပြောချင်
လို့ ...”

ဟု လှမ်းပြောလာတာမျို့ သူမက လျောက်ရင်းမှာ
ရှုံး၍ သူ့ကိုစောင့်နေသည်။

သူက သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

၁၂၁၅ ၁၁ ၁၁ ၁၁၁၄ တို့၏

၂၂၂ ♠ ပူည်

“ခင်ဗျား ညုတ္ထန်းက ကျော်ကို အပေါ်ထပ်ထိ တွဲဖို့ခဲ့
တယ် ထင်ဘယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခွန်းချို့သာ ...”

“ခွန်းက ကိုကိုကြိုးတို့ ဝန်ထမ်းပါ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ
မလိုပါဘူး”

“ခွန်းရဲ့ အလုပ်ဝါယာရားမက ကျော်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်
တာပါ၊ ပြီးတော့ ခွန်းက ကျော်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ၊ ခွန်းကို
မိတ်ဆွေလို့ ယူဆခဲ့လို့လည်း ညာက အသိစိတ်ဖျောက်
လုလု အချိန်များတောင် ခွန်းကို စကားတွေ အများကြီး
ပြောခဲ့စိတယ် ထင်ပါတယ်၊ ဘာတွေ့ပြောမိခဲ့တယ်ဆိတာ
အသေးစိတ်မမှတ်မိတ်တော့ပေါ်မယ် ကျော်တော်စကားထဲမှ
အများပါခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှာတော်များဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”
“ဘာအတွက်မှ တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ခွန်း ခွင့်လွှာ
ပြီးသားပါ”

“နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

သူမက သူ့ကို ကြည်လင်ဆွေးတွေးစွာ ပြီးပြရင်း...

“မေမေကြိုးဆို သွားရှိုးမှာမိလို့ ခွင့်ပြုပါဉိုး ကိုကိုကြိုး”

“တောင်းပါပြီ ခွန်း...”

အစ်း (၂၇)

၂၅ ၂၆ ၂၇

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီ ရက်နှင့် ၃ ရက်တွင် တိုက်
ဆုံးခဲ့သော နာဂစ်မှန်တိုင်းသည် အော်ချို့အေး ပြန်သွားခဲ့သော
ပေါင်ယ်ကမ်း ခြောက်လေးကို ပြင်းထန်စွာ ဖွောက်သွား
ခဲ့သည်။

၂၆ ၆ ရက်နေ့တွင်မှ ...

“အော်ချို့အေး ဆုံးပြီ ...”

ဟူသော သတင်းစကားက ‘တော်ဝင်စံအီမံ’ သို့
ရှာက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကို ကြေားကြေားချင်း သည်းသည်းထန်
ထန် ပို့ကြွေးလေသော ခွန်းကြောင့် ပို့နေသော မဝင်းရှိပင်လျင်
အငိတ်တိတာ ခွန်းကို တာအုံတွေကြည့်နေလိုက်မိသည်။ အော်ချို့
အော်ချို့နှင့်များစွာ နိုးနီးကပ်ကပ် အလုပ်အတူလုပ်ရင်း သေသာ

၂၂၄ ♠ ပုည်

၆၃ ဖြစ်ခဲ့ရသော မဝင်ရှိကိုယ်တိုင်တောင် ခွန်းချိသာလောက်
မငိုက္ခားနိုင်တာကြောင့်ပင်။

ခွန်းချိသာ နိုင်ပုံက တကယ့်ကို ကြကွဲစရာ
ကောင်းလှတာမို့ ပြင်ရာသည့် ဘားလှအဖို့မှာပင် ရင်ဆိုရသည်။
မဝင်ရှိက ခွန်းရဲ့ ပစ်းကလေးကို ပွဲဖက်ပေးထားရင်း ...

“ဆရာမက မမချိကြီးကို တော်တော် သံယောဉ်ကြီး
ရှာတာပဲကို့၊ အားလေ ... မမချိကြီးကလည်း ဆရာမကို
ဆို အမြဲစေတနာပိုပိုနဲ့ ဟင်းတွေ ထည့်ထည့်ကျေးခဲ့တာ
ဆိုတော့ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလိုပေါ့လေ
မငိုပါနဲ့တော့ ဆရာမရယ်၊ မမချိကြီး မရှိတော့ပေမယ့်
မမချိကြီး နှိုတ္ထုံးကထက် မလျော့တဲ့ စေတနာနဲ့ ဆရာမ^၈
ရဲ့ စားရေး သောက်ရေးအတွက် အစ်မ စီစဉ်ပေးပါမယ့်”

ဟု နှစ်သိမ်းလေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ခွန်းချိသာက နာဂစ်ထဲပါ
သွားသည့် သူမြို့လေးက မိဘ ဆွဲချိုးများထဲ ခဏပြန်ချင်
ကြောင်း ခွင့်တောင်းသဖြင့် မေမဇ်းက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြောမှာ ခွန်းချိသာက တော်ဝင်
စံအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာဖြီး မေမဇ်းကို ဝတ္ထာရားမပျက်
ဆက်၍ ပြရစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

အစိုး (၂၀)

၃၈ ၃၉ ၄၀

“မယ်မယ်...”

“လျှော့... သား လား ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပြောယ်”

မင်းထင်မိုးက မယ်မယ် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဝင်ထိုင်
က အစိုးတွင်းသို့ ဆုတေကြည့်လိုက်ရင်း...”

“ခွန်းချိသာကော့ မခြင်ပါလား မယ်မယ်...”

“အဲဒီကိုစွဲ ပြောမလိုပါပဲ သားရယ်”

“ဘာများလဲ မယ်မယ်၊ ခွန်းချိသာ ဘာပြစ်လိုလဲ...”

“သူ့အတွက်လည်း မယ်မယ် တော်တော် စိတ်ချေပါ
တယ်...”

“သူနဲ့ အဆင်မပြောလို့လား မယ်မယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ
တော့ အသက်ငယ်ပေမယ့် ရှင့်ကျက်ပြည့်ဝတဲ့ ပုံပါပဲ၊
ရှိုးသားပုံလည်း ရပါတယ်”

၂၂၅ ♠ ပူဇော်

“အပြော မတော်ပါနဲ့ သားရယ်၊ မယ်မယ်ပြောမယ့်
စကားကိုသာ သားကြားရင် အဲ့သြေရလိမ့်မယ်၊ မယ်မယ်
ကိုယ်တိုင်တောင်မှ မယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီလေး
မလေးနှယ် ရှိုးပုံရှိုးပန်းနဲ့ ကွယ် ...”

မယ်မယ် ဒီလေးက်ပြောနေရင် တစ်ခုခုတော့
ပြဿနာရှိပြီဟုတွေးကာ မင်းထင်မိုးက ရင်ထိတ်သွားမိပါသည်။
“ပြောပါရှိုး မယ်မယ်ရယ် ...”

“သား လူပျို့ကို ဒီကိုစွဲ ကြားသိနေရမှာလည်း အေးနာ
ပါတယ် သားရယ်၊ ခွန်းချိသာက အခု ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့”
“များ ...”

မင်းထင်မိုးက ရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်
အထိ အဲ့သြေမိရသည်။

“သူက နယ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့ ကွယ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့က
လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာတဲ့၊ အခု သူ့ချစ်သူ
က ဆုံးသွားတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကျွန်းခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ
နာက်ပြီးစတုန်းက နယ်ပြန်ရင်း မှားယွင်းခဲ့တယ်ထင်ပါ
ရဲ့ ကွယ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့က ယူနို့ စီစဉ်ထားတာဆိုတော့
မတားဆီးခဲ့မိဘူးတဲ့ ...”

“အဲဒါ မယ်မယ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီ
ဝန်ခံပြီး သူ့ကို ဒီမှာပဲ ဆက်အလုပ်လုပ်ခွင့် ပေးပို့

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သော်ဘူး ♠ ၂၂၆

တောင်းပန်တယ်၊ မီးဖြားပြီးမှပဲ ထွက်သွားပါရစေတဲ့
ကွယ်”

“အဲဒိုတော့ မယ်မယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်လဲ”

“မယ်မယ် ပြင်းလိုက်တယ် သား၊ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်
ကောင်းဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရွှေပွဲပဲ
ထွေးထွေးကိစ္စတွေ့နဲ့လည်း မယ်မယ် မဟတ်သက်ချင်ဘူး
လေး၊ မယ်မယ် သူ့ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်”

“သူ့သွားပြီလား မယ်မယ်”

“ခုတော့ မသွားသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ သွားလိမ့်မယ်၊
တစ်ရက်တော့ ဆက်နေခွင့်ပေးထားတယ်”

မင်းထင်မိုးက ခက် တွေ့ဝေါ့မ်သက်နေပြီးမှ ...

“မယ်မယ်ကို သား တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ သား ...”

“ခွန်းချိသာကို အလုပ်ဆက်လုပ်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူးလား
မယ်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ...”

“သူက မယ်မယ်အပေါ် ဆွေးသားရင်းလို့ စေတနာထား
ရှာတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး အလုပ်အပေါ်လည်း လေး
စားတယ်၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားတဲ့သူနဲ့ မှားယွင်း
မိတာကို စာရို့ဖွှာ့ပျက်ယွင်းတဲ့သူလို့ သတ်မှတ်လို့မရပါ

၂၃၀ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

ဘူး မယ်မယ် သူ့ချွေစုသာ မဆုံးခဲ့ရင် သူတို့ လက်ထဲ
ကြမှုပဲ၊ ခုလို ကိုယ်ဝန်နှင့်လေးနဲ့ စိတ်ဆင်းရှုနေတဲ့အရှင့်
မှာ အလုပ်ထဲတဲ့ကိုရင် ရေနှစ်သွားကို ဝါးကျတိုးသလို
ဖြစ်ပြီး သူ့မရှာ တွယ်ရာမဲ့သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်းမိုးက သားစကားကို သေချာနားထော်
ကာ ခေါင်းတည်တွေ့တဲ့ လုပ်လိုက်ရင်း...”

“သားပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်
အနေနဲ့ကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ လွှဲကို ဆက်ပြီးနိုင်းမို့ ခက်
တယ်၊ မယ်မယ့်အနားမှာထားလို့ အဆင်ပြုမယ်မယ်
ဘူး”

“ဒါဆို မိုးပို့ဆောင်ရွက်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်
ထားလေးလိုက်ပါလား မယ်မယ်၊ ဒေါ်ချို့အေးလည်း ဖို့
တော့ မဝင်းရှိတာစ်ယောက်တည်း မနိုင်မန်း၊ ဖြစ်မော့ပုံ
ရတယ်၊ သူကို ဒီအောင်ကြီးပေါ်မှာ ဆက်မထားချင်လည်း
ဒေါ်ချို့အေး နေသွားတဲ့ အခန်းမှာ နေခိုင်းလိုက်လို့ရတဲ့
ပဲ”

ဒေါ်ခင်းမိုးက စဉ်းစားသလို ခက်ခြေးသွားပြီး

၄...

“ကောင်းပြီလေ ။ ဒါဆိုလည်း မိုးပို့ဆောင်ဘက်မှာ ထား
လိုက်တာပဲ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချက်တတ် ပြုတ်တတ်
မယ့် ပုံပဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ မယ်မယ် စားမို့ သူ့ ဝင်စဉ်

၄ ၉၀ ၄၀၁ ၄၀၂ ၄၀၃

ကောင်းကောင်တက်က ဆမ်းသက်သူ ♠ ၂၃၁

လေးရင် တော်တော် စားကောင်းစားယ် အချက်ဆပြုတ်
သင်တန်းလည်း တက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုလေး မယ်မယ့်ကိုချုပြု
ဖူးတယ်”

မယ်မယ် လက်ခဲ့လိုက်တော့မှာ သူ့စိတ်တွေ ပေါ်
သွားသည်။

ဘာ့ကြောင့်မှန်းတော့မဆုံး ချွေးချွေးသာကို ဒီအောင်ကြီး

ကော်များစွာ ထွက်ခွာမသွား စေချင်တာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါနဲ့ မြတ်လေးခိုင်နဲ့ သားကိစ္စကိုရော ဘယ်တော့
လောက် ဒီစဉ်မယ် ဒီတိုက်လဲ သား”

“အဲဒီကိစ္စကတော့ ဖြည့်ဖြည့်ဗုံးမှပဲ စဉ်းစားပါရစွဲ
မယ်မယ်၊ ခုလော်လော်ဆယ်မှာ မြတ်လေးလည်း သိပ်
အလုပ်ရွှေ့နေပုံရတယ်၊ သားလည်း နိုင်တြေားရုံးခွဲကို သွား
စရာရှိနေတယ်၊ ဟိုကလုပဲ့၊ အလုပ်နဲ့ အသားကျပြုဆုံးမှ
ပြန်လာပြစ်မှာဆိုတော့ ကာစ်လေလောက်တောင် ကြာချင်
ကြာသွားနိုင်တယ်”

“ပြန်လာရင် ဒီစဉ်မှာလား”

“ချက်ချင်းကြီးတော့စိုးစိုးပြစ်မှာမဟုတ်သေးသူ့ မယ်မယ်
နောက်နောက်မှဆိုရင် နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အဆင်
ပြုမယ်ထင်ပါတယ်”

“အေးလေး သားတို့ လွှဲပေါ်ချင်း ညီကြာပါ၊ မယ်မယ်
ကတော့ မယ်မယ် ရွှေးပေးတဲ့ မိန့်းကလေးနဲ့ သားနဲ့

၄ ၉၀ ၄၀၁ ၄၀၂ ၄၀၃

J2J ♠ ပုည၏

အဆင်ပြေတာကို သိပ်ဝမ်းသာတာပါ၊ ဖယ်မယ် အနေ
မှန်ပါတယ်နော် သား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ် ဖယ်မယ်”

“တော်ပါသေးရှုကျယ်၊ ဖယ်မယ်ကျွေးပေးမိတဲ့ မိန်းကလေး
က အကျင့်စာရိတ္ထ ပိပုံည့်ထဲကဆိုရင် ဖယ်မယ်တော်
ရင်ကျိုးရအောင်ရှိ မြိုင်လေးနိုင်လေးကတော့ တကယ်
တည်ကြည့် သိမ်းမျှရှာပါတယ်၊ ဖယ်မယ် သူငယ်ရှင်းရှုံး
မျိုးရှုံးနဲ့ စာရိတ္ထကိုတော့ ဖယ်မယ် တကယ် ယုံကြည့်
တယ်”

အားတက်သရော ပြောနေသော ဖယ်မယ်ကို
သမားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်ရင်း မင်းထင်နီးက သက်ပြင်းနီး
တစ်ချက် ရှိက်ပို့လေသည်။

◆ ◆ ◆

အနေး (၂၉)
၂၈ ၂၉ ၂၁

“ဆရာမ ... ဖယ်... ဖယ်၊ ကျွန်းမ လုပ်လိုက်ပါမယ်”
လျှော်ပြီးသား ရရှိစောင်တွေကို မနိုင်မနော်းလှန်း
နေသည့် ခွဲန်းချီသာထံသို့ မဝင်းရှိက အပြီးကလေး သွားပြီး
ပြောလိုက်ပါသည်။

ခွဲန်းက မဝင်းရှိကို လုပ်ဗြည့်ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ဆရာမလို့ အောမနေပါနဲ့တော့ အစ်မရယ်၊ ခွဲန်းလို့အော်
ရင် ရပါပြီ၊ အခုံ အစ်မနဲ့ ခွဲန်းက အလုပ်ဝွှေရားချင်း
အတူတူ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးနေလို့ အောမို့တာပါဟယ်၊ ညည်းလေးကလည်း
အစ်မ မိတ်မကောင်းအောင်မပြောစ်းပါနဲ့ ခွဲန်းက အမြဲ
အနေအရာသာ ဒါမိုးလုပ်နေရပေမယ့် အစ်မထက် အများ”

J26 ♠ ပုညာ

ကြီး အဆင့်မြှင့်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဖော်ပါဟာယ အစ်
လှပုံမှတယ်”

“ရပါတယ အစ်မရဲ့ ခွန်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ညည်းမှာကဖြင့် မပေါ်မပါနဲ့ ...”

“ဒီလောက်လုပ်တောကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်မရဲ့”

ခွန်းက နောက်ဆုံးလက်ကျော် စောင်တစ်ထည်ကို
ဖြန့်လှန်းနေပြီနဲ့ မဝင်းရှိက ခွန်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချိ
ပါသည်။

ခွန်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရတော့ သူ့မှာ အထင်
မသေးနိုင်ဘဲ သနားကရာဏာသာ ပြစ်မိရပါသည်။ အိမ်ကြီးဆိုက
နဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားကို ဆင်းလာတော့လည်း အားလေး
ဖော်မကျည့်ရပါသည်။

ခွန်းက ထူးတော့ ထူးဆန်းပါပေသည်။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အပူသည်ရှု ထွက်မနော်
တည်တည်ဖို့မြတ်စွမ်း ကြည့်ကြည့်လင်လင်နဲ့ပဲ မီးဖို့
ချောင် အလုပ်တွေကို မတို့မဖြင့် လုပ်နေတတ်တော်ပင်။

သုတေသနေးလျော့မျှေးမျှေး ချည်သားအကျိုးလေး အေး
အေးဖြင့် သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ပေါ်ပါးအေးအေးနေသည်။

“ကဲ ... အစ်မ၊ အလုပ်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဟင်းသွား
ချက်လိုက်းမယ်”

ပုညာ

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်ဘူး ♠ J27

“ခေါ် နားစ်းပါ့ဗြိုးအေး ... လာ ... ဒီနားမှာ ဒေါလာ
ထိုင်စမ်းပါ့ဗြိုး”

မဝင်းရှိက စွဲတ်ဆော်တော့မဲ့ ခွန်းက မဝင်းရှိဘေး
။ လာထိုင်သည်။

မဝင်းရှိက ခွန်းမျက်နှာလေးကို ငါးကြည့်ရင်း ...

“ညည်းကြည့်လိုက်ရင် စိတ်ညှစ်စရာမရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ
လားအေး”

“ဘာတိတ်ညှစ်စရာ ရှိလို့လဲ အစ်မရဲ့ ...”

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုအလုပ်တွေ
လုပ်နေရတာတောင် စိတ်မညှစ်ဘူးတဲ့လား ခွန်းရပါ်”

“မညှစ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကိုယ်ဝန်က ခွန်းချိစုတဲ့သွားရဲ့
ရင်သွေးပဲ၊ ခွန်း ပျော်ပျော်စွဲရွင် ဆောင်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ... ကလေးရဲ့ အဖေမှာ ကျွန်ုင်ရစ်ဘူး ဆွဲမျိုးမိဘ^၁
တွေ ပုံးကြဘူးလား”

“ရှိပါတယ် ...”

“ရှိရင် သူတို့ကို ပြောပြပြီး သူတို့အရိုင်ကို ခိုလိုမရဘူး
လား”

“ပြောလို့မဖြစ်ဘူး အစ်မ၊ ခွန်း ဘယ်တော့မဲ့ မပြောဘူး
လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကလေးမွေးပြီးရင်ကော ...”

ပုညာ

J26 ♠ ပုညာင်

“ကလေးကိုဖုန်းပြုပြီး အစွင်အရေးယူတာမျိုး ခွန်း ဘယ်
တော့မှ မလုပ်ဘူး အစ်မ၊ ပြီးတော့ ... သူတို့က ခွန်းနဲ့
အဆင့်မတူပါဘူး”

“သူတို့က ဘယ်လောက်မြင့်ပြီး ခွန်းက ဘယ်လောက်
နိမ့်လိုလဲ၊ အစ်မဖြင့် ခွန်းကို တစ်ခါမှ နိမ့်ပါးတယ်လို့
မမြင်မိပါဘူး၊ ခွန်းက အရည်အချင်းရှိပြီး စိတ်ထား
ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ”

ခွန်းက ဘာမှာပြုမပြောဘဲ သူ့လိုက်ပေါ်မှာ လက်
ကလေးတင်ကာ ပြီးနေသည်။

“ခွန်းရယ် ... ညည်းက ဒီအလုပ်မျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး
တော်းမှာပဲ ကိုယ့်ပညာလေးနဲ့ ကိုယ် သွားလုပ်တာက
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“တော်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင် နေစရာက အဆင်မပြောဘဲ
လေ အစ်မရယ်၊ ဒီမှာက တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်
အစ်မလည်း ရှိတယ်၊ အသက်ရှုဝဝလေး နေလို့ရတယ်
ခွန်း ဒီမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“ဒီမှာနေခွင့်ရတာလည်း ကိုကိုကြီး ကျေးဇူးပဲမဟုတ်လား
မေမေကြီးက လက်မခံချင်ပေမယ့် ကိုကိုကြီးက ပြောပေး
လို့ လက်ခံပေးတာဆို ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ ...”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်ဘူး ♠ J27

“ကိုကိုကြီးကလည်း ခွန်းအပေါ်တော့ ငါ့သူ့ရှာသားပဲနော်၊
ခွန်းအပေါ် သံယောဇ်ရှိပုံလည်း ရတယ်”

ခွန်းက အေးအေးချမ်းချမ်း ပြီးပြန်သည်။ ပြီးမှ
မတ်တတ်ထဲရပ်ရင်း ...

“က ... အစ်မရရေး ခွန်း ဟင်းချက်နို့ သွားလိုက်ပြီးမယ်
နော်”

ဟု ပြောရင်း မီးနိုချောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီ
မဝင်းရှိက ...

“အစ်မလည်း ကူမှာပေါ့အေး ...”

ဟု ပြောရင်း နောက်မှ အပြီးကလေး လိုက်သွား
လေသည်။

မင်းထင်မိုးသည် အည်ခန်းဆိုအတွေ့နားမှာ ကြက်
မွေး တဲ့မြေက်သည်းလေးကိုင်ကာ ခေါင်းင့်ရုပ်နေသော စွန်းကို
အတွေ့နားရှာ ရင်ထဲ သိမ်းခနဲဖြစ်သွားပါသည်။ စိုက်ကလေးပုံပုံ
ရွှေက်နေသော စွန်းရဲ့ပုံစံက အရင်က ပုံစံလို့မျိုးမဟုတ်ဘဲ
ကျွော်းမြှားနေသည်။ သူမကို ခုလို စိုက်ကလေးနဲ့တွေ့ရတဲ့
အတွက် ကိုယ့်မှာ နှုတ်ဆက်ရမှာ မျက်နှာပူသလိုဖြစ်ရသည်။
သူမ ရှုက်နေရာမလားဟုတွေ့ရင်း ခဏာတဲ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ သူမ
မော်လာ ရပ်လိုက်မိုင်း

“ခုနှစ်းခု။သာ ငွေကောင်းတယ်နော်”

ခွန်းက ကိုကိုယ်းကို မေ့ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ် ကိုကိုကိုး”

“ဒီမှာနဲ့ရတာ အဆင်ပြုရဲ့လား”

“ଶ୍ରୀମତୀ... ପିପିତ୍ତ୍ଯ”

“ହାତ୍ୟକ୍ଷେପି”

ପ୍ରକାଶନ କେନ୍ଦ୍ର ମୁଦ୍ରଣ ବିଭାଗ

အေန်း (၃၀)

66 67

“ဟယ... ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ခွန်းရဲ ကိုကိုကြီး နိုင်မြားက ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ သူပြန်လာရင် အမြတ်အလုပ်သမားတွေအတွက် တစ်ခုခုတော့ ပါလာ တတ်တယ် စွဲ့။”

မင်းထင်မိုးက ကားပေါ်မှုဆင်းလာတော့ မဝင်းရှိ
က အရှိအသေပေးသလို လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှုံးမှယုက်၍
တံခါးဝမှာရပ်လျက် ကြွေ့ဆိုနေလိုက်သည်။

४२५

မင်းထင်ရှိုး မေးသမျှကို ချွဲ့က အေးချမ်းကြည်
လင်စွာပင် ပြန်ဖြေသည်။ မင်းထင်ရှိုးက ချွဲ့မျက်နှာကို တစ်
ချက် စိုက်ခဲ့ကြည့်ပြီးမှ မပြီးမရယ် တည်တဲ့သော မျက်နှာထား
နှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်သွားပါသည်။

ချွဲ့သည် လျေကားဘက်သို့ လှည့်၍ရပ်လိုက်ရင်း
ကိုကိုကြီး လျေကားပေါ် လှမ်းတက်သွားတာကို မောင်းအလိုက်
မိသည်။ အဲဒီလို့ မောင်းကြည့်နေခွင့် ရတာကိုပဲ ချွဲ့ အလွန်
ကျော်ရပါသည်။ မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် စကားပြောတတ်သော
ကိုကိုကြီးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကြေားရရင်ပဲ ချွဲ့မှာ အားအင်
တွေ ပြည့်လာရတတ်ပါသည်။

“ဟောပါ ... ချွဲ့ရေ ... ဖိုးကျော်က ပြောတယ်သို့လား၊
အိမ်ကလွှဲတွေဖို့ ကိုကိုကြီးက ချောကလက်တွေ အများ
ကြီး ဝယ်လာတယ်တဲ့ စားရချည်သေးရဲ့”

မဝင်းရှိက တဟောပါ ရယ်မော သဘောကျေရင်း
ခွန်းနားသို့ ရောက်လာတော့မှာ ချွဲ့ရဲ့ တောင့်မတ်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်လေးက လှပ်ရှားလာရကာ မဝင်းရှိကို ပြီးပြုလိုက်ရှိ
လေသည်။

အမ်း (၃၁)

၃၈ ၃၉ ၄၀

“မဝင်းရှိ ခဏ ...”

“ရင် ... ကျွန်းမကိုလား”

ကိုကိုကြီးက ထမင်းစားခန်းဝမ္မာရပ်ကာ မဆောစုံ
လုံး၏လိုက်တာမျို့ မဝင်းရှိက သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြကာ
ထံ့တယ် ပြန်မေးပြီးမှ ကိုကိုကြီးထဲသို့ ခပ်သွာက်သွာက်လေး
ပြီးသွားလိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုကြီး ... ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာပါ”

ကိုကိုကြီးက စကား မစရာသလို ထစ်ငါးနေတာ
နဲ့ မဝင်းရှိက ကိုကိုကြီးကို မျက်လုံးပြီး၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ကျွန်းမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ခိုင်းစရာရှိတာ နိုင်းပါ
ကိုကိုကြီး”

၂၄၂ ♠ ပုညသ

“ဟိုခင်းပါ ... မေးစရာရှိလိုပါ”

“မေးပါရင် ... မေးပါ”

ကိုကိုကြီးက ခဏတဲ့ဆိုင်းနေပြန်သည်။ မဝင်းရှိတောင်မှ အောင်နားထောင်ရတာ အသည်းတယားယား ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမေးမှာမို့လို ကိုကိုကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒါပါးမဝံမရဲပြစ်ရပါသနည်း ...”

“ဟိုဟာ ... ခိုက် ... ခိုက် ...”

“ရှင် ...”

“ဟိုမိုက်က အပ်ပြီးပြီလား”

“ရှင် ... မေမကြီး ခိုက်အောင်လိုလား ...”

မဝင်းရှိ အုကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကြောင် ကိုကြီးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ရင်း ...”
“ခွန်းချိသာရဲ့ ခိုက်ကိုပြောတာ့ ခိုက်ကြီးသည်ဆိုတာ သရာဝန်ကို ခိုက်တွောာတွေ သွားအပ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ မအပ်သေးဘူးလား”

ကိုကိုကြီး စကားက မဝင်းရှိကို အံအားသင့်မေသည်။ ကိုကိုကြီးလိုလှက ခွန်းရဲ့ ခိုက်အပ်ပိုက်စွာကို စွဲးအေးမယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါမလဲ ...”

“ဟို ... အပ်တော့ အပ်မယ် ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မအပ်ဖြစ်သေးပါဘူး”

၄ ဥ ၁၆၀၁၁၃ နှင့် ၁၃၃

ကောင်ကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၄၃

“အပ်စရာရှိ အပ်လိုက်တော့လဲ ...” တစ်ရက်အောင့် ခင်ဗျား အဖော်လိုက်ပေးလိုက် ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ”

“မနေ့က ခွန်းချိသာ အလျှပ်တွေ ပေါ်စက်သလို လုပ်နေတာ ကျေပ်တွေတယ်၊ မိုက်ကြီးသည်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလျှပ်ပါစေနဲ့ ...” ခင်ဗျားက တာဝန်ပိုယျလိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာ မှန်ဖို့ယူထားလိုက် ...”

“ဟုတ်ကဲ ... တော်ရွှေးတင်ပါတယ်”

“ရော ... ဒီစာအပ်ကို ခွန်းချိသာ ပတ်ပို့ပေးလိုက်၊ ကျေပ်ကြုလို့ ဝယ်လာပေးတာ ...”

ကိုကိုကြီး လှမ်းပေးသည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက္ခာ အပ်ကို လက်နှစ်ပက်ဖြင့် ရှိရှိသေသာ လှမ်းယျေရင်း မဝင်းရှိဘဲ သတေသနလည်းကျေး၊ ထူးလည်းထူးဆန်းနေရပါသည်။

ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတော့ မဝင်းရှိက တဖိုးပိုးရင်း စာအပ်ကလေးကို ရှင်မှုအပ်ကာ ခွန်းရှိရာ အခန်းသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။

“ခွန်းရော ... ခွန်း”

“ရှင် ... အစ်မှ၊ ခွန်း အခုပ်လာတော့မလိုပါ”

“ညည်းကို အလျှပ်လျှပ်စွဲ လာခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးအေးဝါးသာစရာကိုစွဲ လာပြောတာပါ”

“ဘာများလဲဟင် ... အစ်မ”

၄ ဥ ၁၆၀၁၁၃ နှင့် ၁၃၃

၂၄၄ ♠ ပုည်

“ကိုကိုကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ညည်းမိုက်ကို စိတ်လဲ
စားနေတာအေး ညည်းကိုလည်း သမားစာနာတယ် အဲ
ပါတယ်၊ ညည်းကို အလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်ခိုင်းဖို့ မျှဖြုံး
ဆေးခန်းမှာ မိုက်လိုက်အပ်ပေးဖို့လည်း ပြောတယ် ဒီမှ
ညည်းအတ်ဖို့တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်ခွဲစာအပ်လေးလည်း
ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခုလိုကျထော့လည်း ကိုကိုကြီးနဲ့
သားက နသားပဲအေး ... । ရပ်တည်ကြီးနဲ့ ကြင်းနာတဲ့
လိုက်တာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ခွန်း ဒီနေ့ ဘာအလုပ်မှ ယ
မလုပ်နဲ့၊ အစ်မပဲ လုပ်လိုက်တော့မယ် ... ဟုတ်ပြောလေး

မဝင်းရိုက ပျောယာခတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတော်
ခွန်းက 'ခဏနေး ... ခွန်း ဟင်းလာချက်ပါမယ် အစ်မရဲ့၊ အဲ
လောက်ကတော့ ရပါတယ်' ဟု လွမ်းပြောလိုက်မိသည်။
ပြီးတော့ ... ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်ခွဲစာအပ်မေး
ကို တမြေတ်တနိုး လှန်လျောဖတ်ရှုရင်း ခွန်း နှုတ်ခမ်းလေးလွှာ
ပြုးနေ့ခဲ့ပါသည်။

အမ်း (၃၂)

၂၅ ၂၆ ၂၇

“ဖေ ... ဖေ ...”

မင်းထင်မိုးရဲ့ အာရုံသိမိတ်ထဲကို ခေါ်သံတိုးတိုး
လေးတစ်ခု တရွေ့ရွှေ့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။
ခေါ်သေးဟာ စကားတတ်ခါစ ကလေးလေးရဲ့
ခေါ်ချိုးလေး။

ထိုအသေးဟာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ထွက်ပေါ်နေပဲ
သံ သူအသေအချာ ကြားနေရသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ...”

လော် ... ခေါ်သေးလေးက ပို၍ ပိုပြင်လာသည်။
သူမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်၍ အသံလာရာသီ လုမ်း
ကြည့်ချင်သော်လည်း မျက်လုံးတွေက ပွင့်မလာ။ သူ ကြိုးစား

၄ ဥ ၁၆၀၁ ၁၄၃၃ နှင့်

၄ ဥ ၁၆၀၁ ၁၄၃၃ နှင့်

၂၄၆ ♠ ပုဂ္ဂိုလ်

ကြည့်သည်။ ကြွေးစားအားပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖွင့်ကြည့်ရို့
မိသည်။

အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ... ။

ရူးရူးနှစ်းသော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုကြေား
သူ.မျက်လုံးတွေ ကျိုန်းသွားကာ ဘာကိုမှ သံသကွဲကွဲ မဖြင့်မှ
မျက်လုံးတွေ ပြန်ခဲ့သည်။

သူမျက်လုံးတွေကို ခဏ ပြန်စိတ်လိုက်မိပြီး ပြု
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတံ့ခါးဝမှာ ရုပ်မွေးသော ကလေးလေး
တစ်ယောတ်ကို အုံအားသင့်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမြေကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာ ကလေးလေးက သူ.ကို
လက်ကလေး ရေးယမ်းပြန်သည်။

သူ အိပ်ရာထက်မှ ကြွေးထကာ ကလေးလေးအား
ပြုးသွားတော့ ကလေးလေးက သူ.မြှင့်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြီး
ချုစ်စွုယ် ခိုးခိုးခေစ်စစ် ရယ်သံကလေးသာ သူ.အခန်းတစ်ပိုက်
မှာ ပုံးလွှင့်ကျို့ခဲ့လေသည်။

အုံဒေါ်ကောက်တော့ အောဟိုက်တုန်ရင်စွာ တစ်ကိုယ်
လုံး အေးတွေ ခြဲနှစ်လျှက် သူ လန်းနှီးလာခဲ့ရသည်။

သူက အိပ်ရာထက်မှ ကြွေးထလိုက်ပြီး ခုတင်မြော်
ခြေတွဲလောင်းချကာ ဆပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းရင်း ခေါင်း
လိုက်စိုက်ကျ ပြုစ်သက်နေခိုးသည်။

၄ ပုံ • ၆ • ၁ ၇၄ ၃ တိ က်

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်များကို ပဲ ၂၄၇

ဒီလို အိပ်မက်မျိုး သူမက်ခဲ့တာ နှစ်ခါတောင်
မြို့ပြီး နိုင်ငံခြားမှာတုန်းကလည်း သူ မက်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်နှစ်ခုဟာ လုံးဝ ထပ်တူညီတော့မျိုး မဟုတ်
မမယ် ကလေးရဲ့ ခေါ်သံနှင့် ရယ်သံကိုတော့ သူ ကြားခဲ့ရ
သည်။

သူ ဘာမြေကြောင့် ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးကို မက်ခဲ့တာလဲ
၅ အကြောင်ကြိမ် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

သူ.ရဲ့အိပ်မက်ဟာ ခွန်းရဲ့ လိုက်နဲ့များ ဆက်စပ်
ဆသလား ... ။

ခွန်းကို သူ လိုက်လိုက်ကြည့်မိနေလို့လား ... ။

သူက ထူးဆန်းစွာပင် လိုက်ပူကလေးနှင့် ဆျောက်
သွားမှတ်တော်သော ခွန်းကို လိုက်လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ခွန်းကို
ခြင်လိုက်ရတိုင်း သူ.စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခဲော်လာရတဲ့
သည်။

သူ.စိတ်သည် ဆန်းကြယ်စွာပင် ခွန်းရဲ့ လိုက်ထဲက
ကလေးလေးကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။ ကလေးချုစ်တ်သူ
မဟုတ်ပါဘဲ သူ ဘာမြေကြောင့် ဒီလိုပြစ်ရသလဲ ... ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ.အာရုံထဲမှာ ခွန်း သူ.ကို
ကျိုးလေးခဲ့သည် ညုတ်တော်ကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ထွေထဲလောတ်
သည်။ အုံဒေါ်ကောက် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဟု သံသယအတွေးတွေး

၄ ပုံ • ၆ • ၁ ၇၄ ၃ တိ က်

၂၄၀ ♠ ပျော်

တွေးနိတတ်သည်။ သူ.အာရုံထဲမှာ အိပ်မက်လား တကယ်လူး
မသိသော ဖုရိပ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတတ်သည်။

သူက နှုံးပေါ်က ချွေးတွေကို သပ်ချလိုကြပြီး
စားပွဲပေါ်က ဖန်ရေတကောင်းကို ယူကာ ဖန်ချက်အပြည့် နှုံး
ထည့်ပြီး မော်သောက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ ဖြန်အိပ်များ
နှုံး ကြိုးစားသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်တော့ချေး

အိပ်မပျော်နိုင်သည့်အဆုံးမှာ သူက အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲကာ စွဲရားထားသည့် ခန်းမကျယ်ကြီးဘက်နှုံး
လျှောက်ထွက်လာပြီး ခြုံသို့ လုမ်းမြင်ရသည့် မှန်ပြတင်းရှည်
ကြီးနားမှာ ရှုပ်လိုက်မိသည်။

နှင်းရှိက်သဖြင့် မှန်ပူပျါဖြစ်နေသော မှန်ပြတင်းရှုံး
ဟိုမှာဘက် နှဲနှဲခင်းက ပျော်လေး လင်းနေခဲ့ပြီး ခြုံက
မြိုက်စင်းပေါ်မှာ နှင်းစက်တို့ စွတ်စိတင်ကျွန်းနေလိမ့်မည့် ထောင်
သည်။

သူက မှန်ပူသော အရှက်နှီး ကောင်းကင်ကို အေး
ကြည့်နေဆဲမှာ သူ.မြင်ကွင်းထဲကို အရိပ်ကလေးတစ်ရှို့ ဝင်လေ
ခဲ့သည်။

မြိုက်စင်းစိမ်းပေါ် နှင်းလျှောက်နေသော ခွန်း
ဖြည့်ဖြည့်မှန်မှန် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ခွန်းကို
သူအေးကြည့်နေရှင်းကပင် သူ.ခြုံလှမ်းတွေက မှန်ပြတင်းအနို့
ဆုတ်ခွာလာသည်။

ကောင်းကင်စက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၄၁

မင်းထင်မိုးသည် ခါးစည်းကြိုးဖြင့် ပတ်ချည့်ထား
သည့် ပိုးသားညာဝဝတ်အကျိုးရှည်ကိုပင် လဲပို့ သတိမရတော့သူ
လျကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာပြီး ခြုံသို့ ဆင်း
လာခဲ့သည်။

ခွန်းထဲသို့ သူလျှောက်လာတော့ ခွန်းက ခြုံလှမ်း
စုရပ်ကာ သူ.ကို အေးကြည့်နေသည်။

သူ ခွန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။
ကဲ ... သူဘာပြောမလဲ။ သူ ဘာမေးမလဲ ...
ဘာလုပ်ဖို့ သူဆင်းလာခဲ့မိသလဲဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်တောင်
ရေရှာရာ မသိပါ။ ဘယ်အရာရဲ့ ဘွန်းအားကြောင့်မှန်းမသိ
ဘဲ သူ ဆင်းလာခဲ့မိတာ ...။

အဲဒီညက ...
အဲဒီညက ကျေပ်တို့ ဘာပြစ်ခဲ့ကြသေးလဲလို့ သူ
မေးလို့လည်း မဖြစ်ပါ ...။ မေးလည်း မငမေးသင့်ပါ။

သူက ခွန်းရှေ့မှာ စကားမဆိုဘဲ တိတ်ဆိုတွေ
ရုပ်တန်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“ခွန်းချို့သာ ...”
“ရှင် ... ကိုကိုကြီး”
“ခင်ဗျားမှာ ကျေပ်မသိအောင် ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာထားတဲ့
ကိစ္စတစ်ခုနဲ့များ ရှိခဲ့သလား”
“မရှိခဲ့ပါဘူး ကိုကိုကြီး”

ဒီတစ်ခွန်းပဲမေးပြီး ခွန်းရှေ့မှ ပြန်လှည့်တွက်သွား
သော ကိုကိုကြီးကို ခွန်းက ၃၃။ ကြည့်ကျန်းရှစ်သည်။

သူ ဒီစကားတစ်ခွန်း မေးပို့အတွက် မနက်စေလို
ဝေလင်းကြီးမှာ ဉာဏ်အကျိုးတောင် မလဲဘဲ ခွန်းရှိနေတဲ့ခြေထဲ
ကို ဆင်းလာခဲ့တော်လား။။။

ကိုကိုကြီးရယ်။

ဒီတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

အမှန်း (၃၃)

၂၅၀

၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် တော်ဝင်စီအိမ်၏
အုပ်သင်း မေမဲကြီး ၃၇ခေါင်းဦးမိုးသည် လမ်းလျောက်လေ့
ကျင့်ရင်း ချော်လျော့ရှုံးများကို ကြောပြတ်ကာ ရှုတ်တရော်
တိမ်းပါးသွားခဲ့လေသည်။

မေမဲကြီး ဆုံးသည့်နေ့က မင်္ဂလာကြီးပါဘဲ အသက်
ပို့ညှဉ်မရှိတော့သလို ဖြူလျော်သော မျက်နှာပြင် မေမဲကြီး၏
ရှုပ်ကလာပ်ရှေ့မှာ ကြာမြင့်စွာ အူးတုပ်၍ ထိုင်နေခဲ့သော ကိုကို
ကြီးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို တစ်အိမ်သားလုံးက ခုချိန်ထိုး မမေ့နိုင်ဘဲ
ရွှေ့မဆုံးအောင် ရှိခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးသွားသော မေမဲကြီးကို
ကြည့်ရတော်ထက် ကိုကိုကြီးကို မြင်ရတော်က ပို၍ ဝါးနည်းစရာ
ကောင်းနေခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အချိန်များမှာတော့ ကိုကိုကြီးကို
အရင်ကထက် ပို၍ စကားနည်းကာ အေးစက်သွားခဲ့သည်။

၂၅၂ ♠ ပုညာ

အလုပ်ချိန်ပြင်ပမှာ အမြဲလို တစ်ယောက်တည်း အထိုက္ခန်း
နေထိုင်လျက် တစ်ခါတစ်ခါ စန္ဒရားဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်သံစဉ်
တိုကို တီးခတ်လေတိုင်း တစ်အီမီလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီမြေသက်လျက်
မျက်ရည်ပဲမိုက်လေသည်။

နောက် လအနည်းငယ်အကြာ တစ်ခုသာ ညမေး
ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ကိုကိုကြီး အလုပ်ကအပြန်မှာ ကော်ပျော်
အောင် ပိုက်ပူနေပြီဖြစ်သော ခွန်းကို သတိထားမိသွားခဲ့သည်။
ကိုကိုကြီးသည် အီမီတံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် ခွန်းရှုံးမှာ ရပ်တန်း
သွားကာ ခွန်းပိုက်ကို ကြောင်ကြည့်ရင်း ပြီမြတ်သက်သွားခဲ့သည်။

“ပိုက်... ပိုက်က အဲဒီလောက်တောင် ရှိနေပြီလား၊ မွေး
တော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှုံးလထဲမှာ မွေးမှာပါ ကိုကိုကြီး”

“မွေးရင် ပြောနော်...”

“ရှင်...”

“မြတ်... မွေးရင် မဝင်းရှိကို ကျေပ်ကိုလာပြောခိုင်းဖို့
ပြောတာပါ၊ ယောကျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား
သိချင်လို့...”

မျက်နှာရဲရဲနှင့် ခုပြန်မြန်ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားသော ကိုကိုကြီးကို ခွန်းက အပြီးမျက်နှာကလေးဖြင့်
မော်ကြည့် ကျေနှဲလေသည်။

အစိုး (၃၄)

၂၁၂

ဆောင်းရက်တစ်ရက်တွင် ခွန်းသည် ကိုကိုကြီး
မိမ့်မှာမရှိနိုက်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ဖြည့်ဖြည်း တက်လာခဲ့
ပြီး ကိုကိုကြီးရဲ့ စန္ဒရားကို ဖုန်းသုတ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေခဲ့
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းထင်မိုးသည် လျေကားအတိုင်း
အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကိုတွေ့တာရို့ မလုမ်းမကမဲးမှာ
ရပ်တန်လိုက်ရင်း စန္ဒရားနားက ခွန်းကို လုမ်းကြည့်နေလိုက်ပါ
သည်။

ထိုအခိုက်အတန်ကလေးမှာပင် ဆန်းကြယ်သော
စိတ်ခဲားမှုတစ်ရာက ပြင်းပြစွာ ပေါ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

သူ စန္ဒရား တီးချင်သည်။

၂၅၄ ♠ ပုဂ္ဂန်

သူ ကြားစေချင်သူက ခွန်းကိုမဟုတ်၊ ခွန်းလိုက
ထဲက ကလေးလေးကို ဖြစ်သည်။

သူက သူမ နောက်နားသို့ လျောက်သွားလိုက
သည်။

“ခွန်းချိသာ ...”

သူ အော်သက ထူးဆန်းစွာ တုန်ရင်နေသည်။ သူ
မျက်လုံးတွေက ခွန်း လိုက်ကို ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“ပြည်... ကိုကိုဖြေး ပြန်လာပြီကိုး၊ ခွန်းက ကိုကိုဖြေး
စွဲရားကို ဖုန်သုတ်ပေးနေတာပါ၊ အခု ပြီးပါပြီ ...”

“ခွန်း...”

“ရှင်...”

“ငင်ဗျား သီလား”

“ဘာကိုလဲဟင်...”

“စိုက်ထဲက ကလေးလေးက ဂိုတ်သံကို ခံစားတဲ့ပြန်ရှင်
စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ ...”

မင်းထင်မိုးက ခွန်းလိုက်ကို အကြည့်မလွှာ ဖြေး
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ... ခွန်း ဖတ်ဖော်ပါတယ်”

“ဒါဆို... ငင်ဗျား ခဏနော်းး၊ လာ ... ဒီမှာထိုင်၊ ကျူပ်
စွဲရားတီးပြမယ်၊ ငင်ဗျား ကလေးအတွက်ပေါ့ ...”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၂၅၅

ခွန်းသည် အံ့ဩကြည့်နဲ့စွာဖြင့် စွဲရားတေးက
သုတိုင်ခိုင်းသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစာများပင် သူ၏ရှုညွှာယ်သော လက်ချောင်း
များက စွဲရားခလုတ်တွေပေါ်မှာ ပြေးလွှားလျက် ပြီးမြောင်း
သာယာသော ဂိုတ်သံစဉ်ကို ဖော်တီးလိုက်လေသည်။

အမြဲလိုပင် စင်းနည်းကြေကွဲဖွယ် သံစဉ်တို့ကိုသာ
ဖော်တီးခဲ့သော သူသည် ခုတော့ ပြီးမြောင်းသော သံစဉ်ကို
ဖော်တီးနိုင်လေပြီ ... ။ ဒါဟာ ခွန်း လိုက်ထဲက ကလေးလေး
အတွက်တဲ့ ...”

မင်းထင်မိုးသည်လည်း ကြည့်နဲ့ဖွယ် သံစဉ်တို့
ကိုသာ ခုချိန်မှာ ဖော်တီးနိုင်ပြီဖြစ်သော သူကိုယ်သူ အံ့ဩ
လေသည်။ သူ မျက်လုံးတွေကို မိတ်ထားမိသည်။ နှုတ်ခေါ်တွေ
က ပြေးနေမည်ထင်သည်။ သူ အာရုံထဲမှာ သူကို လက်ပြန်
သာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ဂိုတ်သံစဉ်တွေ
ရှင်အတူ ဖော်အတွက်ပေါ်ကာ သူရင်ကို လာရိုက်နေသည်ပူး ထင်ရှ
သည်။ လွှာတံမြောတ်ခြင်း၊ ကြည့်လင်ခြင်း၊ ပြီးချမ်းခြင်း၊
ကြည့်နဲ့ခြင်းဟူသော သူအတွက် ရှားပါးခဲ့သည့် ခံစားချုက်များ
သည် ယခုအချိန်တွင် သူထဲသို့ စုပြုရောက်ရှိလာကြသည်။

သံစဉ်ဆုံးသွားတော့ သူမျက်လုံးတွေ ညွင်သာစွာ

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂

၂၅၆ ♠ ပုညသင်

ပင့်လာချိန်မှာ ခွန်းရဲ့ အေးမြတေသာ အပြီးမျက်နှာကလေးကို
မြင်ရလေသည်။

“အ...”

ခွန်းက ရတ်တရက် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ညည်း
ညူလိုက်သည်။

“ခွန်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ ပျော်ပျော်သလဲမေးမိတော့ ခွန်းက ပြီးလိုက်ရင်
“ခွန်းလိုက်ထဲက ကလေးက အရမ်းတိုးလိုက်လို့ ရတ်
တရက် လန့်သွားတာပါ”

“ဟုတ်လား... သူက တိုးနေပြီလား”

ကိုကိုကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာတာကို
ခွန်း မြင်ရသည်။

“ခွန်း...”

သူ တစ်ခုခုပြောစုံ ပြင်သည်။ ခွန်းက သူဘာများ
မလိုပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ခွန်း... ကျေပ် နားထောင်ကြည့်လို့ ရမလား...”

“ရှင်... ဘာကိုလဲ”

“အထဲတဲ့ ကလေးရဲ့ နှလုံးခုံန်သိကိုလေး...”

ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို ချက်ချင်း အဖြော်ပေးပိုင်း
ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုကြီးက မျှော်လင့်အသနာ

ကောင်ကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၅၇

မော်မျက်ဝန်းများဖြင့် ခွန်းကို ကြည့်နေခဲ့သောအခါ ခွန်းက
ညွင်သာစွာပင် ခေါင်းညီတ်ပြနဲ့မိုးလေသည်။

သူက ခွန်းထိုင်နေရာ ထိုင်ခုံလိုက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
များထောက်၍ ထိုင်ခုံလိုက်လေသည်။

ခွန်း အဲသုတ္တနိက်နေချိန်တွင် သူက သူနား
စားဖက်ကို ခွန်းရဲ့စိုက်မှာအပ်၊ သူမျက်နှာတစ်ခြမ်းက ခွန်း
ရိုက်မှာကပ်လျက် ကလေးရဲ့ နှုန်းခုံန်သိကို နားထောင်လိုက်၏။

ခွန်းသည် ကိုယ့်မျက်ဝန်းထဲက ခွန်ပေါ်လိမ့်နိုင်း
မော်မျက်ရည်တွေကို သူထဲသို့ ကျေမသွားအောင် အလျင်
အမြင် သုတ္တရုံ၏။ ခွန်းရဲ့ အေးစက်တုန်ရိုင်သော လက်
ကလေးတစ်ဖက်အည် သူ့ဆံပင်ခတ္တကို ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်ဟန်
ပြီးမှ ပြန်ရတ်သိမ်းလိုက်၏။ ဒီအနိက်အတန်ကာလလေးဟာ
ရှုံးဘဝမှာ ကြည့်နဲ့ပျော်ရွင်စရာ၊ ပြီးတော့ ကြော့ဆုံးနှစ်စရာ
အကောင်းဆုံးကာလလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခွန်း... သူရဲ့ အေးသွားသည့်တိုင် ဒီနောက့် ဘယ်
ဘုရားမှော်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့မျေား။

ကောင်ကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၅၆

သိပ်သာယာလွန်းလို ဖိုးကျော်တို့ ကိုသန်းအုန်းတို့တောင် လျေကားရင်းအထိ လာရြီး နားထောင်ကြရတယ်တဲ့ ...”

မဝင်းရိုက ခွန်းသားက ကလေးလေးကို အနှီးနှင့် ဖွေးပတ်နေရင်း အေးပါးတရ အဆက်မပြတ်တွေ ပြောနေ သည်။ ခွန်းတော့ ဘာမှုပြန်မပြောဘဲ သားကလေးရဲ့ မျက်နှာ စံ ပြီးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ခွန်းသားရိုက ပြန်ဆင်းလာသောနေ့တွင် မဝင်းရိုက သားလေးကိုဖွေးချိလာသည်။ မိမ့်က ပစ္စည်းတွေကို တက္ကဆို ပါမျိုး သယ်ချုပ်လာသည်။

ခွန်းတို့ ငှားလာသော တော့သို့ အိမ်ကြီးရှေ့ ပေါ်တို့အောက်မှာပဲ ရပ်ပေးသဖြင့် ခွန်းတို့က ကားပေါ်မှုဆင်းက ခြိမ်းသားကို အိမ်ခန်းလေးတွေသို့ လှမ်းသွားနေဆဲ့လို့ ကိုကိုကြီး ကားဝင်လာတာကို မြင်ရသည်။

ကိုကိုကြီး ကားက ခွန်းတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားပြီး “ခဏနော်း ...”

နောက်ဘက်မှ ကိုကိုကြီးအထဲကြောင့် သုံးသောက် ဖဲ့ ရပ်တန့်၏ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ကိုကိုကြီးက ကားပေါ်မှ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းဆင်းဖို့ရင်း ...

“ကျော် ကလေးကြည့်ချင်လို့ ...”

အနီး(၃၅)

၂၈ ၂၉ ၂၁

နောက်တစ်လအကြာတွင် ချုစ်စဖွယ် သားလေး
တစ်ယောက်ကို ခွန်းက ဖွေးဖွားလေသည်။

မဝင်းရိုက ပြောပြသည်နှာ ...

“ခွန်း မွေးတဲ့နေ့ကဆို ကိုကိုကြီးက အိမ်ထဲမှာ ယောက်
ယက်ခတ်နေတာပဲတဲ့ ... သီလား၊ မိမ့်ပြောလို့ အစ်
သီရတာ၊ ခွန်း ယောက်းလေးမွေးကြည်း မိမ့်ဆီ ဖူး
ဆက်ပြောတော့ မိမ့်က ကိုကိုကြီးကို သွားပြီးပြောလို့
တယ်တဲ့၊ ကိုကိုကြီး မျက်နှာက တစ်ခါတည်း ပြီးသွား
တာပဲတဲ့၊ အုံအိုး အပြုံမျိုး ကိုကိုကြီးပြီးတာ တစ်ခါပဲ
မဖြင့်ဖူးဘူးတဲ့ ... । ကိုကိုကြီးက အုံအိုးတင်းလည်းကြော်
ရော အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီး စန္ဒရားတိုးနေလိုက်တော်

၄. ၂၇ • ၅. ၁၁ ၂၇ ၈၇

၄. ၂၇ • ၅. ၁၁ ၂၇ ၈၇

၂၆၀ ♠ ဖုန်း

ဟု ပြောကာ စွားတို့သိသိ တွေ့ာက်လာဖော်သည်
“ဒီမှာ ကိုကိုကြီး... ကလေးက ဒီမှာပါ”
မဝင်းရိုက ပစ္စားပေါ့မှာ လွမ်းထားသည့် အနီး
အော်လေးကို လှပြုလိုက်သည်။

ကိုကိုကြီးက ကလေးမျက်နှာနှင့် ထိလုမထဲ
င့်နိုက်ကြည့်လိုက်တာမျိုး မဝင်းရိုပင် လန့်ဖျုပ်ကာ ခေါင်းကို
မှာက်သို့လန်၍ ရှောင်လိုက်ရလေသည်။
ကိုကိုကြီး ကြည့်နေပုံက တစိန့်စိမ့် ရှိလှသည်
ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ ပါးကလေးကို မရှာတရဲ့ တို့ကြည့်လိုက်နေ
ကလေးက အဲခဲ့ အသံပြုရင်း လူးလွန်သွားသည်။ ကိုကိုကြီးက
စီးထိတ်သွားပုံနှင့်...

“ကျွ်ပဲပိုလိုက်လို့ ကလေးတစ်ခုခဲ့ ဖြစ်သွားတလေး”
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ့
စွဲ့သည် ကိုကိုကြီးကို ဘားမှင်းကြည့်နေရှိ
ပြီးမိန့်ရသည်။ ကိုကိုကြီးက ခွဲ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“နေကောင်းလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ်၊ ဟို... ကိုကိုကြီးကို မျှော်
တစ်ခု တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ပြောလေး...”

“ခွဲ့ကလေးမွေးပြီးရင် ဒီအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွား
မယ်လို့ မေမေကြီးကို ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါက

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၆၁

မပုံလေးလေးသယ်တော့ သွားလို့အဆင်မပြုသေးလို့
ခွဲ့နဲ့ကို ဒီအိမ်မှာ နှစ်လေးလေးကိုတော့ ဆက်နေခွဲ့ပြုဖော်
ချင်ပါတယ်၊ နှစ်လေးပြည့်တာနဲ့ ခွဲ့ဗျားလေးပေးပါ
မယ်”

“မသွားပါနဲ့...”

“...”

“မင်း အဆင်ပြုတဲ့အထိ ဆက်နေပါ၊ မင်း ဒီမှာအလှပ်
ဆက်လျှပ်နေလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွဲ့ရှုံးတင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး”

ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတော့ မိမ့်က ပျော်လွန်းလို့
တိုးပါ ရယ်ကာ...

“ဟိုဟို... တော်ပါသေးလဲ၊ မိမ့်လည်း မမခွဲ့ကို မခွဲချင်
တာနဲ့”

မဝင်းရိုကလည်း ဝင်းသာအားရဖြင့်...

“ညည်းတော့ ကဲကောင်းတယ် ခွဲ့ရော၊ ကိုကိုကြီးက
ညည်းကလေးလေးကို သဘောကျသွားလို့ ဒီမှာ ဆက်နေ
ခိုင်းတာနေမှာ၊ ညည်းကို သနားတာလည်း ပါမယ်ထင်
တာပဲအေား၊ ညည်းနဲ့ ကိုကိုကြီးက ပွဲ့နှင့်ဆက်ရှိပဲ...”

“သားလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ...”

“မဝင်းရှိများ ခေါ်ထိန်းနေသလား”

ချွန်းက အီမံထဲမှ ထွက်လာကာ မဝင်းရှိခြင်းမည်
မိုးကြီးဘက်သို့ လျောက်လာခဲ့ရင်း ...”

“အစ်မရေး အစ်မ မဝင်းရှိ ချွန်း သားလေး အစ်မဆို
မှုလား”

“အစ်မဆိုမှာ မရှိဘူး ခွန်းရှိ၊ မိုးများ ခေါ်ထိန်းနေသလား
မသိဘူး၊ သွားမေးကြည့်ပါဘို့”

“မိုးမှုရေး မိုးမှု ...”

“ရှင် ... မမခွန်း၊ ဘာအော့ အရေးကြီးလာလဲ ...”

“သားလေး မိုးမှုဆိုမှုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမခွန်းရှိ ...”

“ဟင် ... ဒါဆို သား ဘယ်မှာလဲ ...၊ တို့ဖိုးကျော်ရေး
ကိုသန်းအန်းရေး ... ဦးလေးမြော်ရေး ...”

ချွန်းသည် စိတ်ပုံလာကာ အီမံရှိလှုကြန်ကို တအား
အော်ခေါ်လိုက်တော့ အားလုံး ပြေးထွက်လာကြကာ ...”

“ဘာလဲ ... မခွန်းချိသာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကိုပိုးကျော် ကျွန်းမကလေး၊ ကျွန်းမကလေး ပျောက်လို့
ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်သူ့ဆိုမှာလဲ”

“ကျွန်းတော်ဘူး ကိုသန်းအန်း ထိုင်စကားပြောနေကြတာ၊
ကျွန်းတော်တို့ ခေါ်မထားပါဘူး”

အန်း (၃၆)

၁၁ ၁၂ ၁၃

မျှက် ၆ လခန်းအကြာ ညာနှစ်ခင်းတစ်ခုတွင်
ချွန်းသည် သားလေးကို တွန်းလှည်းလေးထဲတွင် ခကာထည့်ထား
ခဲ့ပြီး အီမံနှုန်း သိပ်မဝေးလှသော လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်လေးမှာ
အီမံအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ အပြန်ပြီးဝယ်ရှုလေသည်

သားလေး ထိုင်သော လှည်းကလေးမှာ ကိုကိုကြီး
က ပိုးကျော်ကို ချွန်းအခန်းသို့ ဝယ်ပို့ဆိုင်းခဲ့သော လှည်းလေးဖြစ်
သည်။ ထိုလှည်းလေးထဲတွေ သားလေးကို ခြေထောက်တွေဆောင်း
ချကာ ထိုင်ဆိုင်းထားလွှာင် သားက လှည်းရှေ့တွန်းကလေးပေါ်က
ကလားစရာလေးတွေကို တွန်းချွေ့၍ ဆောကစားနေတတ်သည်။

ချွန်းက ခကာပဲ ကျေးဝယ်ပြီး အီမံဘက်သို့ ခံပို့တဲ့
သုတေသန ပြန်လာသည်။ အီမံခန်းတဲ့ခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့
သားကိုရော တွန်းလှည်းကိုရော မတွေ့ရတော့ ...”

၄ ၂။ ၂၀၁၃ ၁၁ ၂၇

၄ ၂။ ၂၀၁၃ ၁၁ ၂၇

၂၆၄ ♠ ပူဇော်

“ဦးလေးမြှုလည်း မခေါ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ခိုးမနဲ့ ကလေးတွေလည်း အစောကြီး
ကတည်းက ယောက္ခာမခိုး သွားကြတာ၊ အိမ်မှာ တဲ့
ယောက်မှာ မရှိကြဘူး”

“ခုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို သားလေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ
ရှာကြပါ။ ရှာပေးကြပါ။ရှင်...”

ခွဲ့းက သွေးရဲ့သွေးတဲ့ ဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်ရှိ
လုက္ခာ ယောက်ယက်ခတ်ကျွန်တွေသည်”

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ဆီမှ သာ
ယာသော စန္ဒရားသံလေးကို ကြေးလိုက်ရလေသည်”

အလိုလိုပိုမိုတိဖြင့် ခွဲ့းရဲ့ မျှော့ရှိယှုံမှာ ကြက်သီး
မွေးညှင်းလေးတွေ စိမ့်ဖြေသွားခဲ့ရသည်”

ခွဲ့းသည် ရတ်တရရှိ ပြုနေသောက်သွားခဲ့ပြီးနောက်
တွင် အပေါ်ထပ်ဆီ တစ်လုပ်းလှင်း ညှင်သာသွားလဲပဲ့တက်လေ
ခဲ့ပါသည်” ခွဲ့းနောက် မလှပ်းမကျိုးမှ မဝင်းရှိ မိမ့် ဖို့ကျော်
နှင့် ကိုယ်နှင့် အနဲ့တို့ အားလုံးလည်း သိချင်တော်ဖြင့် အပေါ်ထပ်
ဆီ တက်လေးကြသည်”

ခွဲ့း လျေကားထိပို့ ရှုံးခို့နိုင်တွင် ထူးသော်လုပ်
သော မြင်ကျင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတော့သည်”

ကိုကိုကြီးသည် ညှင်သာမြှုံးကြသော ဂိတ်သံကို
တီးခတ်လျက်ရှိပြီး စန္ဒရားသား တွဲ့းလှည်းလေးပေါ်၌ ခွဲ့းရဲ့

၁။ ၂။ ၃။ ၄။ ၅။ ၆။ ၇။

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်သောက်သူ ♠ ၂၆၅

သားကလေးသည် လက်ကလေးတွေကို မြှောက်ရမဲ့လျှပ်ရှား
သော့ကစားလျက် နီးချိုးခစ်ခစ် ရယ်မောဇာနဲ့လေသည်”

ကိုကိုကြီးက စန္ဒရားတီးမောင်းကပင် ကလေးကို
လှည့်ကာ လှည့်တာ ကြည့်ရင်း ပြီးရယ်လျက် မူးဆတ်ချောမြှုံး
မှုခဲ့သည်”

ခွဲ့းက ထိုမြိုင်ကျင်းကလေးကို ဝိတိဖြစ်စွာ ၈။၈။
ကြည့်နေမိသည်” ခွဲ့းမောက်မှ လူတစ်စုသည်လည်း အုံသာ
မင်သက်စွာ ၈။၈။မောလျက်ရှိကြသည်”

ထိုအချိန်တွင် ကလေးက ခွဲ့းကို မြင်သွားကာ
သူ့လက်ကလေးတွေကို ခွဲ့းဘက်သို့ ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်”

ကိုကိုကြီး၏ စန္ဒရားသံက ရပ်သွားခဲ့၏”

ကိုကိုကြီးက မောက်သို့ ညှင်သာသွားလှည့်ကြည့်
သောသွားလည်း ခွဲ့းနှင့်အတူ အိမ်သားအားလုံးကို မြင်လိုက်ရတော်
မှု ကိုကိုကြီးက ရှာက်ရှိရှုံးကို ပုံဖို့ပြုသွားတာ သူ့အခန်း
ဘက်သို့ လျောက်သွားခဲ့သည်”

ခွဲ့းက သားလေးဆီ လျောက်သွားကာ သားလေး
ကို ငုံချို့မွေ့လျက် ပြီးရယ်ပြလိုက်ရင်း...”

“သားသားလေးက တော်တော်လျှပ်နဲ့တယ်လဲပါလေ...
ဟုတ်လား”

ဟု တီးတီးကျိုစယ် ချောမြှုံးလိုက်လေသည်”

◆ ◆ ◆

၁။ ၂။ ၃။ ၄။ ၅။ ၆။ ၇။

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၂၆၇

တုန်းက အစ်မာစ်လေးတဲ့ ကလေးလေးပဲ ပိုစတာတွေကို
မကြည့်တဲ့ ကိုကိုကြီးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတယ်ထင်တယ်၊
အေးလေ ... ကြည့်တာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး
က ချောတော့ ကလေးကလည်း ချောရောပါး တချို့၊
ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေဆို သူတို့ကလေးလေး ချောချော
လူလူလေး ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး သိပ်ရာမြေရင်းမှာ ကိုရိုးယား
မင်းသား ချောချောလေးထွေ ပုံကို ကပ်ထားပြီး အကေခက
ကြည့်တာတဲ့အေး ... ”

မဝင်းရှိက သူ သိသလောက် ဗဟိုသုတလေးဖြင့်
ထင်ရှုမြင်ရာ စွတ်ပြောနေခဲ့သည်။ မဝင်းရှိ စိတ်ထဲမှာတော့
ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းချို့သာဆိုတာ ဘယ်လိုမှာ မအပ်စပ်၊ ဆက်စပ်
တွေးကောင်းသောအရာ မဟုတ်ပုံ ခံယူထားထားနို့ သံသယ
အတွေးမျှေးတောင် မတွေးတတ်ရှုပါ။ ပင်ကိုက ခပ်ထဲထဲလျှို့ခို့
တစ်ထွားပြရင် တစ်လဲမြင်နို့ဆေးလို့ တစ်လဲလောက်ပြရင်တောင်မှ
တစ်ထွားလောက်ကို မမြင်တတ်ရှုသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ စိတ်ထဲမှာ
ကိုကိုကြီးက ကိုယ်အရှင်သခင်၊ ခွန်းက ကိုယ်လိုပဲ ဒီအိမ်ရဲ့
ဝန်ထမ်းအဖြစ် သီးသန့် တစ်ကန်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ခွန်း လန်းရသူကတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ ဆာ်ဒီဂါတ်
ပမာဖြစ်သော ဖိုးကျော်ကိုပင်။ ဖိုးကျော်က ပါးနှပ်သည်။ ဆက်
စပ်တွေးတတ်သည်၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ အဖြုံအမှုတွေကိုလည်း အောင်
ကြည့်အကဲခတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ခွန်းရဲ့ သားကလေးကို

ପ୍ରକାଶକ ବ୍ୟାବହାରୀ

မိုးကျော်က ချစ်သော်လည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ တူဖောက် ဘဝင် မကျေနိုင်ပြီး ရှိတတ်သည်။

“အစ်မရေ... ခွန်းသားလေးကို မြှုပ်နှံခြားပြီး ထမင်း ခွဲ့လိုက်ညီးမယ်နော်”

ခွန်းက သားမြို့ နယ်ထားသည့် ထမင်းပန်းကန်လုံး
လျေားကို ကိုင်ကာ သားကိုတစ်ဖက်ချိရည်းခြုံထဲသို့သင်းလာခဲ့သည်။

သားကို ထမင်းခွဲ့တိုင်း ခွန်းက ခြေထဲသို့ အော့သူး
တတ်စမြပင် ... ॥ သားက လမ်းလျောက်တတ်နေပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ
လျောက်ချင်နေတတ်သည်။ ခွန်းရဲ့အိမ်ခန်းက ကျော်းတာမျို့ သား
ကိုလည်း လမ်းလျောက်စေရင်း ခွန်းက ခြေထောင်က ခဲ့လေးမှာ
ထိုင်ကာ သားကို ထမင်းအောင်ခွဲ့ရသည်။ သားက ထမင်း
တစ်လုတ်စာလေး ပါးစပ်ထဲရောက်သည်နင့် တမြှုမြှုပါးဝါးရင်း
မြှက်ခင်းပေါ်မှာ လျောက်သွားနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ကုန်သွား
အော့ ခွန်းဆီပြန်လာကာ ပါးစပ်ဟသဖြင့် ခွန်းက ထမင်း
တစ်လုတ် ခွဲ့ရသည်။

သားလေးကို အိမ်ကလူတွေအားလုံးက တုတုဟု
ခေါ်ကြသည်။ သားအတွက် ပေးထားသော နာမည် ရှိသော်
လည်း ခြော်က အများရှုမှု၊ စုတ်မျော်မပြောရဲ့သေးပါ။

“କେ କେ କେ କେ”

“အေးပါ...သားရှိ...အေးပါ+ကဲ...ရွှေ...ကောင်
ကောင်:လေးစား”

କୋଣିକଣିଯକାରୀ ବନ୍ଦଯକ୍ଷମୀ ♠ ପ୍ରକାଶକାରୀ

ခွန်းက သားပါးပေါ်ထဲကို ထမင်းတစ်လုတ် ခွဲ
လိုက်ပြီး သားလျောက်သွားနေတာကို ပြုးရင်း လိုက်ကြည့်နေ
မိလေသည်။

Three small, dark, diamond-shaped decorative elements arranged horizontally in the bottom right corner of the page.

မုန်ပြတင်းအနီး၌ ရုပ်တန်ဖော်သော မင်းထင်မိုး
သည် ညျမေတိုင်း တွေ့ရတတ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို အချိန်မုန်
ဆောင်ကြည့်မြှုပ်ပဲ...”

အမြတ်မှု ကြည်လင်အေးချမ်းနေတတ်သော ခွဲ့နဲ့
ရှိသာကို မြတ်တိုင်း မြတ်နိုင်းမြတ်က သူရှင်ကို တို့ဝင်လာတတ်
သည်။ ခွဲ့နဲ့ သူ့ကြားက အဆင့်အတန်းဟုသော အကာအရာ
သည် တဖြည့်ဖြည့် ပြုပျက်ပိုင်နဲ့ပျက် ... သူ့မြတ်သည် ခွဲ့
နဲ့ တဖြည့်ဖြည့် နဲ့ကပ်လာနေသည်။

သုက တော်ဝင်စံအိမ်ရဲ အလော်ထပ်က အကော်
ဆုံးသော အိပ်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ခွန်းက ဟိုခြေမြောက်က အလုပ်
သမား တန်းလျားမှာ ဖြစ်သော်လည်း ခွန်းနဲ့သူဟာ နီးကပ်ဖွေ့
ဖွေ့သလို ခဲ့သော်လည်း။

၂၇၀ ♠ ပုညာ။

ဒီခဲ့စားချက်တွေကို သူ ပြင်းပယ်မလား၊ လက်ခဲ့မလား ...”

“သူ၊ ရှင်သိက္ခာနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဘယ်ဟာကို ရွှေးချယ်မလဲ ...”

မင်းထင်မိုးသည် စွန်းတိုးသားအမိကို မြင်တိုင်း သူတိုးအနီးသို့ အပြုံးကပ်သွားချင်သော ကိုယ့်စိတ်ကို နှေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ချုပ်ထိန်းလာခဲ့ရသည်။

ဒီဇွန်တော့ သူ စိတ်တွေဟာ ထိန်းမရအောင် လျှေ ရှားမော်ခဲ့သည်။

“သူ ... ပြတင်းအနီးမှ ချာခနဲလုည်းကာ အောက် ထပ်သို့ ဆင်းပြီး စွန်းတိုးသားအမိရှိရာ ခြေထဲသို့ လျောက်ဖွက် လာခဲ့သည်”

“စွန်းချို့သာ ...”

“မြတ် ... ကိုကိုကြီး၊ ခြတ်မှာ လမ်းဆင်းလျောက်တာ လား၊ အနောင်အယုက်ဖြစ်ရင် စွန်းတို့ ဖယ်ပေးပါမယ်၊ သားရေ ... လာ ... လာ”

“စွန်းချို့သာ ကျျှုပ် ခင်ပျေားကို မေးစရာရှိလို့ ဆင်းလာ တာ၊ ကျျှုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ဖြပါ” ...

“ဟုတ်ကဲ ...”

“ကလေးရဲ့ အဖေက ကျျှုပ်နဲ့ တွေ့သလား ...”

“ရင် ...”

၄ ပဲ ၁၄၁ ၁၄၂ တို့၏

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်သက်သူ ♠ ၂၇၁

“ကျျှုပ် မေးခွန်းကို နားမရင်းတူးလား”

“ရှင်းပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ ကလေးအဖေနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ မတူပါဘူး”

“ဒါဆို ကလေးက ကျျှုပ်နဲ့ တူနေတာပေါ့ ...”

“မတူပါဘူး ကိုကိုကြီး ...”

“ကျျှုပ် မျက်စီမကန်းသေးဘူး ...”

“စွန်းသည် ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း မဝင်းရှိ စကားကို သွားသတိရကာ ပြောမီပြောရာဖြင့် ...”

“ဟို ... အဲဒါကလေး စွန်းက ကိုကိုကြီးကို ခကေခကာ မြင်မြင်နေလို့ ကလေးက ကိုကိုကြီးနဲ့ တူသွားတာဖြစ် မှာပါ၊ ပိုစတာလေးတွေကိုလျှော့စွဲရင် ပိုစတာထဲက ကလေးနဲ့ တွေတတ်တယ်ဆိုတာမျိုးလေ ...”

“မင်း ... ရဲ့နေလား”

“မင်းထင်မိုးက ပါတ်ဟောက်လိုက်သဖြင့် စွန်းက ပြောသွားသည်။”

မင်းထင်မိုးက စွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“စွန်း ... မင်းကိုမေးဖို့ အား နာခဲ့ရတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကိုယ် အခု မေးပါရအတော့ ... । ကိုယ့်အာရုံတွေ သေချာ မရှင်းလင်းလို့ မင်းကိုမေးရတာပါ၊ ဒီသဘောဆန်ဆန် မေးခွန်းချိုးကို ကိုယ် တစ်ခုကိုတော်တွေနဲ့ကလည်း မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို တွဲပို့ခဲ့တဲ့ ညာက မင်းနဲ့ကိုယ်

၄ ပဲ ၁၄၁ ၁၄၂ တို့၏

၂၇၂ ♠ ပုလောင်

ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ခွန်း...”

“ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...”

ခွန်းက မျက်နှာကလေး ရုံးဘူးသော်လည်း မဆိုင်
မတွေပင် ဖြတ်ပြတ်သားသား ဖြေလိုက်သည်။

“မူး... မူး...”

“အေး... သားလေး... လာ... လာလေး သား ပြန်ချင်
လို့လား၊ ပြန်ရမှာပါ သားရဲ့”

ခွန်းသည် ခွန်းထဲသို့ လျောက်လာသော သားလေး
ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူရှုံးမှ ထွက်ခွာလို့ပြင်လိုက်သည်။

သူက ခွန်း လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“မင်း လက်ထဲက ထမင်းပန်းကန် ကိုယ့်ကိုယ်ပါ”

“ဘာလုပ်မလိုလဲ...”

“ထမင်းခွဲ့လို့ ဖြေားသားဘူးလေး၊ ဆက်ခွဲ့ရမယ်၊ မင်း
လုပ်စရိတ်ရင် သွားလုပ်ပါ၊ ကလေး ထမင်းလောက်တော်
ကိုယ်လည်း ခွဲ့တတ်တယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ခွန်းလက်ထဲက ထမင်း
ပန်းကန်လုံးလေးကို လှမ်းယွဲပြီး ကလေးကို ထမင်းဆက်ခွဲ့မေး
လေသည်။

ခြေထောင့်မှာရပ်ဖော်အော် ဖိုးကျော်ကတော့ ထိမြော်
ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ရှုများ ဆောင်းကုသ်လိုက်ဖော်ပါသည်။

◆ ◆ ◆

၄ ၉ ၈ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂

အဝန်း (၃၁)

၂ ၂ ၂

“မခွန်းချိသာ ... မခွန်းချိသာ”

“ကြော်... ကိုပိုးကျော်၊ ဘာအရေးတကြီး ကိုစွဲရှိလိုလဲ”

“ကျွန်တော် မခွန်းချိသာနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်
လိုပါ”

“ဒါဆို အိမ်ထဲဝင်ပါ ကိုပိုးကျော် ...”

ခွန်းက အခန်းထောင့်က ပလတ်စတစ်ခုံလေးကို
ဆွဲယူကာ ကိုပိုးကျော် ထိင်ဖို့ ချေပေးလိုက်ပါသည်။

ပိုးကျော်က ခုံမှာဝင်ထိင်လိုက်သော်လည်း ချက်ချင်း
စကားမပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းချင့်သည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ကိုပိုးကျော်”

“ပြောရမှာ အားတော့နာပါတယ် မခွန်းချိသာရယ် ...၊
ကိုစွဲကတော့ ကိုကိုကြီး ကိုစွဲပါ”

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉

“ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

မိုးကျောက် ပြန်မဖြေသေးဘဲ ြိမ်သွားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီလိုပါ မခွန်းချိသာ ... । ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးဆီမှ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်တွေတော်တော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ကိုကိုကြီး အပေါ် အလုပ်ရှင်ခိုတာထက် ပိုပြီး သံယောဇ်လည်း တွယ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကိုကိုကြီး ကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးနဲ့ အတူရှိနေခဲ့တော်ပါ ...”

“အားမနာတမ်း ပြောရရင် မခွန်းချိသာတို့ သား အမိ ဒီမှာရှိနေတဲ့အတွက် တစ်နေ့ကျွန် ကိုကိုကြီးမှ ရှုက်သိက္ခာ ပျက်ပြားစရာ၊ သုမ္မားအထင်မှား စုပ်စွဲစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဖြင့်ပါတယ် ...”

“မေမေကြီး ရှိတုန်းကဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုခုံ ဒီအောက်ကြီးမှာ အရှင်သေင်ဆီ လို့ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော်ပါ၊ ယောက်းပျိုတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ မခွန်းချိသာလို့ အရွယ်ပေါ်ကောင်း ရှုပ်ချော့ လူလွှတ် မိန့်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတော်ဟာ မသင့်တော်ပါဘူး ...”

“လောကမှာ လူတွေမရှား နာမည်တွေမရှားဆိုသလို မခွန်းချိသာရဲ့ ကလေးဟာလည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ တူသလိုရဲ့

ပြစ်နေတော့ ကြောင်း အများအထင်မှားစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ...”

“ခုလို့ မေမေကြီး မရှိတော်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုကိုကြီးကလေလည်း အရမ်း အထိုးကျွန်သွားတော့ တွယ်မိတွယ် ရာခိုးသလို့ ကလေးကို သံယောဇ်လည်း ဖြစ်စုံရတော့ ကြောင်း အခြေအနေတွေကာ ရွှေ့ထွေးလာလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ သံယောဇ်ကို အောအောဖြတ်လိုက်တာက ကိုကိုကြီးအတွက် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ...”

“ရှေ့အပတ်ကျွန် နိုင်ငံမြားက ကိုကိုကြီးရှေ့ ညီဝံမ်းကွဲတွေလည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန် မရောက်ခင် မခွန်းချိသာအနေနဲ့ ကိုကိုကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွှေးချယ်ပေးခေါ်ပါတယ်”

“စိတ်ချုပါ ကိုဖိုးကျော်၊ ခွန်းကြောင့်တော့ ကိုကိုကြီးရှုက်သိက္ခာ မပျက်စီးစေရပါဘူး၊ ကိုကိုကြီးရှုက်သိက္ခာ ကို ခွန်းကိုယ်တိုင်းရဲ့ ရှုက်သိက္ခာထက် ပိုပြီး ခွန်းတန်ဖိုးထားပါတယ်၊ ခွန်းတစ်ရှုက်နှစ်ရှုက်အတွင်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားပေးပါမယ်”

“အားတော့ နာပါတယ်ရှား”

“ကိုစွဲမရှိပါဘူး၊ ခုလို့ပြောပြပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကောင်းကောင်ထက်က ဆင်ဆောက်သူ ♠ ၂၇၇

စိ လုမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ ဟက်ခနဲ့ အသံထွက်၍ ရယ်မိသွား
သည်။

အဲဒီတုန်းက အဖြစ်က ပြန်တွေးတိုင်း ရယ်စရာ
ကောင်းခဲ့သည်လေ...။ ပုဆိုးစည်ပိန္တတာ မြင်မိလို့ 'မလုပ်နဲ့
ရှိ' လို့ လုမ်းအော်လိုက်တဲ့ ကုပ်ရွောင်းချောင်း ပေစပ်စပ်
ကောင်မလေးဟာ ခွန်းချို့သာပဲဆိုတာကို ကိုကိုကြီးကတော့
ရှိနိုင်ထဲပါ။

ခွန်းကတော့ အဲဒီအချိန်ကတည်းကပင် ကိုကိုကြီး
စုန်းရဲ့ နဲလုံးသားအခန်းတစ်ခုထဲမှာ လုံလဲခြေခြား သိမ်းဂျက်
ရှိုးတိတ်တရိုး မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ ကိုကိုကြီး ရှိနေတဲ့ ခွန်းရဲ့
ယုံးသားထဲက တစ်ခုသော အခန်းငယ်လေးရဲ့ တံခါးချပ်ကို
ရှိုးလဲခြေခြား ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီ တံခါးကို ဘယ်တော့မှာ
ဖွင့်ဘုံးဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

အမော်မျှော်လင့်ချက်တွေကို သိခဲ့ရပေမယ့်လည်း၊
ကိုကိုကြီးကို မြတ်နိုးခဲ့မိပေမယ့်လည်း ခွန်းက နဲလုံးသားတံခါး
ကို ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားခဲ့သည်။

ညာတစ်ညာမှာ ခွန်းရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ
ဆမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှို့ချသော်လည်း ဒါဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့
သိုံးပိတ်ဖြင့် တမင်ရည်ရွယ် မှားယွင်းသော အဖြစ်အပျက်မဟုတ်
ကဲမဲ့ ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို အပျက်မသိနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကြီး
ရှိုးရှင်းလင်းလင်း မမှတ်မိတာကိုလည်း ဟန်ဆောင်နေတာ

အခန်း (၃၉)
နဲ ၂၁ ၂၁

ခွန်းသည် တော်ဝင်စံအီမှု မထွက်ခွာမဲ့ ညက
ခြေထောင် မှာ်ငါးရိပ်ကလေးတွင် ရပ်တန်ရင်း မီးရောင်လေး
ပျော်လင်းနေသော ကိုကိုကြီးအခန်းရှိရာသိသို့ အချိန်ကြားမြင်စွာ
ရပ်တန်မောင်းနေခဲ့မိလေသည်။

ခုလုပ်ပါပဲ... ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို မော်ကြည့်နေခွဲ့
ရတာကိုပဲ ကျော်ပိခဲ့သည်။ ခမ်းနားလုပ်သည် လျေကားကြီး
အတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတတ်သည် ကိုကိုကြီးပုံစံကို
ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ခွန်း အမြဲမော်ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ခွန်းဘဝ
ကလည်း ကိုကိုကြီးကို အမြဲမော်ကြည့်နေရမယ့် ဘဝပေးဟု
ခွန်းက နားလည်သတ်မှတ်ပြီးသားပင် ...။

ခွန်းသည် မှာ်ငါးရိပ်ကလေးမှာ ရပ်တန်နေရင်းက
အီးကြီးရှိုး ပေါ်တိကိုအောက်က ကားရပ်သည် နေရာကလေး

၂၇၁ ♠ ပုဂ္ဂၢၢ

မဟုတ်မှန်း ခွန်း နားလည်နိုင်ခဲ့သည်။ ခွန်းက ကိုကိုကြြုံးမှ ယုံသည်။ ကိုကိုကြြုံး၏ ရှုံးသိက္ခာကို ယုံကြည်တန်ဖိုးထားသူ လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခွန်းတစ်သက် အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်တော့မှ ဘယ် သူ့ကိုမှ ဖြင့်မပြောဘူးဟု ခွန်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တောင်။ ခွန်းထိ အောင်ဖော်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်၊ မျိုးရှိုးနိုင်နိုင် ပိုင်းကလေးတဲ့ ယောက်ကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် ကိုကိုကြြုံးတန်ဖိုးထားတဲ့ ရှုံးသိက္ခာကို ဆွဲမယ်ရှိတောာ် ခွန်းရဲ့ သန္တာပင် ...။ ခွန်းကိုမျှချုပ် ဘဲ မှားယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် တာဝန်ယူလိုက်ရသည် အဖြစ်ရှိုး ကိုလည်း အရောက်မခဲ့နိုင်ပါ။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြြုံးထဲက ဘာကိုမှ မမျှော်လင့် သော်လည်း ခွန်းကို တန်ဖိုးရှင်တစ်ယောက်ယောက်က အလိုချင် ဆုံးသော ဆုတစ်ခုကို တော်ငါးခွင့်ပေးခဲ့လျှင် ...

“ကိုကိုကြြုံးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရပါလိုက်”

ဟု ဆုတောင်းမီမည် ထင်သည်။

ကိုကိုကြြုံးထဲမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှုတစ်ပါး တော့ ဘာကိုမှုလည်း မလိုချင်ခဲ့ပါ။

အမ ဆုံးစက် ခွန်းစိတ်တွေ ပျုံလွင်တွေပြားနေ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရာမနိုက်မီခဲ့သော ခွန်းထဲသို့ သားလေး ရောက်ရှုံးလာရှိနိုင်မှုလည်း ခွန်းက တွေ့ဆုံးတွေ့နဲ့ဆွဲခြင်းမရှိဘဲ ကိုကိုကြြုံးရဲ့ ရင်သွေးကို စောင့်ရောက်မြတ်နိုးခဲ့ရပါသည်။

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၇၂

သို့သော်လည်း တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီ ကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကိုကိုကြြုံးထဲက ဘာကိုမှုလည်း ကောင်းဆိုမို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

ကိုကိုကြြုံး သိသိ မသိသိ ကိုကိုကြြုံးနဲ့ မနိုင် မှ ခုလို မောက်ညွှန်ရင်းနဲ့ပဲ ခွန်း ပျော်ပျော်ဆွဲခြင်း နေချင်ခဲ့ ကေပါ။

ဆွေးကစကား ပြောဆလတဲ့အခါ သားလေးကိုကိုကြြုံးက ချစ်ခင်တာမြင်ရတော့လည်း တိတ်တနိုးပြီတိဖြစ်ရင်း နဲ့ပဲ အောင်နိုင်စ်ဘဝနဲ့ နေပျော်ခဲ့တော့ပါ ကိုကိုကြြုံးရယ် ...။

ဒါပေမယ့်လည်း ခုတော့ ခွန်းသွားရတော့မယ်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကိုကိုကြြုံးရယ် ...။ ကိုကိုကြြုံးရဲ့ ရင်ဆွေးလေးကို ခွန်းမှာရှိသွားခွန်း အားနဲ့ ပြုစုံပါးထောင်ပေးပါမယ်။

ကိုကိုကြြုံးက ကောင်းကောင်ပေါ်က လူပါ ...။ မြေပြင်ပေါ်က ခွန်းသိကို ဆင်းသက်လာဖို့ ခွန်း မမျှော်လင့်ပါဘူး ကိုကိုကြြုံးရယ် ...။

လမ်းဆင်းလျောက်ရင်း လေကောင်းလေသန့်မြှေရန် အခန်းထမ့်ဖုက်လာခဲ့သည်။

လျောကားထိပ်သို့ အရောက်တွင် သူ.မြိုလှမ်းတို့ ရုပ်တန်သွားခဲ့ရသည်။

လျောကားရဲ့ ပုံးမြှေရင်းက အံသွေ့ဖြင့်ကျင်းစ်ခုကို သူ မင်သက်စွာ ငဲ့ကြည့်နေလိုက်မီသည်။

လျောကားမြှေရင်းမှာ ခွဲနှံးတို့ သားအမိက ပြပ်ဝပ်၍ ဘုရားတိုင်လျက် အပေါ်ထပ် သူ.အခန်းရှုရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ဦးချက်နှင့်တော့လျက် ရှိပေါ်သည်။

ပင်းထင်ဖိုးက လျောကားထိပ် လက်ရန်းကို ဆပ် ရိုင်လျက် သူတို့ကို ငဲ့ဖိုးကြည့်နေတာကို သူတို့ မြင်ပုံမရ။ တန်တော့ပြီးတာနှင့် ခွဲနှံးက ကလေးကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ ေားမှာ ချထားသော ခရိုးအောင်အိတ်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲလျက် တဲ့ခါးဝ ဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့ပြီး။

ခြိန်းမေး အံသွေ့နေသောသူ.စိတ်က ရတ်တရာ် ဦးကြားထိတ်လန့်သွားမိကာ ...

“ခွဲနှံး...”

ဟု လူမဲ့ော်လိုက်တော့ ခွဲနှံးက မြိုလှမ်းတုံးရပ် ယျော်ရှုံး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ သမင်လည်ပြန် မော့ကြည့် ထာပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

ထိန့်မန်က ပင်းထင်ဖိုးသည် အိပ်မက်ဆီး
တစ်ခုနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ စော်းစွာ လန့်နီးလာခဲ့ရလေသည်။
သူ.အိပ်မက်က ဝမ်းနည်းကြောကွဲဖွယ်ရာပင် ...
အိပ်မက်ထဲမှာ ခွဲနှံးက သူ.ရှုရာဘုရားရိုင်းနှုန်းသည်။
ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့် ... ။ ခဏကြာတော့ ခွဲနှံးရှုရာ
ရိုင်ငင် ငိုကြေးသံနှင့် ကလေးလေးရဲ့ ငိုကြေးသံကို ဆွဲနှင့်ဖွယ်
ကြားရလေသည်။ ထိနောက် အသံသာကြားရလျက် ခွဲနှံးနှင့်
ကလေးက သူ.မြိုင်ကွင်းမှ ဖျောက်သွားခဲ့သည်။ သူ အေးရှုံးသွေး
တမ်း လိုက်ရှာသော်လည်း ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ မေး
ဟိုက်ကြောကွဲလျက် အိပ်ရာမှ နီးခဲ့ရသည်။

သူက အသက်ရှုကြော်သလို ခံေးလာရတာမျိုး ည်
ဝတ်အကျိုးကို ချုတ်ကာ ပုဆိုးနှင့် ရှုပ်အကျိုးလဲဝတ်ပြီး ခြိထဲ

ପତ୍ର ଶାଖା ପ୍ରକାଶନ

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကိုဖော်ရင်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်လာနေသည်။

ଶ୍ରୀ:ଶ୍ରୀରା ଏବଂର୍ପତିଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ:ଗ୍ରୀବାନ୍ଦୀଙ୍କ
“ଶ୍ରୀ:ତ୍ରୀ ବ୍ୟାକେଟାମଲିପି”

“ହ୍ୟାରୀଲ୍ୟୁଁ”

“ ଶ୍ରୀନାଥୀ ଦ୍ୱାଃ ଯାଃ ତେ ଅତିଷ୍ଠିତାଲୁଃ ତ୍ରୈଣି ॥ ”

“ဘာဖြစ်လို အားမျှေး”

“သွားခိုန်တန်လိုပါ ။

“ကျော်က သွားရို့မထွန်းသွားဘူး အိမ်ပေး”

“ခွန်းအနေနဲ့ကတော့ သွားသင့်ပြီလို ထင်ပါတယ် ကိုကို
ကြိုး! ခွန်း ကိုကိုကြိုးအရိပ်ကို နှိမ်င်း အခက်ချိုးသလို
ဖြစ်သွားမှာ စိုးလိုပါ...! ခွန်း သွားပါရမေးတော့ ခွန်းတို့
သွားအမိကို စောင့်ရှုဗ်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုကိုကြိုးကို ခွန်းတို့
သွားအမိ ကန်တော့ခဲ့တယ်”

ଶିଖି: ଶ୍ରେଷ୍ଠି: ଦିଃଦ୍ୟତିଃଶମ୍ଭାଗିତାଯି ଜୀବିତିଃ
ତର୍ତ୍ତାଦ୍ୟଃ ଅର୍ପିଗ୍ରୂହିତିଭୁବନ ଅଗ୍ରାଃ ରାଜ୍ୟାଦି ତର୍ତ୍ତିତିପରିତ ଗ୍ରୂହିତିଭୁବନ
ପ୍ରିଃ ଅ ଗ୍ରୀଗ୍ରୀତିଃ ଗ୍ରୀଗ୍ରୀତିଃ

“ମହୁରାଃପୀକ୍”

ကျော်ကျော်စက်က ဆင်သော်သူ ♠ ၂၀၃

ଭୂଷା ଅଗ୍ନିଙ୍କ ଦ୍ୟାନୀରୀଷ୍ୱା ଅବ୍ୟକ୍ତ ଶିଖିବା
ଫୁର୍ବିଲାଲେଖିବିନ୍ଦୁ ॥

ခွန်းသည် ရှေ့သက်လျော်သိရှိ အားတင်းပါ သော်
လည်း နေရာမှာပင် ရပ်တန်းမြိမ်သက်သွားခဲ့ရသည်။

“ମହୁରା:ପିକ୍ର ଶ୍ଵର୍ଣ୍ଣ: ... । ଗ୍ରୀୟ ମନ୍ଦ:ଗ୍ରୀ ଶ୍ରୀତଳ୍ପତ୍ର ତା:ତାପୀ।

မသွားပါနဲ့ ခွဲ့ပဲ့ရပ်း၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုကိုကြီးရဲတောင်းပန်သံက ခွဲ့ရဲ့ ကမ္မာလောက
ကြီးကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ကမ္မာ
လောက ရှိရှိသူ၏ အနဲ့မရှိသော ပန်းတွေအားလုံး မျှေးကြိုင်ထုံသင်း
သူးခဲ့သလိုပင်တည်း။

ခုတော့ ... ခွန်း ရလိုသော ဆုကို ရလေပြီ။ ခွန်း
ကြားချင်သော စကားကို ကြားရလေပြီ...။ သို့သော် ... ခွန်းက
သူကို ကောင်းကင်ထက်မှ ဆင်းသက်မလာစေလိုပေ ...။

ခွန်းက သူ့ဘက်သို့ လျည်ကြည့်လိုက်ရင်:

“သားကို သံထောက်ဖြစ်မိလို ကိုကိုကြီး ခွန်းကို မသွား
စေချင်တာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သားဟာ
ကိုကိုကြီး သားများလားလို့ သံသယရှိခဲ့လို့ ခွန်းကို
တားတယ်ဆိုတာ ခွန်း နားလည်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး
သား ဖြစ်နေခဲ့ရင် တာဝန်မဲတဲ့ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်
သွားမှာတို့ ကိုကိုကြီး စီးရိမ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

၂၀၄ ♠ ပုဂ္ဂ

“မင်းကိုချုစ်တာက သပ်သပ်၊ သားကို ကိုယ့်ဆွေးသား လို့ ခဲ့စားမိတာက သပ်သပ်ပါ ခွန်း... । သားက ကိုယ့် သား မဟုတ်လည်း မင်းကို ကိုယ့်ချုစ်ပါတယ်... ”

“ခွန်းနဲ့ မတန်တဲ့ စကားမျိုးကို လာမပြောပါနဲ့ ကိုကို ကြီးရယ်၊ လူဆိတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ကိုယ် နေ တတ်ရတယ်လို့ ကိုကိုကြီး ခွန်းကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခွန်းက ကိုယ့်အဆင့်ကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာသာ အဆင့်အတန်း မဆွဲတတ်ပေ မယ့် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးတဲ့နေရာမှာတော့ အဆင့် အတန်း ခွဲတတ်တယ်လို့ ကိုကိုကြီး ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခွန်းက အရမ်းနိမ့်ပါးတဲ့ မျိုးရိုးကပါ၊ ကိုကိုကြီး မသိမျှေး တာ တစ်ခု ခွန်း ပြောပြပါရမေ ... । ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဒီအိမ် က အိမ်ဖော် ဒေါ်ချိုအေးဟာ ခွန်းရဲ့ အမေရင်းပါ ကိုကိုကြီး၊ အမေက ခွန်းကို အိမ်ဖော်သမီးမှန်း သိကြ ရင် ခွန်း မျက်နှာင်ယ်ရမှာရိုးလို့ ပုံးကွယ်ပြီး နေခဲ့ရတာ ပါ ... ”

ကိုကိုကြီးက ခက္ခလိမ်သွားပြီးမှ ခပ်ယဲယဲးပြီးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ခွန်း၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ ခုချိန်မှာ အဲဒါတွေဟာ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်က မွန်းနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊

ကောင်းကောင်ယောက် ဆင်သက်သူ ♠ ၂၀၅

ကိုယ် အခု အကာအရုတစ်ခုထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မွန်းမဖော်ချင်တော့ဘူး ခွန်း၊ လူတစ်ယောက်ကို တကယ် ချုစ်ရတဲ့ အရသာကို ကိုယ် အခုမှ တကယ်သိရတာ၊ အဲဒီ အရသာလေးကို ကိုယ် သေတဲ့အထိ ခဲ့စားသွားချင် ပါတယ် ... । အဲဒီ အရသာလေးအတွက် ကိုယ် တွယ် ဖက်ထားခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကြီးကို ခွန်းရမယ်ဆို လည်း ခွန်းနိုင်နေပါပြီ ခွန်းရယ် ... ”

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကို တိုးလျှိုးအသန်းခဲ့စွာ ပြောရင်း ရှေ့သို့ တစ်လျမ်း၊ တိုးခဲ့သည်။

ခွန်းက နောက်သို့ တစ်လျမ်းဆုတ်၍ ရပ်မိရင်း ...

“ကိုကိုကြီး ... ”

“ပြောပါ ခွန်း ... ”

ခွန်းသည် လျေကားမြင်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရင်း ခွန်း ခကာခဏ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွား တိုင်း၊ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတိုင်း၊ လျေကားထိပ်မှာ ရပ်နေတိုင်း ခွန်းက ဒီလျေကားရင်းမှာ ရပ်ပြီး ကိုကိုကြီး ကို မောက်ကြည့်နေခဲ့ရှုံးတယ်၊ အဲဒီမြင်ကွင်းလေးကို ခွန်း အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီးကို ခွန်း အဲဒီလို့

၂၁၆ ♠ ပုလေ၏

ပ အမြဲ မောက်ညွှန်ချင်ခဲ့တာပါ ခွန်းသီကို ဆင်းသက် မလာဝါနဲ့ ကိုကိုကြီးရယ် ...”

ကိုကိုကြီးသည် ခွန်းကို ငေးမောရင်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ခွန်းသည် ထွက်သွားချင်ပါလျက် ထွက် မသွားနိုင်သေးဘဲ သူ အကြည့်တွေနှင့် တွယ်ငြိမ်ခဲ့မိသည်။ တုစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရှုပ်တန်းငေးသော မူတိနှစ်ယောက်ကြားတွင် သားကလေးသည် တောက် တောက် တက်တက် ပြေားလွှားဆောကာစားလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုကိုကြီးသည် ခွန်းရဲ့ခြေရင်းတွင် ဒုံးထောက်၏ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ခွန်း ... ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုက အချမ်းကို တောင်းခဲတဲ့အချိန်မှာတော့ သာမန် ယောက်း တစ်ယောက်ပါပဲ ခွန်း ... । မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက် နိမ့်ပါး နိမ့်ပါး သူ ကိုချစ်တဲ့ ယောက်း တစ်ယောက်အတွက်တော့ တန်းပို့အရှိအုံးသူတစ်ယောက် ပါပဲ ခွန်းရယ် ...”

သူ တိုးလျှို့တောင်းပန်သော စကားတို့ကြောင့် ခွန်း လုံလုံခြုံခြုံ ပိုတ်ယားခဲ့သော နှလုံးသား အခွန်းကယ်လေးရဲ့ တံခါးချုပ်က ပွင့်ဟာသွားခဲ့ရလေသည်။

၄၉ • ၅၀၁ ၁၄၃ တို့၏

ကောင်းကောင်ထက် ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၁၇

ခွန်းသည် မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖွဲ့ခိုင်များသော မျက် ရည်တို့ စီးကျေမဲ့လာအောင် ခေါင်းကို မောလိုက်သော်လည်း ခွန်းရဲ့ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်တစ်လျှောက်ကို ပြေတိုးလျက် သူ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်အထိ ဆင်းသက်ကျကြောသွားလေသည်။

ခွန်းသည် ခွဲတ်ပင် အားတာင်းလျက် အနာက်သို့ မြေတစ်လျမ်းဆုတ်လိုက်မိချိန်တွင် သားကလေးက ကိုကိုကြီးထဲ သို့ အရှိန်ပြုင့် ပြေားလာခဲ့ကာ ကိုကိုကြီး ကျောကုန်းကို ကပ်၍ ပေါ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကလေးက ခွန်းရဲ့နှစ်လုံးသားကို ဆွဲကိုင် ဖုံးပဲလိုက်သလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားခဲ့ရသည်။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ဒုံးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိချိန်တွင် သားလေးက ခွန်းတို့နှစ်ယောက် ကြားသို့ တို့ရော၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခွန်းသည် ခွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားက သား ကလေးကို ဖက်ပွဲထားလိုက်ရင်း ...

“သားကို ခွန်း ပေးထားတဲ့ နာမည်က ‘မင်းထင်သာ’ပါ ကိုကိုကြီး ...”

ဟု တိုးတိုးခြောလိုက်လေသောအခါ ကိုကိုကြီးက သားနှင့် ခွန်းကို ကြော်၍ပွဲဖက်ရင်း ပိုရှိက်လေသည်။

၄၉ • ၅၀၁ ၁၄၃ တို့၏

ခွန်းနှင့် ကိုကိုပြေးတိုင် မျက်လည်စများက သားထဲသို့ မီးဆင်းသွားနဲ့မောင်လည်း သားကတော့ ရှစ်မျွဲယ် အပ် ကလေးဖြင့် ရုပ်မောလျက်ပင် ရှိလေသည် ... ။

୪୩